POLIROM

Alex Tocilescu

Imperiul Pisicilor

EGO proză

Alex Tocilescu

Imperiul Pisicilor

proze

POLIROM
2017

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6752-9
ISBN PDF: 978-973-46-6753-6
ISBN print: 978-973-46-6664-5

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: ilustraţie de Paula Rusu
Foto autor: © Cosmin Bumbuţ

ALEX TOCILESCU (n. 1977, Bucureşti) este scriitor şi publicitar. După mai mulţi ani petrecuţi în străinătate, mai întîi în Germania, iar ulterior în Statele Unite, se întoarce în 2009 în România. În prezent este copywriter la Graffiti BBDO. A publicat articole în *România liberă*, *Dilema Veche*, *Vice* şi alte periodice. A debutat ca scriitor în 2005, la Editura Polirom, cu volumul de povestiri *Eu et al*. Au urmat romanul *Carne crudă* (2007) şi volumul de proză scurtă *Standard* (2009). Două povestiri ale sale au fost incluse în volumul *Best of: proza scurtă a anilor 2000*, editat de Marius Chivu (Polirom, 2013).

Cu Dorin

— Cu viii nu mai am de-a face de mult, zise Dorin.

Când se îmbăta, îl apuca depresia, şi îi deprima şi pe toţi cei din jur. De data asta, în jur eram doar eu.

— Ştii, continuă, oamenii sunt morţi, toţi sunt morţi, doar nişte corpuri, dar n-au nimic în ei, nu mai au suflet, mă, asta e problema, sunt ca nişte… ca nişte peşti…

— Da, am zis.

Mă rog, peştii nu sunt morţi, dar n-avea rost să port discuţia asta. Pe lângă noi trecea un ospătar. I-am făcut semn că vreau nota. Din imbecilitate sau rea-voinţă, n-a înţeles. S-a apropiat de noi.

— Vă mai aduc ceva? a zis.

— Nota, am spus.

— Stai, bă Tocilescule, a zis Dorin. Hai că ne vedem din an în paşte, hai să mai bem ceva. Mai adu-mi o vodcă!

— Şi dumneavoastră? a zis ospătarul.

M-am uitat la Dorin, care se chinuia să scoată o ţigară din pachet. Pachetul era al meu. Dorin nu îşi cumpăra niciodată ţigări, deşi era fumător.

— Încă un Carlsberg, am zis furios.

— Nu mai avem, a spus ospătarul.

— Atunci un Ciuc nefiltrat.

— N-avem nici d-ăla.

Am oftat şi am întrebat ce aveau. Heineken şi Timişoreana. Am cerut un Heineken şi i-am întins bricheta lui Dorin.

— Mersi, a zis aprinzându-şi ţigara, îngropându-se într-un nor de fum, tuşind, lăcrimând o lacrimă.

Eram pe o terasă în Eforie Sud. Nu mai fusesem niciodată în Eforie Sud şi nici nu aveam să mai merg vreodată. Dorin stătea în vila unei mătuşi. Nu înţelegeam de ce cineva şi-ar fi făcut o vilă în Eforie Sud, dar nici nu era treaba mea.

— Mai beau berea asta şi plec, am zis.

— Da, bă, a spus Dorin, da' acum, că ne-am întâlnit… mie chiar îmi pare rău că ne vedem aşa rar. Să ştii că eu ţin mult la tine, Tocilescule! Şi îmi place mult cum scrii!

— Ştiu, măi Dorine, am zis.

— Şi pe Cristina am iubit-o mult, să ştii! a continuat.

Cristina îl părăsise recent şi Dorin nu putea să treacă peste asta. Trebuie spus că în plus era şi destul de urât, aşa că era de înţeles că suferea. Nu era genul de băiat care să aibă succes la femei. De fapt, nu era genul de băiat care să aibă succes în orice. Avea un studio de înregistrări care mergea prost, dar taică-său era avocat şi cumva avea legături în politică, iar de-acolo veneau destui bani cât să aibă şi Dorin din ce trăi.

— Da' nici ea nu era vie, a spus Dorin. Se vedea pe faţa ei, ştii, aşa, inexpresivă… Dar am iubit-o mult…

Dorin tăcu. Chelnerul ne aduse vodca şi berea. Berea era caldă. Poate că şi vodca, habar n-am.

— Mda, am zis.

— Numai tu eşti viu, bă, a zis.

Dacă berea n-ar fi fost caldă, dacă Dorin n-ar fi fumat din ţigările mele, dacă n-am fi fost în Eforie Sud, dacă n-ar fi trebuit să merg până în 2 Mai cu maşina, deşi băusem, dacă la terasa aia muzica ar fi fost alta decât Elena featuring Glance, cu piesa „Ecou", şi mai ales dacă Dorin n-ar fi fost un cretin, poate că seara s-ar fi terminat altfel. Dar berea era caldă, Dorin îmi fuma ţigările, eram în Eforie Sud şi muzica era de căcat, drept pentru care m-am ridicat.

— Ba să ştii că sunt mort, bă Dorine, am zis.

Am luat ţigările de pe masă, am lăsat trei hârtii de 10 lei lângă bere, m-am ridicat şi am plecat.

— Ce faci, băi Tocilescule? Eşti viu! Unde pleci? Stai, bă! Te-am supărat cu ceva? strigă Dorin în urma mea.

— Ba nu sunt viu, bă, am zis.

M-am urcat în maşină şi am pornit motorul. Simultan a pornit şi radioul, din care se auzea tot piesa Elenei cu Glance. L-am închis şi am băgat în viteză.

— Ba eşti viu, Tocilescule, eşti viu! a urlat Dorin.

Era tot la masă, nemişcat, întors puţin în direcţia mea.

— Sugi pula, am zis nu foarte tare şi am călcat acceleraţia.

Câteva zile

„Mai sunt două zile până când Michael va ieşi din puşcărie, şi atunci totul o să se schimbe“, zise subtitrarea.

Am închis televizorul, m-am ridicat din fotoliu şi m-am dus la dulapul cu scule. Am luat ciocanul cel mare, mi-am îndesat ţigările şi bricheta în buzunar şi am ieşit furios pe uşă.

Postul de televiziune era doar la o staţie de tramvai distanţă, dar am preferat să merg pe jos, fumând îndârjit şi gândindu-mă la ale mele: dacă mai aveam chefir în frigider, dacă pisica mai avea mâncare de pisică, dacă avea rost să pun maşina de spălat doar pentru două perechi de jeanşi şi un tricou, dacă noul album Arcade Fire chiar era cel mai bun album al lor de până acum sau mă entuziasmam eu aiurea. Când am ajuns în faţa clădirii, gândurile se terminaseră, şi ţigara la fel. Am intrat. Un bărbat în uniformă de paznic a oprit maneaua pe care o asculta pe telefon.

— E închis, a zis.

Un alt bărbat, îmbrăcat şi el în uniformă, se lingea pe degete de resturile unui sendviş cu telemea şi mă privea, pe bună dreptate, cu oareşice suspiciune.

— E OK, am spus, am o treabă urgentă la Traduceri.

— A, la Mirela, a zis bărbatul cu telefonul. Luaţi liftul la trei, acolo la stânga, a doua uşă. Scrie Traduceri pe ea.

— Mulţumesc, am spus.

Am urmat îndrumările primite şi am ajuns în încăperea în care aveam treabă. Un birou măricel, cu patru mese. La una dintre ele stătea o fată pipernicită, cu faţa ascunsă sub un breton cam strâmb şi o pereche de ochelari cu ramă neagră, aşa cum era de aşteptat.

— Mirela! am spus.

Fata s-a uitat la mine, apoi şi-a scos ochelarii.

— Ăştia-s de citit, a zis.

Şi-a pus alţii şi s-a uitat din nou la mine. Privirea ei nu spunea nimic, aşa că am vorbit eu.

— Sunteţi fata de la traduceri, nu?

— Da, a zis.

— Adică faceţi subtitrările.

— Da, a zis ea din nou, încercând să înţeleagă unde băteam.

— Şi ăsta e biroul în care se fac subtitrările, la computerele astea.

— Da, a repetat ea pentru a treia oară.

Am scos ciocanul din buzunar şi am început, meticulos şi calm, să distrug aparatura electronică din cameră. Fata se uita la mine fără să scoată un cuvânt.

— Scuze, bănuiesc că sunteţi şocată, am zis, izbind cu sete într-o imprimantă.

Mirela tăcea. Cu un rever destul de reuşit, care la ping-pong nu mi-ar fi ieşit niciodată, am făcut ţăndări un televizor stins. Apoi m-am apropiat de Mirela. Am tras-o la o parte cu scaunul de care se ţinea ca o lipitoare şi i-am făcut zob computerul, tastatura, mausul şi monitorul, după care m-am oprit. Transpirasem, aerul condiţionat îmi bătea în ceafă, era periculos, aş fi putut răci.

— Nu mai fiţi şocată, am spus.

Mirela continua să tacă. Pe deasupra, se albise foarte tare la faţă.

— O să mă omorâţi, zise.

— Nu, cred că nu, am spus.

— Cu ciocanul, a zis ea tremurând.

Am pus ciocanul pe masă. Apoi mi-am dat seama că nu-i OK, aşa că l-am băgat în buzunar. Atârna greu.

— De data asta nu, am zis. Ăsta e doar un avertisment.

— Dar… dar ce-am făcut? bâigui fata.

— Cum aţi traduce „două zile“ în engleză? am întrebat.

— Poftim?

— „Două zile“ în engleză! am zis ceva mai tare şi mai ameninţător.

— Two days? a şoptit fata.

— Şi „câteva zile“?

— A couple of days?

— Da, am spus. Corect. Şi invers? „A couple of days“ în română?

— Câteva zile?

M-am aşezat pe un scaun. Mă luase durerea de cap. Mi-era şi foame.

— Acum juma' de oră mă uitam la un film, am spus cu toată blândeţea de care eram capabil, şi un personaj a zis „in a couple of days, Michael will come out of jail“. Dar subtitrarea era „mai sunt două zile până când Michael va ieşi din puşcărie“. De ce?

— Eu… nu ştiu…, a zis fata încet. Eu traduc doar din spaniolă…

Undeva greşisem, şi era evident unde.

— A, păi, nu ştiam, am spus.

Am tăcut o vreme amândoi, uitându-ne la prăpădul din jurul nostru şi ascultând şuieratul aerului condiţionat. În cele din urmă m-am ridicat.

— Mda, scuze atunci. Să le transmiteţi colegilor ce v-am zis! am mormăit.

— O să le transmit, a zis Mirela.

Am plecat puţin debusolat. Cei doi paznici stăteau fumând în faţa clădirii.

— Aţi rezolvat? m-a întrebat cel cu telemeaua.

— Parţial, am zis.

M-am dus în staţia de tramvai şi mi-am aprins o ţigară. Pe o bancă stăteau două ţigănci.

— Şefu', nu-mi dai şi mie o ţigară? a zis una dintre ele.

Am scos pachetul şi i l-am întins. Fata a scos o ţigară, şi-a aprins-o şi mi-a dat pachetul înapoi.

— Câţi ani ai? am întrebat-o.

— Cinşpe, a zis.

Şi eu tot pe la vârsta aia mă apucasem de fumat, aşa că ce era să zic?

— Aştepţi tramvaiul? a întrebat fata.

— Da, am zis.

— Păi, nu mai trece, a spus.

— Aha, am zis.

— Nu mai trece de câteva zile, că se schimbă şinele, a explicat fata.

Am pornit pe jos către casă. Era duminică după-amiază, vreo 34 de grade. M-am oprit la un chioşc şi mi-am luat o cola. Am deschis-o, am luat o gură şi m-am uitat la soare. Apoi mi-am văzut de drum.

Astronautul

Muzica: *TV On The Radio – „Happy Idiot“*

Mihai îşi văzu pentru o secundă reflexia în plexiglasul care acoperea instrumentele de bord. Arăta destul de ridicol aşa, plutind în imponderabilitate cu casca de astronaut pe cap şi cu pula sculată. Se întinse puţin şi înşfăcă chiloţii lipiţi de tavan. În capătul celălalt al modulului, Brittany, astronauta americană, urmărea cu gura un norişor de spermă. Se apropie de el şi norişorul pătrunse încet şi paşnic în gura ei, ca o navă spaţială din „Războiul Stelelor“ care aterizează într-un hangar. Brittany înghiţi sperma, se strâmbă şi izbucni în râs. Mihai se linişti; preţ de un minut, se întrebase cum ar fi fost dacă Centrul de Control ar fi deschis pe neaşteptate o transmisiune şi l-ar fi văzut cu pula în gura lui Brittany şi aşa mai departe.

— Nu înţeleg de ce n-ai înghiţit-o din prima, zise.

— Am vrut să văd ce se întâmplă, spuse Brittany.

Mihai dădu ochii peste cap, apoi adună hainele din aer şi se îmbrăcă destul de stângaci, pentru că nu era decât a treia zi în spaţiu şi nu se obişnuise încă cu lipsa gravitaţiei.

— Oricum, nici eu nu înţeleg de ce ţi-ai pus casca pe cap, zise Brittany.

*

Plecarea lui Mihai în spaţiu fusese un prilej de mândrie naţională; televiziunile îşi întrerupseseră programul pentru această ştire, Dumitru Prunariu lăcrimase puţin într-o emisiune, povestind ce mişto fusese în spaţiu la vremea lui, cum se vedea Pământul, câţi cai-putere avea motorul rachetei şi alte de-astea, iar prim-ministrul îl felicitase pe Facebook şi chiar îl tăguise; textul zicea: „Sunt mândru că Mihai Galeş va deveni al doilea român în spaţiu, ducând astfel numele României nu doar peste hotare, ci chiar în cosmos! Felicitări, Mihai, şi mult succes!“. Evident, nimeni nu-şi bătuse capul să remarce că Mihai era român doar după tată şi se născuse în America, unde de altfel îşi şi petrecuse întreaga viaţă. Totuşi, faptul că vorbea (destul de stricat) româneşte era pentru toţi românii o dovadă de netăgăduit a românismului său şi, cum

uneori chiar şi el se simţea puţin român (de obicei la Olimpiade), Mihai nu simţise nevoia să se dezică de ţara în care nu fusese decât de patru ori în cei 29 de ani pe care îi număra. Taică-său, infinit mai mândru decât el de apartenenţa la un popor sărac şi îndepărtat, îi dăduse chiar şi un tricolor ca să-l fluture în spaţiu, dar Mihai îl uitase acasă.

În schimb, fluturase pula, poftim.

*

În afară de ei, în staţia spaţială mai erau un austriac, doi chinezi şi trei ruşi, toţi ocupaţi cu cine-ştie-ce experimente care pe Mihai, ocupat cu propriile experimente (ceva cu grâne, era biolog), nu-l interesau câtuşi de puţin. Totuşi, se cunoşteau, mai schimbau un „Bună ziua“, un „Bună seara“, aşa că, în momentul în care intră în sala de mese (adică patru scaune în care puteai sta prins cu o centură de siguranţă) şi găsi înăuntru doi tipi pe care nu-i mai văzuse niciodată, Mihai se miră.

— Voi când naiba aţi sosit? întrebă.

Nu-i prea păsa lui de aşa ceva, dar ştia că după venirea lui nu mai urma multă vreme nici o lansare.

— Acum, zise unul dintre bărbaţi. Eu sunt Pierre.

Mihai îi scutură mâna cam molatecă.

— Mihai, zise.

— Claudius, spuse celălalt bărbat.

— Mihai, repetă Mihai conform obiceiului său.

Apoi se gândi că Claudius e un nume ciudat, dar poate că omul era portughez sau ceva, şi aşa s-ar fi explicat. Privi către bluza bărbatului, unde ar fi trebuit să fie un ecuson cu un steag, dar nu era nici unul. Pierre îi surprinse privirea.

— Noi venim din partea cealaltă, explică.

— Canada? întrebă Mihai.

— Nu, spuse Pierre.

Părea stânjenit şi încurcat, şi se scărpină scurt în barbă.

— Nu, din partea cealaltă, zise arătând cu mâna într-o direcţie.

— Din modulul de întreţinere? întrebă Mihai nedumerit.

— Nu, zise Claudius.

Mihai realiză că Claudius era blond, şi că deci ar fi putut să vină dintr-o ţară scandinavă; nu de altceva, dar şi pe tatăl vitreg al lui Hamlet îl chema Claudius, şi ăla era danez.

— Scuză-ne, poate că ar fi trebuit să explicăm mai clar, zise Claudius, noi nu venim de pe Pământ, venim din partea cealaltă a Universului.

Apoi, citind corect deruta de pe faţa lui Mihai, continuă:

— Nu suntem astronauţi. Suntem ceea ce voi numiţi, pe bună dreptate, extratereştri.

— Aha, zise Mihai.

Înţelesese ce spunea Claudius, şi i se părea şi foarte posibil să fie adevărat; de ce nu, la urma urmei? Totuşi, încă nu ştia cam ce ar fi trebuit să facă în situaţia asta; să sară la ăia doi şi să-i bată, să dea alarma, să stea liniştit şi să mănânce un iaurt? În mintea sa se perindau diverse alternative, fără ca vreuna dintre ele să fie mai ademenitoare decât celelalte. Până la urmă se plictisi să gândească şi făcu ceea ce îi dică firea: deschise iaurtul şi băgă o linguriţă în el. O mâncă, apoi mâncă încă una, şi încă una, şi regretă că n-avea şi o chiflă.

— Şi? întrebă.

Cei doi extratereştri respirară întru câtva uşuraţi. Era destul de evident că nu erau atât de evoluaţi încât să fi ştiut dinainte cum avea să reacţioneze Mihai. Erau chiar destul de asemănători cu oamenii, într-un fel trist, îşi zise acesta.

— Venim de pe Glapsts, zise Pierre. Mda, n-ai cum să fi auzit de ea, dar… Ei, asta e planeta noastră. Şi am venit aici ca să vă… sau ca să te… ca să…

Părea că nu ştia cum să zică ce avea de zis, aşa că Claudius continuă în locul lui.

— O să fiu scurt, nu putem sta prea mult, că n-avem prea mult combustibil în navă şi trebuie să ne întoarcem cât suntem încă deasupra feţei ăsteia a Pământului.

— Aha, zise Mihai, cumva bucuros să afle că extratereştrii nu erau mult mai evoluaţi decât oamenii nici în ceea ce priveşte tehnologia.

— Şi pe planeta noastră avem o problemă: am devenit infertili.

— Auăleu! făcu Mihai sincer îngrijorat.

— Chestia e că noi mai avem spermă congelată cât să facem vreo 20.000 de copii, dar după aia se cam termină, cu toate că putem folosi fiecare spermatozoid în parte.

— Mişto, comentă Mihai.

Ca biolog, i se părea destul de interesant.

— Şi am venit să vă rugăm să ne daţi nişte spermă, zise Claudius.

— Nu înţeleg de ce n-au trimis nişte gagici, zise Mihai.

Apoi, observând schimbul de priviri dintre cei doi extratereştri, continuă:

— Ei, nu în sensul ăsta… dar e cumva mai… mai drăguţ să îţi ceară două femei spermă… decât doi bărbaţi.

— A, zise Claudius. Mda, nu ne-am gândit la asta… În fine, am venit fix aici, pe staţia spaţială, din mai multe

motive: economisim combustibil, că nu trebuie să decolăm de nicăieri, şi în plus voi, astronauţii, aţi făcut o grămadă de teste şi sunteţi probabil sănătoşi tun…

— Cele mai bune specimene ale speciei, râse Mihai, amintindu-şi de ceva ce citise pe un site de ştiri din România.

Extratereştrii nu râseră, dar nu puteai să te aştepţi de la ei să aibă şi umor, se gândi Mihai.

— În plus, am vrea să nu se afle pe Pământ despre noi. Adică… probabil că ar fi cam zdruncinător pentru omenire să afle că mai suntem şi noi pe undeva…

— Înţeleg, zise Mihai. Deci vreţi să vă dau nişte spermă şi să nu zic nimănui că aţi fost aici.

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, zise Pierre.

— OK, spuse Mihai.

Acum îi părea rău că risipise mai înainte sperma aia cu Brittany; probabil că de data asta o să producă mult mai puţină. Pe de altă parte, se bucură că extratereştrii dăduseră tocmai de el, pentru că avea dubii că ceilalţi astronauţi ar fi reacţionat atât de înţelegător. Se dezbrăcă din nou şi începu să-şi frece pula.

— În ce o puneţi? zise.

Pierre scoase un recipient. Era un recipient mic, şi lui Mihai i se păru destul de stupid să baţi atâta drum ca să iei doar câteva grame de spermă. Dar, mă rog, asta nu era treaba lui. Luă flaconul într-o mână şi continuă să-şi frece pula cu cealaltă. Politicoşi, cei doi extratereştri se retraseră puţin, iar Mihai închise ochii şi îşi imagină că este în maşina lui, un Oldsmobile vechi, pe malul unui lac de lângă casa părintească din Oregon, şi că o fute în gură pe bancheta din spate pe o fată cu care fusese cuplat în liceu, şi pe care de fapt nu o futuse în gură pe bancheta din spate a unui Oldsmobile, ci în vestiarele stadionului de fotbal american al şcolii sale. Dar fantezia asta era mai romantică.

Mihai ejaculă în flacon, îl închise şi îl întinse către cei doi extratereştri. Aceştia ezitară un moment, apoi întinseră amândoi mâinile. În cele din urmă, Pierre luă flaconul.

— Mulţumim. Mulţumim foarte mult, zise. Îţi suntem inimaginabil de recunoscători. Nici nu poţi realiza ce mult înseamnă asta pentru rasa noastră!

Mai că îi dădeau lacrimile, ceea ce lui Mihai i se păru totodată înduioşător şi ridicol.

— E OK, zise. Plăcerea mea.

Pierre începu totuşi să plângă, aşa că Claudius îl luă de umeri şi porni cu el către ieşirea staţiei spaţiale.

— Mii de mulţumiri, zise şi el.

Lui Mihai i se păru că şi lui Claudius i se pusese un nod în gât. Ce sensibili sunt şi extratereştrii ăştia! îşi zise.

Cei doi extratereştri se urcară în nava lor, care semăna cumva cu o Toyota hărtănită şi de trei ori mai mare decât una normală, îi făcură cu mâna lui Mihai prin hublou şi porniră în direcţia opusă Pământului. Mihai se uită după ei până când nu mai văzu decât un punct argintiu transformându-se într-un punct negru. Apoi se întoarse la masă, luă iaurtul pe care îl lăsase să plutească prin aer şi continuă să îl mănânce. După care realiză că undeva, pe o planetă îndepărtată al cărei nume deja îl uitase, aveau să se nască timp de multe, multe secole numai copii făcuţi din sămânţa lui. „Din sămânţă de român“, cum scrisese un poet din Giurgiu într-o odă adresată lui Mihai, pe care acesta o citise uimit şi câtuşi de puţin onorat.

Şi, fără nici un motiv anume, la gândul ăsta izbucni în râs.

Copiii

Muzica: *Apparat – „Goodbye“*

Viorel ieşise pe casa scărilor, pentru că acasă domnea plictiseala; maică-sa îl culcase pe frate-său mai mic şi acum vorbea la telefon în bucătărie cu mătuşă-sa şi plângea, iar taică-său plimba taxiul în tura de noapte. Şi cum stătea el cam înfrigurat pe o treaptă undeva între etajul lui şi cel de sub el, jucând o tâmpenie de joc pe telefon, câteva etaje mai sus auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se, lumina cam chioară de pe scări se aprinse, iar apoi cineva începu să coboare scările. Viorel puse jocul pe pauză şi se uită în sus. Omul care cobora era Ana, o fată vecină. Avea 15 ani, ca el, dar mergea la altă şcoală, chiar dacă şcoala ei era la fel de proastă ca a lui. Când ajunse lângă el, Viorel văzu că era în papuci şi se gândi că probabil mergea la cineva din bloc.

— Ce faci? întrebă.

— Bine, zise Ana, oprindu-se în picioare în spatele lui. Tu?

— Nimic.

— Ai fumat, zise fata.

— N-am fumat, zise Viorel, care chiar nu fumase.

— Ba da, zise Ana, că miroşi a ţigară.

— Taci, mă, că nu fumez, zise Viorel puţin enervat.

— Te zic lu’ maică-ta, zise Ana.

Viorel se întoarse către ea. Ana glumea, era evident.

— Mă zici o pulă, zise.

— Da’ ce faci? întrebă Ana din nou.

— Mă joc un joc, zise Viorel arătându-i telefonul.

Apoi o ignoră şi continuă să se joace. Ana se aşeză pe vine lângă el. Mirosea de parcă tocmai s-ar fi spălat pe cap. Se aplecă peste umărul lui, atingându-l uşor cu sânul.

— Ia, ce? zise.

— Un joc, nimic, zise Viorel.

Se împinse puţin în sânul Anei, dar ea nu zise nimic. Se uita mai departe la telefonul lui. Viorel făcu o greşeală în joc şi muri, şi brusc deveni foarte încurcat, pentru că nu ştia ce să facă mai departe.

— Căcat, m-ai greşit, zise.

— Păi, dacă eşti prost, zise Ana.

Viorel porni jocul de la capăt. Ana se sprijinea în continuare cu sânul de umărul lui, şi lui Viorel i se sculă puţin pula. I se părea ciudat să i se scoale pula acolo, pe scări, dar acuma asta era.

— Tu unde mergi? zise.

— Nicăieri, zise Ana. Mai ai o ţigară?

— Nu fumez, mă, zise Viorel.

— Pune muzică pe telefon, îi propuse Ana.

— Ies ăştia, zise Viorel arătând cu capul către palierul de mai sus.

Ana se ridică din spatele lui, coborî două trepte şi se aşeză lângă el. Viorel opri jocul şi o privi. Purta un pantalon de trening gri şi o bluză de trening, dar albastră. Între pantalon şi bluză se vedea un colăcel subţire de şuncă, şi lui Viorel i se sculă pula şi mai şi.

— Chiar n-ai o ţigară? întrebă Ana.

— N-am, zise Viorel.

— Nu poţi să iei de la taică-tău?

— Nu-i acasă.

Viorel închise telefonul şi se ridică.

— Stai că-ţi aduc, zise.

— Adu şi foc, zise Ana.

Viorel intră în casă şi merse în bucătărie, unde maică-sa vorbea în continuare cu mătuşă-sa. Acum era doar nervoasă, nu mai plângea.

— Stai o secundă, zise maică-sa în telefon, apoi se întoarse către el. Tu de ce nu dormi, mă? îl întrebă.

— E vineri, zise Viorel, ce, am treabă mâine?

Maică-sa făcu un gest a lehamite şi continuă discuţia cu mătuşa. Viorel şterpeli două ţigări din pachetul ei, luă nişte chibrituri şi ieşi. Ana era tot pe scară, parcă doar ceva mai înfrigurată.

— Uite, zise Viorel şi-i dădu o ţigară.

Ana o băgă în gură. Viorel scăpără un chibrit şi i-l ţinu să aprindă ţigara, după care îl stinse şi îl puse pe jos, lângă el. Ana trase un fum şi îi întinse ţigara. Viorel o luă şi trase şi el un fum.

— Păi, ziceai că nu fumezi.

— Ziceam, spuse Viorel.

Mai trase fiecare câte un fum. Lumina de pe scară se stinse.

— Ţi-e frig? întrebă Viorel.

— Nu, spuse Ana.

— Păi, eşti în papuci. Unde mergeai?

— Nicăieri. Da' nu mi-e frig.

— Hai, mă, că-ţi e, zise Viorel.

— Şi ce, mă încălzeşti tu? spuse Ana.
— Da.
Şi Viorel îi puse mâna pe mijloc şi se trase mai lângă ea. Rămase cu mâna acolo, pe şoldul ei descoperit, şi pula i se sculă din nou.
— Eşti rece aici, explică el de ce nu îşi retrăsese mâna.
— Bine că eşti tu cald, zise Ana, dar nu se împotrivi atingerii lui.
Viorel o ţinu aşa, de şold, şi nu mai gândi nimic. Apoi se împinse cu şoldul în şoldul ei.
— Hai că e mai bine aşa, zise.
Ana nu zise nimic, mai trase un fum şi-i dădu ţigara lui Viorel. Viorel mai trase şi el un fum, apoi stinse ţigara pe treaptă.
— Mai am ţigări, zise.
— Atunci mai aprinde una, zise Ana.
Viorel îşi luă mâna de pe ea, aprinse încă o ţigară, i-o dădu Anei şi o îmbrăţişă din nou.
— Tu te freci de mine sau ce? zise Ana pufăind din ţigară.
— Hai că eşti proastă, că doar te-ncălzesc, zise Viorel.
Se uită la ea. Nu o vedea prea bine în întuneric, dar ştia că, fără să fie vreo frumuseţe, era totuşi o fată drăguţă, plus că îi plăcea că avea pielea fină, cam ca frate-său mai mic. O luă cu mâna de obraz şi o sărută. Avea un gust dulce, şi avea buzele foarte reci. Se sărutară aşa o vreme, nu din cale-afară de stângaci, apoi Viorel îşi dezlipi gura de a ei şi mai trase un fum.
— Te-ai mai sărutat cu vreo fată? întrebă Ana.
— Normal, zise Viorel, şi chiar se mai sărutase.
— Şi eu m-am sărutat cu băieţi.
— Ştiu, zise Viorel, care o văzuse odată sărutându-se cu un băiat pe care nu-l ştia, şi care probabil că mergea la şcoala ei.
O sărută din nou, îi plăceau buzele ei, sărutul mirosea a ţigară, pula i se ridicase în chiloţi şi acum din ea se scurgea ceva. Îşi băgă mâna sub bluza ei de trening, pe şold în sus, chiar avea pielea foarte fină, era şi un tricou pe-acolo, şi Viorel îşi băgă mâna şi sub tricou şi o mângâie pe Ana pe sân, un sân mare şi moale, cu sfârcul tare, ţigara o pusese pe treaptă, se sărutară aşa un minut, poate două, poate chiar trei, Viorel ţinea ochii deschişi, dar nu vedea decât că ochii Anei erau închişi. Ar fi vrut foarte, foarte mult să se ducă undeva cu ea şi să se sărute acolo şi să facă cine ştie ce grozăvii, dar la el nu se putea, şi probabil că nici la ea. De jos se auzi uşa de la intrare deschizându-se, apoi liftul porni şi coborî la

parter, şi apoi urcă undeva mai sus decât ei, uşa liftului se deschise, se închise, cineva intră într-un apartament. Cei doi se dezlipiră. Viorel se uită la ţigara de pe treaptă, care se stinsese.

— Trebuie să plec, zise Ana.

— Hai să mergem mâine undeva, zise Viorel.

— Unde? întrebă Ana.

— Nu ştiu, zise Viorel, care nu avea decât vreo şapte-opt lei în portofel, şi nici nu-i venea să îi ceară maică-sii bani, că ar fi început să se vaite că n-are şi că mai bine să stea în casă în loc să iasă cu golanii. Poate că i-ar fi dat taică-său ceva, totuşi.

— Vorbim pe Facebook, zise Ana ridicându-se.

Viorel se ridică şi el. Ana porni pe scări în sus. Viorel se pregăti să şuteze ţigara stinsă către etajul inferior, apoi se răzgândi, o ridică şi o aprinse din nou. Mai trase câteva fumuri din ea, după care o stinse pe treaptă, luă şi mucul celălalt, coborî câteva trepte şi le aruncă la ghenă.

Când intră în casă, o auzi pe maică-sa zicând în telefon „eu ţi-am zis că-i o jigodie, Mărioară, că aşa sunt toţi bărbaţii“, şi se gândi că nu-i chiar aşa, că el, de exemplu, o încălzise pe Ana, nu fusese jigodie. Dar nu-şi bătu capul mai departe cu asta şi intră la baie să se spele pe dinţi, ca să nu existe după aia discuţii tâmpite cu maică-sa despre fumat – deşi, la cât fuma ea, era puţin probabil să mai fie în stare să-l miroasă pe el, dar na, naiba ştie, sigur e sigur.

Efectul fluturelui

Muzica: *Thom Yorke – „Tomorrow's Modern Boxes"*

Era vreo unu fără douăzeci când părinţii lui Dănuţ se duseră în sfârşit la culcare, epuizaţi de şuvoiul de talk-show-uri politice la care se uitaseră toată seara şi ale căror subiecte îi scăpaseră băiatului, deşi trecuse de vreo două ori prin sufragerie (o dată ca să fure nişte bani din geanta maică-sii, a doua oară ca să-şi facă nişte sendvişuri în bucătărie). Acum oamenii dormeau, iar Dănuţ, care o frecase la figurat toată seara, renunţă definitiv la gândul de a-şi face tema la română şi se hotărî să şi-o frece la propriu, ca orice băiat normal de 14 ani jumate.

Primul pas erau şerveţelele; din fericire, avea destule, pentru că era răcit. Al doilea pas era să se aşeze în pat cu laptopul în braţe, ceea ce iarăşi nu era prea greu, pentru că oricum asta făcuse toată seara. Al treilea (şi cel mai dificil) era să-şi alcătuiască o panoplie de ferestre în browser: trei sau patru clipuri de pe YouPorn şi zece-unşpe poze de pe profilurile de Facebook ale unor colege (Andreea, Ramona şi Ade, pe care de fapt o chema tot Andreea). Odată terminată şi această parte, Dănuţ se puse pe treabă, cu oareşice părere de rău că nu putea să fumeze în cameră (ar fi vrut să facă asta doar ca să se simtă mai matur, că de fapt oricum nu fuma decât la şcoală, ca să se dea mare). Cu o mână mânuia ferestrele browserului, sărind ager de la una la alta, cu cealaltă mână se mânuia pe sine, ba mai repede, ba mai încet, încercând totodată să maximizeze şi să amâne plăcerea. Cum era destul de rătăcit în propria-i fantezie, care consta în principiu într-un futai în trei cu două dintre colege în patul mic, de lemn, al uneia dintre ele, nu auzi fluieratul scurt din dreptul geamului şi nici paşii (de altfel destul de uşori) de pe scara blocului.

Drept pentru care, în momentul în care şase mascaţi dădură buzna la el în cameră (unul pe fereastra deschisă, cinci pe uşă), Dănuţ mai că avu un infarct şi rămase mască, cu pula devenită brusc moale în mână. Doi dintre mascaţi se aruncară pe el şi îl imobilizară, în timp ce un al treilea îi smuci laptopul din braţe, iar un al patrulea îl orbi cu o lanternă. Ceilalţi doi mascaţi păreau să fie cam degeaba

acolo, aşa că începură să urle „ţinta imobilizată“ şi „perimetrul asigurat“ în microfoanele unor căşti pe care le purtau pe deasupra cagulelor. Cam după vreo 20 de secunde, toată lumea se potoli, pentru că nu mai avea nimeni vreun motiv să fie nervos. Mascaţii se dădură jos de pe Dănuţ, acesta îşi băgă pula în chiloţi, iar în cameră intrară doi bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în geci albastre pe care era sigla Naţiunilor Unite. Mascaţii luară poziţia de drepţi.

— Permiteţi să raportez, operaţiune încheiată cu succes, spuse unul dintre ei către oamenii în geci albastre.

— Felicitări, spuse femeia, aţi făcut treabă bună.

— O să fiţi cu toţii propuşi pentru Marea Decoraţie a Salvatorilor Umanităţii, adăugă unul dintre bărbaţi.

Mascaţii zâmbiră pe sub măşti, ba chiar doi dintre ei bătură cuba.

— Cât despre tine, zise bărbatul întorcându-se către Dănuţ, îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar n-aveam încotro.

Copilul îl privi fără să zică nimic, pentru că nu înţelesese nimic din ce se întâmplase, aşa că nu vedea ce ar fi putut spune.

— Îţi este familiar Efectul Fluturelui? continuă bărbatul.

— A fost şi un film cu numele ăsta, zise celălalt bărbat. *The Butterfly Effect*.

— Cu Ashton Kutcher, adăugă femeia.

Dănuţ dădu din cap că nu ştia filmul, efectul sau orice altceva.

— O fi mut? întrebă femeia.

— Eşti mut? îl întrebă bărbatul care vorbise al doilea.

— Nu, zise în cele din urmă Dănuţ.

— Nu e, spuse femeia.

— Bine, zise bărbatul care vorbise primul. Deci uite care-i treaba cu Efectul Fluturelui…

— Cu efectul propriu-zis, nu cu filmul, spuse celălalt bărbat.

— Exact, continuă bărbatul care fusese întrerupt, cu efectul. Povestea e aşa: în teoria haosului…

Aici bărbatul realiză că Dănuţ avea 14 ani jumate şi normal că nu ştia nici teoria haosului, nici nimic altceva ce l-ar fi putut ajuta să înţeleagă Efectul Fluturelui, dar, dacă tot începuse să vorbească, era hotărât să şi termine. Măcar ca să aibă puştiul impresia că ce se întâmplase avusese un sens.

— Efectul Fluturelui, continuă aşadar bărbatul, înseamnă că bătaia din aripi a unui fluture poate provoca, după o vreme, un uragan. Înţelegi?

— Nu, zise Dănuţ.

— Fluturele bate din aripi, iar bătaia din aripi determină o schimbare atmosferică imperceptibilă, care la rândul ei provoacă altă schimbare atmosferică mai mare, şi tot aşa, până când se ajunge la un uragan, explică femeia.

Dănuţ se gândi că femeia semăna cu o vulpe, dar era totuşi o femeie frumoasă. Şi Nicole Kidman semăna cu o vulpe şi era o femeie frumoasă. Deşi femeia din cameră nu semăna cu Nicole Kidman. Gândurile astea îl aiuriră şi mai mult.

— Da, aşa e, spuse primul dintre bărbaţi. În fine, chestia e că noi facem parte dintr-un departament al Naţiunilor Unite… Ştii ce-s alea Naţiunile Unite? ONU?

— Da, zise Dănuţ, spre mirarea bărbatului.

— A! Foarte bine! Ei, noi facem parte dintr-un departament însărcinat cu prevederea unor catastrofe şi eliminarea factorilor care le-ar putea provoca, explică bărbatul.

— Adică vedeţi în viitor? întrebă Dănuţ mirat.

— Nu, spuse bărbatul, facem previziuni bazate pe date. De exemplu, în cazul tău, anumiţi indicatori financiari ne-au arătat că peste două săptămâni ar fi urmat să aibă loc un crah bursier asemănător ca amploare cu cel din 2008. Prin urmare, am căutat factorii care ar fi putut determina colapsul sistemului şi am ajuns la tine. Mai precis, la ejacularea ta din această seară, pe care, din fericire, am reuşit să o oprim la timp.

În mod surprinzător, Dănuţ chiar înţelesese ce spusese bărbatul.

— Adică nu mai pot să fac laba niciodată, că o să cadă bursa? întrebă.

— Nici vorbă, spuse bărbatul. Trebuia doar să te împiedicăm să o faci în momentul respectiv. Acum poţi s-o faci liniştit mai departe, dacă ai chef; noi ne-am făcut treaba, am schimbat cursul istoriei, am salvat Sistemul.

— Uau, zise Dănuţ.

Bărbatul schiţă un zâmbet care se voia modest, dar nu era.

— Da, suntem destul de şmecheri, zise. Ba, mai mult de-atât, ai tăi n-o să ştie nimic despre asta, pentru că i-am adormit înainte să începem operaţiunea.

Dănuţ răsuflă uşurat.

— Mersi, zise.

— Pentru puţin, spuse bărbatul. Hai, plecăm!

Mascaţii şi cei doi bărbaţi ieşiră. Femeia mai zăbovi o secundă.

— Să ştii că ai o pulă frumoasă, zise.

Dănuţ se înroşi.

— Mulţumesc, spuse.

— Dacă aveai şi tu patru-cinci ani mai mult…, spuse femeia.

Apoi îşi dădu la o parte o şuviţă de pe frunte, zâmbi amuzată şi ieşi şi ea. Dănuţ rămase în pat până când auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi se sculă şi se duse să verifice dacă chiar era închisă. Era. Pe scări se auzeau râsetele grupului care tocmai plecase. „A fost mai haios şi decât anul trecut în Mozambic“, zise un bărbat, şi toată lumea hohoti. Se auzi uşa de la bloc deschizându-se şi închizându-se, apoi se făcu linişte.

Dănuţ se întoarse la el în cameră, se băgă din nou cu laptopul în pat, deschise browserul, intră pe primul site porno care-i veni în minte şi o căută pe Nicole Kidman. Găsi o scenă din *Eyes Wide Shut* şi apăsă pe „Play“, dar apoi o opri, pentru că cele întâmplate nu-i dădeau pace; cum ar fi putut provoca laba lui o criză financiară globală? Ce legătură era între una şi alta? Cum? Ce? De ce? Se chinui o vreme să stabilească o legătură între evenimente, dar nu reuşi, drept care se dădu bătut şi se uită mai departe la filmuleţ, dar după vreo 30 de secunde închise clipul, puţin dezamăgit. Drept care scoase două şerveţele dintr-o cutie, îşi suflă nasul într-unul dintre ele, pe celălalt îl puse pe plapumă, îşi băgă mâna în chiloţi, pipăindu-şi pula sculată, şi deschise pagina de Facebook a colegei sale Andreea.

Pisica lui Dumnezeu

Era duminică după-amiază şi stăteam pe fotolii, aşteptând – eu mai mult, Roxana mai puţin – să înceapă Leicester City – Manchester United, când s-a auzit soneria. M-am dus să deschid. La uşă era un bătrân cu barba albă şi un zâmbet politicos sub ea.

— Bună ziua, a zis.

— Bună ziua, am spus şi eu.

M-am uitat scurt la el.

— Sunt Dumnezeu, a zis.

— Da, am spus, e evident. Poftiţi înăuntru. Vedeţi să nu iasă pisica. Cici! Cici, pleacă de-aici!

Cici, o pisică grasă şi gri, fugi supărată din vestibul. Dumnezeu şi cu mine am urmat-o în casă.

— Pisoi, dânsul e Dumnezeu, i-am spus Roxanei.

— Îmi pare bine, a zis ea ridicându-se şi dând mâna cu el. Alex, fă şi tu nişte loc!

Am luat chitara de pe un al treilea fotoliu şi am pus-o într-un colţ.

— Uitaţi, am zis.

Dumnezeu mi-a mulţumit şi s-a aşezat.

— Vă dau o apă, ceva? l-a întrebat Roxana. Cred că mai avem şi bere…

— Da, pot să vă aduc o bere, am spus, bucuros că nu băusem în seara trecută ultimele două sticle de Ciuc.

— Dacă nu-i nici un deranj, a zis Dumnezeu, da, aş bea o bere.

Am adus berile din frigider. Una i-am dat-o lui, pe cealaltă Roxanei. Dumnezeu se uită curios la sticlă.

— E cu twist, am zis, trebuie să învârtiţi capacul.

— A, a spus, mişto.

Şi-a deschis berea şi a ciocnit cu Roxana. Eu mi-am aprins o ţigară.

— Mda, am zis, deci…

Dumnezeu şi-a dres vocea.

— Probabil că vă întrebaţi de ce sunt aici, a zis.

— Da, am spus.

— Păi, a zis el, iată despre ce este vorba… Cum să spun, mi-a dispărut pisica.

— O, a zis Roxana mirată.

— Da, ştiu, a zis Dumnezeu.

— E ciudat, am spus, pentru că, mă rog, sunteţi atotputernic şi atoateştiutor, şi…

— Da, e ciudat, a recunoscut Dumnezeu, dar ce să fac, aşa e cu pisicile…

— Ăhă, a zis Roxana.

Poate pentru că tocmai vorbeam de pisici, Alberta, pisica noastră portocalie şi bătrână, a traversat camera nesigură şi s-a dus să mănânce nişte iaurt.

— Ea e Alberta, nu? a întrebat Dumnezeu.

— Da, am spus.

— Da… chestia e că… pentru ea am venit.

Nu înţelegeam. Ce treabă avea Alberta cu Dumnezeu?

— Adică? am întrebat.

— Adică, a zis Dumnezeu, este… voiam să… să vă întreb dacă nu aţi vrea eventual să mi-o daţi mie. Să mi-o vindeţi, adică.

Am avut un schimb de priviri cu Roxana.

— Chestia e, a zis ea, că noi ţinem foarte mult la ea.

— Da, normal, a spus Dumnezeu.

— Şi că nu e chiar de vânzare.

— Da, înţeleg.

— Şi în plus e foarte bătrână.

— Tocmai de-aia m-am gândit că aţi fi dispuşi să mi-o cedaţi. Pentru că bineînţeles că în rai o să fie din nou OK. Adică o să fie în floarea vârstei, aşa e la noi…

— Şi n-o să mai aibă probleme cu ficatul şi rinichii? am întrebat.

— Nu, o să fie complet sănătoasă. Pe vecie.

Alberta se aşezase în fund lângă paharul ei cu apă şi se uita la noi.

— Tu ce zici, Albi? a întrebat-o Roxana.

Ne-am uitat cu toţii la ea şi Dumnezeu a făcut un mic semn cu mâna.

— Sună bine, a zis.

Avea o voce neaşteptat de tânără pentru o pisică de 17 ani.

— Adică să nu credeţi că nu-i bine cu voi, a continuat, dar rinichii sunt pe ducă, încheieturile sunt praf… Mi-ar plăcea să fiu din nou OK… Plus că, din moment ce dânsul există, bănuiesc că o să ne revedem cândva.

M-am uitat întrebător la Dumnezeu.

— Are dreptate, a spus.

— Pfff, mda, a zis Roxana. Păi, atunci, cred că aşa ar fi cel mai bine să facem.

— Cât despre preţ…, a zis Dumnezeu.

— Ei, n-are rost să vorbim despre bani, am spus. Mai curând, dacă s-ar putea rezolva asta cu revederea…

— Bineînţeles, a zis Dumnezeu.

— Adică să nu credeţi acum că o să fim nerezonabili, a spus Roxana.

— Nu, cum, nici nu mă gândeam la asta, a zis Dumnezeu.

— OK, am zis.

Am luat o gură de bere de la Roxana şi ne-am uitat la Alberta.

— Hai să mă mângâiaţi, a zis.

A sărit la Roxana în braţe şi a început să toarcă. Am mângâiat-o amândoi şi am scărpinat-o pe bărbie o vreme. Apoi pisica s-a uitat la Dumnezeu.

— Hai, a zis. Bănuiesc că se găseşte acolo sus un pled ceva pentru mine, să dorm pe el…

— Sigur, a spus Dumnezeu.

Alberta a mieunat scurt către Cici, după care s-a îndreptat către uşă.

— Pa, Albi, a zis Roxana.

— Pa, băbuţo, am spus.

— Pa, a zis Alberta.

După care şi-a arcuit spinarea, a mai dat o tură printre picioarele noastre şi a ieşit.

— La revedere, a zis Dumnezeu, şi a ieşit după ea.

Şi-am rămas doar trei.

iPhone

Muzica: *TV On The Radio – „Blind“*

Constantin parcă lângă spital, sub un felinar care pâlpâia bolnăvicios, şi îşi lăsă capul pe spate. Aproape toată ziua îi venise să plângă, dar amânase momentul pe mai târziu, când avea să ajungă acasă. Cineva îi bătu în geam. Un bărbat slab, cu părul alb, tuns ca un securist. Purta o haină maro pe care era scris numele unei firme de pază. Constantin lăsă geamul jos.

— Aici nu e loc de parcare! spuse autoritar bărbatul.

— Fac o vizită la spital, spuse Constantin.

— Nu mă interesează, aici nu se parchează, spuse bărbatul.

Lui Constantin îi veni să se dea jos din maşină, să îl ia pe bărbat de cap şi să îl dea cu el de bordură. Dar era prea obosit pentru asta.

— Unde scrie?

— Vă zic eu, spuse bărbatul. E loc de firmă!

Constantin ridică geamul. Bărbatul bătu din nou în el. Constantin îl ignoră şi ieşi din maşină. Se strecură pe lângă bărbatul care bodogănea ceva, deschise portbagajul, scoase o pungă uriaşă şi închise maşina cu telecomanda de la cheie.

— Dacă are o zgârietură când mă întorc, te bat de te caci pe tine, îi spuse paznicului.

Paznicul nu mai zise nimic. Scoase un carneţel şi notă ceva. Probabil numărul lui, se gândi Constantin. Porni către intrarea spitalului. După vreo 20 de paşi îşi întoarse capul. Paznicul intrase într-o gheretă. Constantin intră în spital.

Dacă pe dinafară clădirea era ponosită şi gri, înăuntru era destul de OK: pereţii albi străluceau luminaţi de nişte neoane puternice, podeaua fusese spălată de curând, un automat cu cafea şi unul cu dulciuri stăteau unul lângă altul, aşteptând vreun doctor obosit sau un bolnav care n-avea somn. Constantin trecu pe lângă o recepţioneră care îşi făcea de lucru cu un telefon şi urcă în lift. Coborî la etajul trei şi aproape că se ciocni de o asistentă care împingea un cărucior cu tăvi goale. Femeia îl privi scurt, apoi îi zâmbi.

— Aţi venit la fetiţă? Cam târzior!

— Acum am scăpat de la serviciu, zise Constantin.

Asistenta avea vreo 40 de ani sau chiar puţin mai mult. Era îmbrăcată în nişte haine de spital, bluză şi pantaloni, în picioare avea nişte saboţi albi. Avea tenul măsliniu, acoperit de puţin prea mult machiaj. Era o femeie încă frumoasă, Constantin o observase şi la vizitele anterioare, semăna puţin cu actriţa din *Amélie*, pe care nu îşi mai amintea cum o cheamă. Constantin scoase 20 de lei din buzunar (îi pregătise la birou) şi îi îndesă în buzunarul femeii.

— Ei, nu-i nevoie, spuse aceasta încet şi îi zâmbi din nou.

— Lăsaţi, lăsaţi, zise Constantin.

Merse până la capătul culoarului, apoi făcu dreapta. Ana era în ultima cameră pe stânga. Uşa era deschisă. Constantin intră. Ana stătea în pat cu laptopul în braţe, iar o perfuzie conectată la braţul ei drept picura încet. Avea părul roşu, ca bunică-sa, tuns cu un breton care devenise cam lung în spital. Lui Constantin îi veni iarăşi să plângă. Cum să ţi se întâmple aşa ceva la 14 ani? De fapt, cum să ţi se întâmple orice lucru rău la 14 ani?

— Ce faci, răţuşcă? întrebă.

Ana nu răspunse. Constantin se apropie.

— Hei! Răţuşcă! zise ceva mai tare.

Ana tresări, se uită la el şi îşi scoase căştile din urechi.

— Bună, zise. Mă uitam la un serial.

Constantin se aşeză lângă ea şi o mângâie pe un obraz palid.

— Cum te mai simţi? întrebă.

— OK, zise Ana.

Închise laptopul şi vocile înfundate care se auzeau din căşti (vreun serial, probabil, se gândi Constantin) tăcură.

— Mama a fost pe la prânz, zise Ana.

— Ştiu, spuse Constantin. Mi-a zis că a vorbit cu doctorul.

— Da, zise Ana.

Afară era întuneric, iar de unde stătea, Constantin nu vedea decât reflexia lui în fereastră.

— Ţi-am adus ceva, zise.

Ridică punga pe care o pusese pe jos şi i-o dădu Anei. Cu mişcări îngreunate de perfuzia din braţ, fata scoase din pungă un ursuleţ de pluş. Era uriaş, un urs maro şi uriaş, un urs deloc feroce, cu un zâmbet mare pe faţă, cu ochi mari şi maro care se întâlniră pentru o clipă cu ochii mari şi maro ai Anei.

— Mersi, zise fata. E un dulce!

Strânse ursul în braţe şi Constantin îşi zise: „uite, totuşi e încă un copil, e doar un copil". Şi iarăşi îi veni să plângă,

dar se abţinu din nou, pentru a mia oară pe ziua respectivă. Era mai rău decât nevastă-sa, îşi zise. Ea nu plânsese deloc în toate zilele şi săptămânile astea, doar tăcea foarte mult şi îşi vedea de treabă, şi el se întreba cum reuşeşte să nu răbufnească sau să nu explodeze. Reuşea. Aşa era ea.

— Dar mi-ai promis că îmi iei un iPhone, spuse Ana.

Constantin ghici o urmă de acuzaţie în vocea ei. Şi puţină dezamăgire.

— O să îţi iau, scumpo, zise.

— Ştiu, tata, dar când?

Constantin se simţi de căcat. Totodată se enervă. Încercă să nu-şi arate supărarea.

— O să îţi iau, o să îţi iau, zise, dar acum nu stăm atât de bine cu banii…

— E doar o mie de lei dacă îl iei cu abonament, spuse Ana.

Ceea ce n-ar fi fost o nimica toată nici dacă n-ar fi trebuit să dea o grămadă de bani pe spital, la asistente, la doctori, dar mai ales în situaţia asta… De parcă Constantin căca bani.

— Ştiu, măi răţuşcă, zise, dar înţelege şi tu…

— Hai, măi tata, dar de când te rog? spuse Ana.

Constantin sesiză că încerca să nu fie ţâfnoasă. Nu prea îi ieşea.

— Îţi iau mâine, spuse. Ţi-l aduc mâine-seară.

— Unul alb, zise Ana.

— Bine, alb să fie.

Pula bani de iPhone, dar o să facă cumva rost. Asta-i trebuia Anei acum, un telefon. Când nici măcar nu putea să ştie dacă…

— Îţi promit, zise Constantin. Zău, ţi-l aduc.

Sigur, ceartă-te cu nevasta: „Pe bune, Constantin, pe bune? Şi medicamentele din ce le plătim? Şi doctorilor ce le dăm? O ciocolată?“, dar na, fata ştie că nu poţi spune nu, şi-a găsit prostul, cum ar veni, şi acum ai promis şi asta e.

— Arăţi obosită, zise.

— Nu, am dormit mult azi, spuse Ana.

— Foarte bine, zise Constantin.

Mai stătu câteva minute, dar habar n-avea ce să zică. Intră o asistentă (alta decât cea pe care o întâlnise pe culoar) să vadă dacă e totul în regulă. Era totul în regulă. Constantin ieşi odată cu ea şi îi dădu alţi 20 de lei. Apoi se întoarse în cameră.

— Hai că plec şi eu, zise.

— Bine, spuse Ana şi începu să descurce căştile pe care şi le pusese în poală.

Constantin veni lângă ea şi o pupă pe obraz. Era moale şi fină şi nici măcar nu mirosea a spital.

— Mai rade-te şi tu, tata, zise Ana şi râse şi se scărpină unde o pupase.

Constantin o mai pupă o dată în acelaşi loc.

— Noapte bună, răţuşcă, zise. O să vină mama mâine-dimineaţă să mergeţi la consultaţie. Eu vin ca azi, mai pe seară.

— Bine, zise Ana. Te pup!

În faţa spitalului, asistenta care semăna cu actriţa din *Amélie* fuma o ţigară.

— O seară bună şi servici uşor! o salută Constantin.

— Cum era fetiţa? îl întrebă asistenta.

— Bine, bine, spuse Constantin.

— O să fie bine, nu vă faceţi griji, zise asistenta.

— Mulţumesc, spuse Constantin.

Se duse la maşină. Paznicul de mai înainte nu mai era acolo. Sub unul dintre ştergătoare găsi o bucată de hârtie, dar era doar un flyer care îl invita la un masaj erotic. Îl lăsă pe parbriz şi porni. Apoi, când ajunse pe un bulevard destul de pustiu, călcă pe accelerator până când hârtiuţa se desprinse de sub ştergător şi zbură aiurea în noapte.

Adam şi Eva

Muzica: *PJ Harvey – „The Garden“ & „Silence“*

Adam ajunse la depozit la ora patru fix. Îşi parcă Dacia între un Clio şi un Audi şi porni către intrare. Burniţa. Portarul ridică mâna în semn de salut. Adam înclină capul. Nu vorbise decât o singură dată cu acel om. „Ai văzut meciul de aseară?“, întrebase portarul. „Nu mă uit la fotbal“, răspunsese Adam. Portarul îl privise cu o faţă pe care nu se citea nimic. Asta fusese tot, singurul lor schimb de vorbe. Dar pe Adam chiar nu-l interesa fotbalul. Intră în ghereta şefului său, domnul Popovici, un bărbat care părea să nu aibă sânge în vene.

— ’Neaţa, zise Adam.

— ’Neaţa, răspunse şeful.

Îi dădu lui Adam cheile unui camion şi o foaie de drum.

— Începi cu cantina de la Siemens, zise. Ştii unde e.

— Da, spuse Adam.

Ieşi în curte. Camionul îl aştepta acolo, tăcut, mare şi alb. Pe părţi şi pe uşile din spate scria Danone. Adam se urcă la volan, aprinse lumina şi se uită încă o dată pe foaia de drum. Băgă cheia în contact, aprinse farurile şi porni motorul. Apoi stinse lumina din cabină şi porni radioul. Dădu pe 95,3, Radio Pi, postul său preferat, care transmitea mereu muzică tristă. Acum cânta o femeie în engleză şi Adam nu înţelegea ce spune, dar era clar că e vorba despre ceva trist. Dădu în marşarier vreo şase metri, apoi coti la dreapta şi ieşi din curtea depozitului.

Burniţa în continuare. Străzile erau întunecate, de sub o maşină parcată îl privi un câine somnoros. Adam trebuia să străbată oraşul. Transporta lapte şi iaurt. Conducea fără tragere de inimă, încet şi neatent. Aproape că trecu pe roşu la o intersecţie, dar reuşi să frâneze la timp. Oricum nu se vedea nici o altă maşină în apropiere. Privind la semafor, Adam se întrebă dacă era nebun. Apoi se întrebă dacă un nebun se putea întreba dacă este nebun. Probabil că nu. Un nebun nu ştie că este nebun. Deci, îşi zise Adam, nu sunt nebun.

Dar nici normal.

Şi atunci ce sunt? Poţi să fii între? Sau şi, şi? Sau nici una, nici alta?

Pentru că Adam avea un gând, o senzaţie, un plan – de fapt, toate trei la un loc.

Adam, aşadar, era de părere că el este reîncarnarea lui Adam. Ideea îi venise în minte într-o seară când se spăla pe dinţi, şi de atunci nu îl mai părăsise. Trecuseră trei luni. Adam terminase cu spălatul pe dinţi, lăsase apa să curgă pe periuţă şi să ia cu ea resturile de pastă şi spumă, pusese periuţa într-un pahar şi se dusese în dormitor. Dana, nevastă-sa, dormea. Era o femeie dulce şi urâtă. Era grasă. Avea burţi. Când punea mâna pe ea, Adam se simţea totodată scârbit şi excitat. Se băgase în pat fără să o atingă.

Dacă eu sunt reîncarnarea lui Adam, îşi spuse, atunci ce fac aici? De ce sunt pe Pământ? Era clar că Dumnezeu îl reîncarnase cu un scop. Dar care? Cu ajutorul unui raţionament logic, Adam deduse că era pe Pământ ca să pună bazele omenirii. Dana era stearpă, deci cu ea nu mergea. Adam închise ochii şi avu un vis, sau o vedenie, sau pur şi simplu vizualiză un gând.

Eva fusese şi ea reîncarnată. Locuia în Brazilia, în Porto Alegre, într-o căsuţă bej cu ramele ferestrelor vopsite în albastru. Eva ştia că este Eva, şi ştia că undeva există un Adam care în cele din urmă va veni la ea. Acum îl aştepta.

Deci trebuie să merg în Brazilia, îşi zisese Adam.

Semaforul se făcu verde şi Adam se chinui o vreme să bage a-ntâia. Camionul se puse în mişcare.

Cu două săptămâni în urmă, Adam se dusese la o agenţie de voiaj şi întrebase cât îl costă un zbor până în Brazilia. Numai dus. Fata cu care vorbise se uitase lung la el, apoi făcuse ceva la computer şi îi spusese o cifră. O mie două sute şapte euro şi patruzeci de cenţi. Primul zbor era de la Bucureşti la Frankfurt. De acolo ar fi zburat la São Paulo şi de acolo mai departe la Porto Alegre.

Era mult mai ieftin decât crezuse Adam, dar tot nu avea atâţia bani. Ar fi putut vinde maşina, dar cum ar mai fi ajuns la serviciu? În plus, Dana ar fi putut intra la bănuieli. Adam se dusese la bancă şi întrebase cât are în cont. 311 euro, i se zisese. Deci îi mai trebuiau nouă sute. Dacă punea deoparte câte 150 de euro în fiecare lună, în şase luni ar fi putut să-şi cumpere bilet. Danei nu i-ar fi spus nimic. Într-o dimineaţă, când ea va fi fost plecată la muncă, şi-ar fi făcut bagajul, i-ar fi lăsat un bilet şi ar fi plecat. Încă şase luni. Adam era un tip răbdător. Şase luni nu era mult. Desigur, ar fi putut să ia un împrumut de la bancă, dar asta ar fi însemnat s-o lase pe Dana cu datoriile pe cap, şi ăsta nu era stilul lui.

Camionul înainta prin oraş destul de repede. Radio Pi transmitea un cântec trist după altul. La cinci şi ceva, Adam

ajunse în dreptul cantinei de la Siemens. Parcă şi o femeie îi ieşi în întâmpinare. De fapt, era o fată, era tânără, era chiar drăguţă.

— Paisprezece lăzi, zise Adam după ce se uită pe o hârtie.

Începu să descarce lăzile. Fata luă hârtia şi se duse s-o ştampileze. Burniţa se oprise. Adam termină cu descărcatul şi se uită la o tăbliţă pe care scria: „Cantina Siemens: mănânci ca acasă!". Fata se întoarse cu hârtia.

— Se mănâncă bine la voi? o întrebă Adam.

Fata ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise. Ca peste tot, cred. Nu e rea mâncarea, da' nici cine ştie ce…

— Mhm, zise Adam.

Făcu câţiva paşi către uşa camionului.

— Auzi, zise fata, nu vrei o cafea?

Adam se uită la ceasul ascuns sub mânecă. Era în grafic, putea să mai rămână zece minute la o cafea, o ţigară…

— Ba da, zise.

Intrară într-un birou, fata turnă cafea în două ceşti. Adam puse în a lui două cuburi de zahăr şi puţin lapte. Învârtind o linguriţă în ceaşcă, se întrebă despre ce putea să vorbească cu fata.

— Ai fost vreodată în Brazilia? o întrebă.

Fata izbucni în râs.

— Nu, zise. Tu?

— Nu, spuse Adam, dar vreau să mă duc.

— Trebuie să fie mişto, zise fata. Căldură, muzică, şi carnavalul de la Rio…

— Da, zise Adam.

— Dar nu-i scump? întrebă fata.

— Mă rog, zise Adam, o mie două sute de euro… Nu-i chiar aşa de mult.

— Nu, admise fata, merge…

— Pot să fumez? întrebă Adam.

— Da, zise fata şi deschise o fereastră.

Adam îi oferi şi ei o ţigară. Fata o acceptă. Fumară o vreme în tăcere.

— Îţi trebuie viză? întrebă fata.

— Nu ştiu, zise Adam. Chiar, trebuie să mă interesez.

Se întrebă de unde putea afla asta. Şi de unde putea lua o viză, dacă chiar era nevoie. Probabil că putea să sune la un minister, sau eventual la ambasada Braziliei.

— Ai pe cineva acolo? reluă fata.

— Hm, zise Adam. Da, cred că da…

— Crezi?

— Cred…

Şi dacă era totul doar în mintea lui, toată chestia asta cu reîncarnarea, cu Eva, cu Brazilia? Dacă ajungea acolo şi nu o găsea pe femeia visată? Ce făcea? Bani de întors n-ar fi avut, ar fi trebuit să-şi caute de lucru, să…

Dar nu se mai gândi la asta. Nu, Eva îl aştepta acolo, în căscioara cu ferestre albastre. Stinse ţigara, îi mulţumi fetei pentru cafea şi ieşi. Începea să se lumineze de zi. Se urcă în camion şi se uită pe foaia de drum. Trebuia să meargă înspre Piaţa Chibrit, la o fabrică de băuturi răcoritoare. „Fabrica de sucuri Rio", scria pe foaie. Adam zâmbi. Era un semn, îşi zise. Porni motorul. Viteza a-ntâia continua să intre greu. Să nu uit să-i spun şefului, se gândi Adam. Ieşind din curtea de la Siemens o luă la stânga, înspre Banu Manta. Traficul devenise ceva mai intens. La radio, altă femeie tristă cânta alt cântec trist. Adam îl închise şi deschise geamul. Mirosul şi zgomotele oraşului pătrunseră în cabină. Adam era fericit.

În Brazilia, într-o casă cu ferestre albastre aflată pe o stradă liniştită din Porto Alegre, Eva se pregătea de culcare.

— Ce-s şase luni? zise Adam cu voce tare.

Eva puse deşteptătorul să sune la şase jumate.

— O nimica toată, zise Adam.

Eva îşi puse cămaşa de noapte.

Adam semnaliză la stânga.

Eva se băgă în pat.

Semaforul se făcu verde şi camionul intră pe bulevardul 1 Mai.

Eva închise ochii.

Adam se apropia de fabrica de sucuri.

A doua venire

Muzica: *Skrillex – „Rude Boy Bass“*

Iisus se trezi de data asta la morgă. Era întins pe un pat de metal şi acoperit cu un cearşaf gri, fost alb, care mirosea a moarte şi descompunere. Îl aruncă la o parte şi se ridică tuşind. În afară de o babă care murise de moarte bună, nu mai era decât el în morga din Mierleni. Furios, îşi înfăşură cearşaful în jurul corpului şi ieşi din cameră.

În timp ce bâjbâia (era noapte) printr-o clădire care, datorită unui panou pus la intrare, putea fi numită spital, se întrebă cum naiba de se lăsase din nou fraierit de taică-său, care într-o duminică oarecare îi zisese că era cazul să vorbească ceva.

— Ce? întrebase Iisus.

— Păi, zisese Dumnezeu, aş vrea să ştiu ce ai de gând să faci în viaţă.

Iisus ridicase din umeri.

— De ce? întrebase.

— Întreb, zise Dumnezeu. Adică de vreo două mii de ani n-ai mai făcut nimic. Stai ca prostul la dreapta mea şi… Şi habar n-am, te gândeşti sau ce faci?

— Treaba mea, zisese Iisus.

— Sigur că-i treaba ta, spusese Dumnezeu, da’ chiar nimic? Adică uite, eu am făcut lumea, universul, şi tu… Ai fost o dată pe Pământ, să-mi răspândeşti cuvântul, şi nici măcar asta nu ţi-a ieşit prea bine.

Iisus se enervase puţin.

— Cum adică nu mi-a ieşit prea bine? Sunt totuşi miliarde de oameni care cred în tine! Şi asta numai datorită mie, că tu… Ai făcut şi tu trei lulele, trei surcele acolo, da’ nu te-ai fi dus singur să vorbeşti cu ei! Că tu nu te cobori la nivelul…

— Bine, îl întrerupsese Dumnezeu. Faci cum vrei. Eu doar am vrut să-ţi zic că mi se pare că freci menta. Dacă vrei să faci asta pentru tot restul eternităţii, n-ai decât, dacă te simţi bine aşa.

— Deci vrei să mă mai duc o dată, zisese Iisus.

— Nu vreau nimic, spusese Dumnezeu. Dacă tu crezi că atâta poţi…

Iisus se ridicase nervos, plecase la el în cameră, pusese o piesă de Skrillex şi dăduse staţia la maximum. Apoi realizase că ăsta era un comportament copilăros, aşa că îşi luase cele trebuincioase într-un rucsac şi se dusese la taică-său.

— Poftim, mă duc, zisese sfidător.

— Faci cum vrei, răspunsese Dumnezeu.

Şi acum se afla la dracu-n praznic, în curul României, şi în plus murise din nou, de data asta lovit de un camion care trecuse valvârtej pe şoseaua care trecea prin sat, îl acroşase cu bara din spate într-o curbă şi îl aruncase în peretele unei case. Mai departe nu ţinea minte ce se întâmplase, dar nici nu prea conta. Intră în singura cameră luminată din spital, în care sforăia calm o asistentă medicală nici tânără, nici bătrână, nici frumoasă, nici urâtă, nici blondă, nici brunetă, pentru că era vopsită ca vai de capul ei. Într-un colţ era rucsacul său, din care lipseau aparatul de fotografiat şi tableta. Îl luă în spate, îşi băgă căştile de la iPod în urechi şi ieşi din spital. Afară începea să se lumineze de zi, o zi frumoasă de iulie, în care temperatura avea să urce mai târziu la peste 32 de grade. Cum nu voia să meargă nicăieri anume, ci doar să iasă din satul ăla nenorocit, Iisus o luă la dreapta. Dintr-o curte prăpădită îl lătră un câine. Fiul Domnului grăbi puţin pasul. După câteva minute ajunse la o benzinărie. Trei tineri destul de beţi ascultau manele într-un BMW vechi, cu numere de Bulgaria.

— Ia uite-l şi pe ăla, zise unul dintre ei.

Ceilalţi doi îl cercetară pe Mântuitor din priviri.

— Bă, ăsta nu-i ăla de l-a călcat camionul ieri? întrebă unul dintre ei.

— Cum pula mea să fie ăla, că ăla a murit, zise celălalt.

— Stai, bă, să văd, zise primul vorbitor.

Deschise telefonul şi căută „accident a murit în Mierleni". Primul rezultat era o reclamă la o firmă de pompe funebre, al doilea un articol de pe Realitatea. În articol era şi o poză.

— Ba da, frate, ăsta e! zise triumfător băiatul cu telefonul, arătând ecranul şi celorlalţi.

— Du-te-n pula mea! spuse băiatul de la volan. Băăă! Mortule! Stai o clipă!

Căştile din care urla Skrillex îl împiedicară pe Iisus să ia cunoştinţă de rugămintea tânărului.

— Stai puţin, bă! urlă băiatul din nou.

Iisus, nimic.

— Fii atent că ăsta-i chiar mort, zise băiatul cu telefonul. E vampir, frate!

— Să-mi bag pula, spuse şoferul emoţionat.

— Da' dacă-i zombi? îşi dădu cu părerea al treilea pasager.

Îl priviră tustrei cu atenţie pe Iisus. Într-adevăr, mişcările puţin greoaie, puţin sacadate ale acestuia erau lipsite de eleganţa pe care cu siguranţă ar fi afişat-o un vampir.

— Zombi e, coaie, zise uluit şoferul.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, călcă acceleraţia. Chit că vechi, BMW-ul ţâşni totuşi destul de sprinten şi îl izbi cu forţă pe Mântuitor, care zbură câţiva metri prin aer şi ateriză în plin câmp.

— Bravo, bă, l-ai spart! strigă vesel băiatul cu telefonul, care de altfel fusese destul de inteligent şi totodată destul de idiot încât să filmeze întreaga scenă.

— Da' trebuie să băgăm un ţăruş în el, să fim siguri că a murit, zise şoferul coborând din maşină.

Rupse o scândură dintr-un gard şi se îndreptă către Iisus, care încerca buimac să se ridice.

— Nu mă, că e zombi, nu vampir! zise al treilea băiat. Lu' ăsta trebuie să-i tăiem capul!

Vestea asta îi dezumflă puţin pe ceilalţi doi.

— Şi cu ce naiba-l tăiem? întrebă şoferul. N-am nimic în maşină!

— Voi îl ţineţi aici, io mă duc să aduc o drujbă de acasă, zise băiatul cu telefonul.

Cum nimeni nu răspunse nimic, conchise că planul fusese adoptat şi o luă la fugă către casă. Între timp, Iisus se ridicase în picioare şi se uita, tremurând de furie, la cei doi băieţi care înaintau ameninţător către el.

— Sunt Fiul Domnului, Mântuitorul vostru, zise cu o voce care s-ar fi vrut tunătoare, dar era mai curând scremută. Scuipă nişte sânge şi doi dinţi. Îngenuncheaţi şi recunoaşteţi-Mi măreţia!

— Uite, bă, că vorbeşte, zise şoferul. Deci nu e zombi!

— Sunt Iisus Hristos, Fiul Tatălui Ceresc! repetă Iisus. Luaţi aminte, căci…

Nu apucă să zică ce avea de zis, că cei doi băieţi se şi năpustiră către el, unul învârtind un vreasc, celălalt făcând tot felul de mişcări de karate. Iisus ridică privirea către cer.

— Iartă-mă, Tată, da' m-am săturat de idioţii ăştia, zise.

După care îi cafti cum se cuvine, spărgând nasul şoferului cu o lovitură de picior, fisurând bazinul celuilalt cu un pumn năprasnic, rupând ambele mâini ale celui de-al treilea, care venise în fugă agitând o drujbă ruginită, îşi luă rucsacul de pe jos şi se cără înapoi în Ceruri, jurându-şi să nu

mai revină vreodată printre imbecilii ăştia, care orice meritau, numai mântuire nu.

Cat funeral

Muzica: *Radiohead – „Staircase“*

Ieşiserăm din cabinetul veterinarei şi ne urcaserăm în maşină. Eu ţineam motanul în braţe, înfofolit într-un prosop, iar Roxana conducea. Cam pe la capătul străzii, animalul a murit, fără să zică nici pâs. I-am pus mâna pe gât, l-am zgâlţâit delicat. Nimic.

— Cred că a murit, am zis.

Roxana a frânat. Am apăsat pe triunghiul roşu care înseamnă „avarie“. Roxana s-a aplecat peste motan, incomodată de centură.

— Eşti sigur? a zis.

— Cam da, am spus.

— Of, săracul, a zis ea.

Probabil că îi venea să plângă, dar nu e OK să plângi la volan, aşa că nu a plâns. A condus în tăcere până acasă. Când am intrat pe uşa apartamentului, Alberta, mama motanului, ne aştepta pe un scaun. A sărit de pe el şi a miorlăit. Îi era foame.

— A murit Frăsinel, i-am zis.

Alberta s-a frecat de piciorul meu şi a mai miorlăit o dată. Am pus motanul mort pe jos, ca să vadă şi ea că s-a întâmplat ceva nasol. Era roşcat şi slab şi uscat. Roxana s-a aşezat într-un fotoliu şi şi-a aprins o ţigară. Alberta s-a apropiat de Frăsinel, l-a mirosit, a sărit peste el şi s-a dus să bea apă.

— Ce facem cu el? a întrebat Roxana.

— O să-l îngrop undeva, am spus.

— Of, a zis ea.

Am ieşit pe balcon, am deschis un dulăpior şi am început să caut prin el o cutie suficient de mare. Am găsit una în care fuseseră nişte bocanci de-ai mei. Am pus motanul cu prosop cu tot în ea. Încăpea. Am închis cutia şi am lipit-o cu trei bucăţi de scotch.

— Îl duc în maşină, am zis.

Era seara târziu, n-aveam ce să mai fac cu el în momentul ăla.

A doua zi m-am trezit pe la nouă. M-am dus la administrator şi i-am cerut o lopată şi un târnăcop. N-avea

decât lopată. Mi-a dat-o.

— Mi-a murit motanul, i-am explicat.

— Îmi pare rău, a zis. Cu restanţa aia la întreţinere ce facem?

— Poimâine, am zis.

— Bine, dar te rog, nu mă uita.

— Nu te uit, iau mâine salariul.

Roxana nu vrusese să vină cu mine.

— Nu pot. Să nu te superi, zisese.

— Nu mă supăr.

Venise până la maşină şi pusese mâna pe cutia din portbagaj.

— Mă întorc repede, spusesem.

Cel mai potrivit loc pentru înmormântare mi se părea, habar n-am de ce, pădurea Băneasa. Era aproape de grădina zoologică, poate de-aia. Am lăsat maşina la marginea pădurii şi am pornit pe o potecă, cu cutia în braţe şi lopata pe umăr. Un bărbat cu un Golden Retriever a trecut dezinteresat pe lângă mine. Apoi un *jogger*. Apoi altul. M-am oprit lângă un copac oarecare, am pus cutia jos şi am început să sap. Mergea mai repede decât mă aşteptasem. Transpiram puţin, era cam mijlocul lui aprilie, să tot fi fost vreo 18 grade afară, soare, zgomot de păsări, se auzea chiar şi o ciocănitoare găurind un copac.

Când groapa mi s-a părut suficient de mare, m-am oprit. Am trântit lopata pe jos, am luat cutia cu motanul şi am încercat s-o bag în pământ. Nu intra neam, groapa era şi prea îngustă, şi prea puţin adâncă. Am oftat şi am continuat să sap. După vreo două minute, lopata s-a lovit de ceva tare. Am săpat puţin mai la stânga, dar obiectul părea să fie destul de mare. Cum nu era lopata mea şi nu voiam s-o stric, m-am aplecat şi am început să dau pământul la o parte cu mâinile, până a ieşit la iveală o suprafaţă plană de metal.

— Să-mi bag pula, am zis.

Cam o jumătate de oră mai târziu terminasem. Aveam în faţa mea un chepeng destul de mare, de metal, care părea să fie intrarea într-o pivniţă sau într-un adăpost antiaerian sau naiba ştie ce. Pe el, cineva scrisese „Intrarea persoanelor neautorizate strict interzisă“, ceea ce nu mi se părea din cale-afară de înfricoşător. În plus, chepengul avea şi un mâner. Dacă vrei ca într-un anumit loc să nu intre cineva, nu pune un mâner acolo. Am tras de el şi chepengul s-a deschis, scoţând la iveală o scară de ciment care cobora undeva. M-am întrebat dacă să las lopata afară sau s-o iau cu mine, cumva pe post de armă. Oricum, dacă o lăsam afară, ar fi putut s-o fure cineva, aşa că am luat-o şi am început să cobor. Cam

după vreo 20 de trepte am dat de o uşă de metal. Am deschis-o. Dădea într-un coridor cu pereţi de beton şi o mochetă de cauciuc pe jos. Păream să fi ajuns într-un fel de buncăr al Securităţii, sau cel puţin asta ar fi fost cea mai bună explicaţie. Am mers puţin pe coridorul ăla, apoi am luat-o la dreapta, pe alt coridor. Acolo, doi bărbaţi în salopete albastre stăteau sprijiniţi de zid şi se uitau la un al treilea bărbat, şi el într-o salopetă albastră, care era cocoţat pe o scară şi schimba un neon.

— Bună ziua, am zis.

Bărbaţii s-au uitat la mine, apoi la lopata pe care o aveam pe umăr.

— Bună ziua, a răspuns unul dintre ei. Ăăă, ce căutaţi aici?

Habar n-aveam ce să îi răspund, pentru că habar nu aveam ce căutam acolo.

— Am găsit un chepeng şi am intrat, am zis.

— Aha, a spus bărbatul.

Bărbatul de pe scară a întins un neon în jos.

— Dă-mi-l pe ăla bun, a zis.

Bărbatul cu care vorbisem i-a întins un neon.

— Păi, nu cred că aveţi voie să fiţi aici, mi-a zis.

— Da' ce-i aici? am întrebat.

Bărbaţii care nu erau pe scară s-au uitat unul la altul.

— Ar trebui să plecaţi, a zis cel cu care vorbisem până atunci.

Mi-am mutat lopata de pe un umăr pe altul, deşi situaţia nu mi se părea prea dramatică.

— Totuşi, ce-i aici? am insistat.

Al treilea bărbat a coborât de pe scară şi a apăsat pe un întrerupător. Neonul pe care îl pusese a rămas stins.

— Morţii mă-sii, a zis bărbatul şi s-a urcat din nou pe scară.

Preţ de vreo jumătate de minut ne-am uitat cu toţii la bărbatul care schimba din nou neonul. Apoi, de undeva s-a auzit o uşă. A urmat un zgomot de paşi. În cele din urmă, de pe un alt coridor a apărut un al patrulea bărbat; era îmbrăcat într-un halat alb, de cercetător, şi în rest arăta ca un hipster; barbă, ochelari cu ramă neagră, privire inteligentă. S-a oprit în dreptul nostru şi s-a uitat puţin supărat la mine.

— Nu pot să cred! a zis. Iarăşi a intrat cineva?

— Chepengul era deschis, am spus. Mă rog, am săpat ceva, dar era deschis.

— Băga-mi-aş pula, a exclamat bărbatul furios.

— Noi…, a îngăimat bărbatul cu care vorbisem până atunci.

— Dă-mi alt neon, a zis cel de pe scară.
— Tot n-aţi reparat neonul ăla, bă? a întrebat bărbatul în halat. Ce pula mea, sunteţi handicapaţi? De două zile nu puteţi schimba un amărât de neon?
Apoi s-a întors către mine.
— N-aveţi voie să fiţi aici, a zis, pe un ton ceva mai blând.
— Tocmai îi întrebam pe domnii unde sunt, am spus.
Bărbatul în halat a dat ochii peste cap.
— În iad, a spus. Dar trebuie să plecaţi.
Nu mi se părea că mă lua la mişto.
— În iad, am repetat.
— Da, în iad, a repetat şi el.
La gât îi atârna, prinsă cu o panglică, o cartelă de acces, pe care erau tipărite poza sa şi numele „Satana".
— Aha, am spus.
Bărbatul a luat cartela de acces şi s-a uitat la ea.
— Da, a zis.
— Adică iadul e sub pădurea Băneasa? am întrebat.
— Nu, a zis, e în altă dimensiune, dar mă rog, se poate intra şi pe acolo…
Bărbatul de pe scară a coborât şi a apăsat iarăşi pe întrerupător. Evident, neonul nu s-a aprins nici de data asta.
— Futu-i paştele mă-sii, a zis şi s-a urcat iarăşi pe scară.
— Trebuie să plecaţi, a zis Satana.
— Păi, dacă tot am ajuns aici, n-aş putea să văd mai multe?
— Ce să vedeţi?
— Nu ştiu, am zis. Cuptoare, cazane, ce aveţi…
Satana a ridicat din umeri. Părea nefericit.
— Ce cuptoare, ce cazane? a spus. Nu vedeţi că ăştia nu-s în stare nici măcar să schimbe un neon, în pula mea?
— Ei sunt draci? am întrebat.
— Sunt nişte idioţi, a zis.
Şi-a dat jos ochelarii şi i-a şters scurt de halat. Apoi i-a pus din nou pe nas.
— Care a lăsat chepengul deschis? a întrebat.
Bărbaţii tăceau, privindu-l pe cel de pe scară.
— Haide bă, care a lăsat chepengul deschis? a repetat Satana.
— Păi, a zis unul dintre ei, l-am deschis săptămâna trecută să mai intre nişte aer, dar l-am închis, pe bune!
— L-aţi închis, dar nu l-aţi încuiat, a spus Satana.
— L-am încuiat, şefu', a zis bărbatul.
— Păi, şi domnul cum a intrat? a întrebat Satana arătând înspre mine. Şi de ce pula mea l-aţi deschis?

— Păi, dacă nu merge aerul condiţionat…, s-a scuzat bărbatul care vorbise, sau mă rog, dracul care vorbise.

Satana a pufnit furios.

— Normal, a spus, nu reuşim să reparăm un neon, darămite aerul condiţionat…

— Îmi arătaţi şi mie totuşi ce-i pe aici? am zis.

— Nu-i nimic de văzut, a zis Satana mohorât. Suntem în renovare, e închis.

— Iadul e închis? am spus neîncrezător.

Satana a dat ochii peste cap.

— Credeţi că mie îmi convine? a spus.

— Şi sufletele chinuite? am zis.

— Care suflete chinuite? a întrebat el.

— Na, sufletele rele, nu ştiu, alea care ajung în iad…

A clătinat trist din cap.

— „Suflete rele care ajung în iad“, m-a îngânat ironic.

— Păi nu asta e ideea iadului? am spus. Nu cu asta vă ocupaţi?

Bărbatul de pe scară a coborât şi a scos dintr-o trusă o bormaşină. S-a uitat împrejur după o priză. Nu era nici una în apropiere.

— Îmi aduce careva un prelungitor? a zis.

Unul dintre ceilalţi doi bărbaţi a plecat bombănind.

— Cum să spun, a zis Satana, gândiţi-vă şi dumneavoastră puţin: toate informaţiile despre iad vin de la concurenţă, nu?

— Asta aşa e, am zis.

— Păi, şi atunci?

— Bine, am spus, dar sunteţi aici, trebuie să vă ocupaţi cu ceva…

— Renovăm, a zis Satana. Renovăm de vreo patru ani.

— Şi totuşi, am insistat, ce se întâmplă în timpul ăsta cu oamenii care nu ajung în rai?

— Aţi fost vreodată în rai? a întrebat Satana.

— Nu, am spus.

— Nici nu vă doresc, a zis. E acelaşi căcat ca aici.

— Adică şi ei renovează?

— Nu, a zis Satana. Mă rog, o să vedeţi. Nu-i ce vă aşteptaţi.

Am tăcut amândoi. Bărbatul care plecase după prelungitor s-a întors cu mâinile goale.

— N-am găsit, a zis.

— Ia unul dintr-un birou, a zis bărbatul cu bormaşina.

Celălalt a plecat bombănind în direcţia cealaltă.

— Şi eu, care credeam că se pune de-o apocalipsă, am zis ca să mai destind atmosfera.

Satana m-a privit amuzat.
— Ce apocalipsă, dom’le? a zis.
— N-aţi văzut ce-i sus? am spus arătând către tavan.
— Aşa-i mereu, a zis el.
Părea trist şi resemnat, ca şi cum ar fi fost preşedintele unei ţări menite să rămână pe veci în lumea a treia.
— Păi, şi toată povestea cu fiara, cu şase-şase-şase, cu sfârşitul lumii…, am spus.
— Da, sigur, a zis el. Uitaţi-vă la mine, scrie pe fruntea mea şase-şase-şase? Arăt ca o fiară?
— Nu, am spus.
— Aia-i o carte, a zis. Literatură. Staţi liniştit, n-o să vină nici o fiară, n-o să plouă cu broaşte, n-o să fie trecută lumea prin foc şi sabie.
— OK, am zis.
— Şi ce ziceaţi mai devreme, cu sufletele ălora răi…
— Da…
— Eh, a zis. Buni, răi, tot căcatul ăla e.
Bărbatul care plecase din nou după prelungitor s-a întors trăgând după el capătul unuia.
— Na că am găsit, a zis.
Bărbatul cu bormaşina a băgat cablul în el şi a apăsat pe butonul roşu al aparatului. Mergea. S-a urcat pe scară şi a început să dea o gaură în tavan. N-avea nici un sens ce făcea. Satana s-a uitat către el, clătinând posomorât din cap.
— De ce dai gaura aia acolo? a strigat.
— Poftim? a urlat bărbatul de pe scară.
Satana a făcut un gest a lehamite.
— Vă conduc până la ieşire, a zis.
Am luat-o după el, pe acelaşi drum pe care venisem. Când am ajuns la scară, m-am oprit.
— Am un motan mort într-o cutie, am spus.
S-a uitat la mine, apoi la lopata pe care o purtam în continuare pe umăr, şi a respirat adânc.
— Bine, a zis. Aduceţi-l aici, ne ocupăm noi.
Am ieşit, am luat cutia cu motanul şi am coborât înapoi.
— Poftim, am zis dându-i cutia. Mulţumesc.
— Pentru puţin, a spus.
— Sper că sufletul lui…
— A, a zis, nici nu… Nu, oricum, la pisici e altceva. Noi doar o să-l incinerăm.
— OK, am zis. Păi, mersi oricum.
— Sigur. V-aş ruga numai să acoperiţi intrarea la loc.
— Bine, am zis.
Mi se părea cam de rău augur să zic „la revedere“, aşa că n-am mai zis nimic, şi nici Satana n-a zis nimic. Am ieşit

şi am închis chepengul. De sub el s-a auzit clicul sec şi metalic al unui lacăt. Am aruncat pământ peste chepeng şi l-am bătătorit puţin. Când m-am întors la maşină, lângă ea era parcată o Skoda Fabia din care coborâseră trei fete. Portbagajul era deschis, una dintre fete scosese din el o lopată cu mâner scurt, alta ţinea în mâini o cutie de carton. Ne-am uitat scurt unii la alţii, apoi fetele au închis portbagajul şi au pornit către pădure, iar eu am aruncat lopata pe bancheta din spate şi am plecat.

Bombardamentul

Muzica: *Simian Mobile Disco*

Tănase era pe veceu când alarma începu să sune. Se ridică blestemând, pentru că nu apucase să facă ce îşi propusese, înşfăcă valiza cu acte şi ieşi valvârtej din apartament. O luă pe maică-sa, care stătea la parter, şi fugiră într-o viteză comodă către adăpostul antiaerian.

— Dar ce e, Tănase, unde mergem? întrebă maică-sa, care avea o vârstă şi nu îşi amintea unele lucruri, de exemplu numele nurorii sale sau toată treaba cu Florescu.

— În adăpost, mamă, zise Tănase.

— De ce? întrebă ea din nou.

— Din cauza lui Florescu, zise Tănase.

Trase cu urechea către cer, dar nu se auzea încă nici un avion.

— Care Florescu? întrebă maică-sa.

— Florescu de la patru, zise Tănase.

Ajunseră la adăpost, lumea începea deja să intre. Mai fiecare avea câte un rucsac sau geamantan, şi Tănase se întrebă ce era înăuntru. În al lui erau acte, vreo opt dosare, era de părere că majoritatea lucrurilor le puteai recupera cumva, adică un televizor mai poţi cumpăra, sau o carte, sau o pătură, dar actele? Diploma de inginer, de exemplu, habar n-avea cum ar fi putut face rost din nou de ea. Sau toată corespondenţa cu Ministerul de Finanţe. Sau contractul cu ăia de la gaze. Sau chitanţele de la întreţinere.

Odată intrat în adăpost, Tănase îşi aminti că ar fi trebuit s-o sune pe nevastă-sa, să-i zică să nu-şi facă griji, că e bine, dar acum era prea târziu, şi aici nu avea reţea. Ei, îşi zise, asta e, o sun când ieşim. Ea era OK, lucra în altă parte a oraşului, care nu era bombardată niciodată.

— Dar ce-a făcut Florescu? întrebă maică-sa.

Tănase se uită împrejur, lumea îşi vedea de treburile ei, unii scoteau sendvişuri din sacoşe, alţii făceau sudoku.

— Mamă, ţi-am mai zis, spuse Tănase. Florescu a fost la Moscova, a stat la un hotel acolo şi a furat două prosoape.

— Şi? spuse ea.

— Şi… Şi hotelul este al unui prieten al preşedintelui Rusiei, şi ăla a făcut un scandal groaznic, a cerut prosoapele

înapoi, dar Florescu n-a vrut să i le dea, că a zis că oricum i-au luat prea mulţi bani, adică i-au socotit ceva în plus pentru whisky-ul din minibar, dar el zice că nu s-a atins de whisky-ul ăla, şi, în fine, ăia l-au ameninţat, Florescu a zis că nu le dă nimic, şi uite aşa s-a ajuns aici. Ruşii au zis că nu încetează bombardamentele până când Florescu nu le dă prosoapele înapoi, dar el zice că nu le dă, şi tot aşa…

— Să poarte tratative, zise maică-sa, care era o femeie paşnică de felul ei, nu se certase niciodată cu nimeni şi nu bârfea cu celelalte babe din bloc.

— Au purtat, au purtat, spuse Tănase exasperat, Naţiunile Unite au făcut presiuni asupra lui Florescu, i-au zis să dea înapoi măcar un prosop, dar el nimic…

— Şi ce-i de făcut? întrebă maică-sa.

— Nu ştiu, mamă, de unde să ştiu eu ce-i de făcut?

Între timp începuseră să cadă bombele, ruşii bombardau blocul aproape în fiecare zi, dar de obicei nu-l nimereau. Adăpostul se cutremură, de afară se auzeau zgomote înfundate, explozii: bum. Bum. Apoi o pauză. Apoi iarăşi: bum.

Cineva bătu la uşa adăpostului. Bătea insistent, chiar enervant. Cum nimeni nu părea să-l bage în seamă, Tănase pufni furios şi se duse să deschidă uşa. În prag era Florescu. În braţe ţinea cele două prosoape.

— A, dumneata eşti, zise Tănase. Cam târziu…

— Am adormit în faţa televizorului, m-am uitat la un serial, dar mai văzusem episodul ăsta, şi am adormit, explică Florescu intrând în adăpost.

Era un bărbat scund, cu braţe deosebit de lungi, o faţă rotundă şi simpatică, dominată de nişte ochi căprui. Tănase închise uşa.

— Eu eram pe veceu când a sunat alarma, zise.

— Ha, ha, râse Florescu.

Tănase se întoarse la maică-sa.

— Vrei o portocală? o întrebă scoţând fructul respectiv din buzunar.

Bombardamentul fusese scurt; după numai vreo oră sunase cealaltă alarmă, care înştiinţa lumea că avioanele ruşilor făcuseră cale-ntoarsă. Tănase reuşise să doarmă vreo douăzeci de minute, timp în care maică-sa tricotase ceva. Tricota întotdeauna ceva, dar nu îi arătase niciodată rezultatele lui Tănase.

Ieşiră împreună din adăpost. Ca de obicei, bombele făcuseră mai mult deranj decât distrugere: nişte geamuri sparte, un chioşc de ziare arzând, o parte dintr-un bloc dezgolită de pereţi. Câteva victime ici şi colo, care tocmai

erau urcate în ambulanţe. Blocul lui Tănase nu fusese nimerit nici de data asta. Bărbatul o duse pe maică-sa în apartamentul ei, îi refuză oferta de a intra şi mânca nişte ciorbă de zarzavat şi se duse la lift, unde dădu peste Florescu.

— Vine încet, zise acesta arătând înspre lift.

— Da, spuse Tănase.

Tăcură amândoi încurcaţi. N-aveau ce să-şi spună. Uneori vorbeau despre fotbal, dar campionatul era în pauza de vară. Se urcară la fel de tăcuţi în lift. Tănase apăsă pe butonul pe care scria 2, Florescu pe cel pe care scria 4. Liftul începu să urce.

— Şi până la urmă, zise Tănase, ce-aveţi de gând să faceţi? Le daţi înapoi prosoapele sau nu? Că bombardamentele astea…

— Ştiu, zise Florescu, dar e o chestie de principiu. Nu le dau înapoi.

Liftul se opri la etajul doi. Tănase cugetă câteva secunde.

— Bine, zise.

Ieşi din lift şi intră în apartament. Se duse direct la veceu, îşi trase jos pantalonii şi continuă de unde rămăsese.

Vreme mişto

Era duminică dimineaţă şi realizatorul TV se spăla pe dinţi uitându-se în oglindă. „Ce cap mare am“, se gândi în timp ce un firicel de spumă de pastă de dinţi i se prelingea printre colţurile buzelor. Se întoarse către nevastă-sa, care stătea pe veceu la doi metri de el şi îşi citea mailurile pe telefon.

— Nu ţi se pare că am capul foarte mare? o întrebă.

Femeia îi aruncă o privire şi zâmbi.

— Pentru că eşti foarte deştept, zise.

Realizatorul TV scuipă în chiuvetă.

— Nu, pe bune, spuse, nu ţi se pare că mi-a crescut capul?

— Hm? spuse femeia.

— Nu ţi se pare că mi-a crescut capul? repetă realizatorul TV.

Îşi clăti gura cu apă, scuipă din nou, o mai clăti o dată.

— Nu, dragă, zise nevastă-sa.

În periuţă rămăseseră nişte resturi de pastă. Realizatorul TV opri apa rece şi o porni pe cea caldă, apoi puse periuţa sub jetul din care ieşeau aburi. Îşi privi din nou capul. Nevastă-sa rupse două dreptunghiuri de hârtie şi se şterse, apoi se ridică şi trase apa. Veni lângă realizator.

— Dă mai rece, să mă spăl pe mâini, zise.

Realizatorul TV puse periuţa în recipientul în care o ţinea de obicei şi dădu drumul la apa rece. Soţia se spălă pe mâini, se şterse în grabă cu un prosop, opri apa şi îl mângâie pe realizator pe ceafă.

— Mănânci ceva, puiule? întrebă.

— Mă cam arde stomacul, zise realizatorul TV, cred că nu mănânc acum. O să iau nişte cărbune.

Soţia ieşi din baie. Realizatorul TV rămase în faţa oglinzii şi se gândi că îmbătrâneşte. Arsurile, cu vederea stătea din ce în ce mai prost, nici de sport nu îi mai ardea, partidele de tenis din fiecare marţi dimineaţă, jucate împotriva unui coleg, deveneau din ce în ce mai obositoare, plus că nu prea le mai câştiga. Şi acum chestia cu capul, care chiar părea să fi crescut în dimensiune. Ieşi din baie şi se duse la un şifonier. Scoase şapca albă pe care o purta la tenis şi şi-o puse pe cap. Îi venea la fel ca întotdeauna. Râse întru

câtva uşurat, apoi îşi luă laptopul şi ieşi pe terasa din spatele casei. Era o zi plăcută, de început de primăvară, păsările ciripeau, aerul călduţ mirosea a pomi pe cale să înflorească.

Vrăbiile Suleiman şi Paraschiv tocmai împărţiseră o râmă şi acum zburau peste Bucureşti.

— Coaie, zise Paraschiv, ce vreme mişto!

Suleiman înghiţi o gâză care-i ieşise ca proasta în cale.

— Da, bă, zise.

Făcu o voltă la dreapta, apoi una la stânga. Un porumbel gras trecu leneş pe lângă el.

— L-ai văzut pe ăsta? zise Suleiman către Paraschiv. Dreacu', tre' să aterizeze la Otopeni, umflatu' naibii!

— Parcă are pasageri la bord, spuse Paraschiv.

Râseră amândoi tâmpeşte. Ciuguliseră mai devreme nişte boabe de mac, ceea ce afectase întru câtva minţile lor oricum nu prea mari.

— Fii atent, îl vezi pe tipul ăla? spuse Suleiman arătând cu ciocul în jos.

— Care, bă? întrebă Paraschiv.

— Ăla din curtea aia. Ăla cu capul mare!

— Îhî, făcu Paraschiv. Ce vrei să faci?

— Fii atent la mine, zise Suleiman.

Porni într-o sinusoidală şi, când ajunse la punctul cel mai de jos, lăsă să cadă un găinaţ. Apoi urcă, privind înapoi peste aripa stângă. Când Paraschiv îl ajunse din urmă, amândoi se cutremurau de râs.

— Coaie, fix pe cap! Fix pe cap! strigă Paraschiv.

— Păi, la câtă baniţă avea…, spuse Suleiman.

Cotiră hohotind înspre vest.

Deşi, la drept vorbind, habar n-aveau că acolo-i vestul.

Un înger se arată

Muzica: *Frank Ocean – „Channel Orange"*

Deşi premierul nu credea în îngeri, îi era totuşi deosebit de dificil să încadreze în altă categorie făptura divină care îl trezise din somn. Şi nu din cauza aripilor (pentru că îngerul nu avea aşa ceva), nici din cauza cămăşii de noapte a îngerului (care cămaşă era ea albă, dar avea şi o sumedenie de buline roşii, ceea ce premierului ar fi trebuit să îi dea de gândit), ci din cauza unui ceva invizibil care părea să emane din trimisul Cerului, răspândind bunătate, linişte şi pace.

Iniţial, premierul crezuse că visa; însă când îngerul, după ce intrase în zbor pe fereastră, se aşezase pe patul său, realizase că era vorba de o persoană în carne şi oase. Cum îngerul era, în plus, femeie, carnea şi oasele îi stăteau chiar bine, drept care premierul se ridică în capul oaselor, fâstâcit, şi îşi aranjă gulerul pijamalei roşii de mătase. Cu această ocazie, realiză că transpirase peste noapte, ceea ce îl fâstâci şi mai mult.

— Chiar şi eu mai transpir din când în când, râse îngerul prietenos.

Premierul chiţăi penibil, ca o fetiţă, apoi îşi drese vocea.

— Pază, strigă, am un intrus în cameră!

Îngerul clătină dezamăgit din cap.

— Nu trebuia să faci asta, zise, şi îi trosni premierului un pumn în gură.

Capul premierului se lovi de tăblia patului.

— În plus, nu te aude nimeni, adăugă îngerul. Poftim, strigă.

— Pază!!! Pază!!! urlă premierul din nou, însă nu veni nici unul dintre cei doi bodyguarzi de nădejde. În plus, îngerul îi trase o palmă grea peste faţă.

— Să ne calmăm, zise făptura cerească. N-am venit ca să te bat.

Întru câtva şocat, premierul bâjbâi după ochelarii de pe noptieră, şi-i puse pe nas şi aprinse veioza. Îngerul era şi mai frumos decât pe întuneric; dacă ar fi fost om, s-ar fi putut spune că este o fată de vreo 19 ani, cu picioare lungi, păr blond şi trăsături perfecte. Doar sânii erau cam mici – mă

rog, de fapt, nu erau mici, dar se văzuseră şi sâni mai mari (deşi nu la îngeri).

— Cine eşti? întrebă premierul. Ce vrei de la mine? Cine te-a trimis?

Îngerul îşi dădu ochii peste cap.

— După cum se poate vedea, sunt un înger, zise ironic, şi cine trimite îngeri de obicei? Ai vreo bănuială?

Într-adevăr, recunoscu premierul în sinea sa, dacă duşmanii săi i-ar fi trimis pe cineva, cu siguranţă nu ar fi trimis un înger.

— Şi ce vrei? repetă premierul. De ce ai venit?

— Păi, zise îngerul, am venit să-ţi transmit să te astâmperi.

— Să mă astâmpăr?!

Premierul era destul de uimit de această cerere. Doar nu era un copil neascultător, ci premierul unei ţări, chiar dacă nu una foarte importantă. În plus, nu îşi amintea ca cel care trimitea îngeri să se fi amestecat cu atâta impertinenţă în politică, sau cel puţin nu în ultima vreme.

— Ce fac, zise, fac numai pentru binele poporului meu! Şi amestecul şefului tău în treburile noastre interne mi se pare puţin cam deplasat!

— Mă rog, n-am venit să-ţi cer părerea, zise îngerul. În schimb, am fost însărcinat să-ţi fac o ofertă care ţi s-ar putea părea interesantă.

Aşa mai merge, îşi zise premierul. Îi plăceau negocierile, îi plăcea să obţină chestii în schimbul unor mici servicii – iar de la cel care îl trimisese pe înger ar fi putut obţine chestii destul de importante.

— Te ascult, zise deci.

— Bun. Uite despre ce este vorba: îţi ofer o muie în schimbul demisiei tale.

Premierul înghiţi în sec. Nu vedea rostul propunerii îngerului.

— Deci tu îmi faci o muie şi eu îmi dau demisia? întrebă.

— Exact. Doar că eu, totodată, îţi pot garanta că va fi cea mai bună muie de care a avut vreodată parte un om. O experienţă unică, cum nu i-a mai fost oferită nimănui vreodată, şi care te va transforma într-un cu totul alt om.

— Sunt destul de mulţumit aşa cum sunt, zise premierul.

— Ăsta nu-i un semn bun, spuse îngerul. Însă nu este nici un răspuns.

Premierul izbucni în râs.

— Tu chiar aştepţi un răspuns? zise. Nu ţi-e clar că răspunsul nu poate fi decât „nu“?

— Nu, nu mi-e clar, zise îngerul.

— În primul rând, sunt căsătorit, zise premierul.

— Mă laşi, spuse îngerul.

— Îmi iubesc soţia.

— Hai, te rog, nu fi ridicol. O muie de la un înger, omule, tu chiar nu-ţi dai seama ce noroc ai să primeşti aşa o ofertă?

— În schimbul postului meu?

Îngerul era pe cale să-şi iasă din fire.

— Tu eşti nebun? zise. Te-ai uitat la mine? Te-ai uitat la gura mea? Ai încercat măcar să-ţi imaginezi ce aş fi în stare să fac cu ea?

Căutătura încurcată a premierului era un răspuns suficient.

— Adică tu chiar nu îţi doreşti să te… Ce fel de bărbat eşti? urlă îngerul.

Premierul tăcea. Îngerul se ridică de pe pat.

— Deci refuzi? zise.

— Păi, da, spuse premierul. Din postul în care mă aflu, pot să fac mult bine poporului meu.

— Da' cine naiba te crezi? Ce căcat de bine crezi tu că faci? Nu faci nici un bine! Faci numai… Aaaargh!

Şi după acest urlet de furie, îngerul pocni din degete şi îl transformă pe premier în broască. Ştia că întrecuse măsura şi îşi depăşise întru câtva atribuţiile, dar nu se putuse abţine.

— Scuze, zise ridicând ochii către cer – şi, cum nici un trăsnet nu îl lovi în moalele capului, deduse că scuzele îi fuseseră acceptate. Privi la broasca idioată de pe pat, ridică înciudat din umeri şi plecă pe geam, la fel de silenţios cum şi venise.

Doi cai urâţi

Contele Pogand stătea la o masă în curtea somptuoasei sale reşedinţe de vară, sorbind cafea şi întrebându-se de ce îl pedepsea Dumnezeu. Ca să nu ne înţelegem greşit: contele nu era câtuşi de puţin supărat de faptul că i se comisese o nedreptate, ci se întreba care dintre numeroasele sale păcate, greşeli şi răutăţi o atrăsese după sine. În spatele său, la circa trei paşi distanţă, valetul contelui, Jérôme, se scărpina la piciorul stâng frecându-l de cel drept. Privirea lui Jérôme era aţintită către ceafa stăpânului său, mai precis asupra unei picături de transpiraţie care peste câteva secunde avea să dispară sub gulerul dantelat al acestuia. Faptul că el era cel care comisese nedreptatea asupra căreia chibzuia, cu oarecare înclinaţii filozofice, contele nu părea să îl deranjeze pe valet mult mai tare decât ciupitura de ţânţar al cărei efect încerca să-l amelioreze.

— Jérôme, spuse contele, explică-mi, te rog: tu nu ai observat că acei cai sunt urâţi?

Jérôme era un tip cinstit, aşa că răspunse drept:

— Nu.

— Dar sunt, totuşi, zise contele. Sunt doi cai urâţi. Sunt amândoi atât de urâţi, încât nici măcar nu pot spune care dintre ei este mai urât, deşi am gusturi destul de rafinate şi precise. Pot spune, de exemplu, care este cel mai urât blazon al regatului fără să stau pe gânduri. Pot, de asemenea, spune care dintre aceşti copaci din livadă – şi sunt câteva duzini – este cel mai urât. Deşi nu sunt urât, mă pricep la urâţenie, ştiu s-o recunosc, s-o cataloghez, să o ierarhizez. În privinţa acestor doi cai însă, îmi este imposibil să fac o judecată. Cert este doar, dragul meu Jérôme, că sunt oribili. Şi totuşi, sunt cai de trei sute de livre bucata. Ai dat, aşadar, şase sute de livre pe cele mai hidoase animale pe care le-am văzut în viaţa mea – şi când spun animale mă refer la toate creaturile Domnului, nu numai la cai. Am văzut până şi muşte mai frumoase, în repetate rânduri.

Jérôme nu împărtăşea deloc părerea stăpânului său referitor la proprietăţile estetice ale celor doi cai, însă nu simţea nici cea mai mică înclinaţie să îi aducă contelui la cunoştinţă acest lucru. Caii erau cumpăraţi, faptul împlinit, iar cum aceasta nu era prima oară – şi, bănuia Jérôme, nici

ultima – când contele se arăta dezamăgit de gusturile sale, lăsa torentul de vorbe al acestuia să se scurgă lin pe lângă el.

— Ce este ciudat, continuă contele, este că nici măcar nu pot spune că sunt nişte gloabe, nişte mârţoage. Arată, ca formă, exact ca toţi caii; coloritul însă, precum şi trăsăturile feţelor le dau un aer de femei bătrâne cu barbă. Deşi nu au barbă. Sau de moşnegi cocârjaţi, deşi nu sunt cocârjaţi. Dacă ar fi oameni, am putea ascunde hidoşenia lor îmbrăcându-i în haine fine şi punându-le pe cap una dintre pălăriile mele spaniole, de exemplu. Însă sunt cai; pălăriile şi hainele nu ar face decât să atragă atenţia asupra lor. M-aş mira ca ţie să-ţi pese de ceea ce spun, dar, pe de altă parte, nu tu va trebui să mergi diseară la contesa de Jarry, într-un landou tras de o pereche de animale care seamănă mai curând cu Satana decât cu ceilalţi semeni ai lor. Îmi pot închipui de pe acum privirile celorlalţi invitaţi, zâmbetele lor maliţioase, şoaptele şi coatele pe care şi le vor da când mă vor vedea coborând din vehiculul la care vor fi înhămaţi aceşti monştri. Într-adevăr, par doi emisari ai iadului, şi mă gândesc serios să mă îmbrac în negru.

Pentru câteva minute, nici contele, nici Jérôme nu mai spuseră nimic. Apoi, valetul decise că această tăcere marca sfârşitul peroraţiei stăpânului său.

— Prea bine, zise. Voi pregăti costumul negru.

— Mai întâi adu-mi nişte mure, spuse contele.

Când Jérôme se întoarse cu murele, contele picotea. Se trezi brusc, luă o mură şi o băgă în gură. O mestecă încet, savurând-o. Apucă alta, o învârti de câteva ori între degete şi o lăsă să i se odihnească în palmă.

— Dacă aş fi negru, spuse gânditor, lucrurile ar sta probabil cu totul altfel.

Apoi îşi îndesă şi cea de-a doua mură în gură.

Scufiţa Roşie

Muzica: *Sam the Sham & The Pharaohs – „Little Red Riding Hood"*

Girls – „Broken Dreams Club"

Scufiţa Roşie mergea prin pădure de vreo două ore. Era o dimineaţă de aprilie, vremea era bună, soare, un nor pe cer, vreo 18 grade. Animale simpatice mişunau în jurul Scufiţei: veveriţe, ciocârlii, şopârle, bursuci, şi Scufiţa se oprea din când în când să le mângâie. Animalele mârâiau de plăcere, Scufiţa mârâia şi el, tot de plăcere. Plecase pe la opt şi cinci din satul natal, calculase că va ajunge la Bunică pe la unşpe. Acum era zece. Scufiţa se opri într-o poiană, se întinse în iarbă şi îşi aprinse o ţigară fără filtru. Tuşi.

Scufiţa avea 42 de ani. Numele lui adevărat era Li Jin. I se spunea Scufiţa Roşie pentru că purta mai mereu o scufie roşie pe cap. O purta de când intrase în partid, în 1955. Partidul Comunist Chinez. Tovarăşii îl apreciau pe Scufiţă, şi drept dovadă a aprecierii lor îl trimiseseră să-i ducă alimente Bunicii. Bunica era un partizan bătrân care locuia în pădurea Wu. Se instalase acolo într-un buncăr, pregătit să apere pădurea de duşmani. Ce-i drept, duşmani nu prea erau prin zonă, dar Bunica spusese că mai bine să meargă la sigur decât să se trezească într-o dimineaţă cu un batalion de japonezi în pădure. Partidul îi dăduse dreptate.

Scufiţa se opri din tuşit şi scoase din rucsac Cărticica roşie a tovarăşului Mao. Citea din când în când din ea, cartea era plină de adevăruri, tovarăşul Mao fiind cel mai inteligent om din lume. Scufiţa reciti pentru a nu ştiu câta oară pasajul său preferat, de la pagina 1097: „Viaţa este ca fotbalul: mingea trebuie să circule repede, astfel încât să nu fie prinsă de adversar". Aşa e, gândi Scufiţa. Citi alt adevăr, aflat la pagina 408: „Când plouă, e mai bine să stai la adăpost, dar să fii mereu cu ochii în patru". Scufiţa reflectă asupra celor citite şi, deşi nu ploua, se uită în stânga şi-n dreapta. În stânga era un tufiş de alune. În dreapta era un lup. Scufiţa încercă să-şi amintească ce spunea tovarăşul Mao despre lupi, dar fie tovarăşul Mao nu spunea nimic despre acele animale, fie memoria Scufiţei nu reuşea să găsească citatul

respectiv. Până una-alta, Scufiţa decise să adopte o atitudine neutră faţă de animalul gri care se apropie de el zâmbind plictisit.

— Bună ziua, zise lupul.

Era un lup destul de mic ca mărime, dar frumos. Părea să fie un animal civilizat. De altfel, dacă nu ar fi fost civilizat, cum ar fi putut vorbi?

— Bună ziua, tovarăşe lup, zise Scufiţa.

— Mă întrebam, spuse lupul oprindu-se în faţa Scufiţei, ce oare ai în rucsac.

— Provizii, zise Scufiţa trăgând rucsacul mai aproape.

— Provizii, hehe… „Proviziile sunt bune", nu aşa zice tovarăşul Mao?

Scufiţa se înroşi. Se simţea de căcat. Nu îşi amintea părerea tovarăşului Mao despre provizii. Era totuşi foarte posibil să le fi considerat bune.

— La pagina 555, zise lupul. E uşor de ţinut minte: pagina 555, „proviziile sunt bune".

Scufiţa răsfoi până la pagina 555. Lupul avea dreptate.

— Felicitări, tovarăşe lup, zise.

— Ei, spuse lupul cu reală modestie, e cam tot ce ştiu din carte. Dar te întrebasem unde te duci.

Un gând păru să vrea să-i zică Scufiţei ceva, dar se răzgândi. Scufiţa se întrebă de ce. Gândurile i se răzgândeau cam des. Tăceau mult.

— Mă duc în pădure, zise, după care regretă imediat, pentru că era deja în pădure.

— Dacă ai provizii înseamnă că te duci la bătrânul Bunică, ghici lupul.

— Posibil, zise Scufiţa.

Nu ştia cât de secretă era misiunea pe care o îndeplinea şi nici dacă lupul nu era cumva trimis de partid să-l verifice. Lupul se scărpină cu o labă din spate într-o ureche.

— OK, zise, nu te mai reţin. Poate ne mai vedem.

Buncărul tovarăşului Bunică era de fapt o vilă cu două etaje, amplasată însă cam aiurea în mijlocul unui pâlc des şi întunecos de pomi înalţi şi mai curând urâţi. În faţa buncărului staţiona un Audi gri-metalizat. În buncăr domnea o tăcere întreruptă din când în când de cântecul cucului dintr-un ceas cu cuc. Scufiţa sună la uşă, dar nu-i deschise nimeni. Aşteptă două ore, fumând ţigări fără filtru şi bând cafea slabă dintr-un termos. Din buncăr se auzea din când în când cucul din ceas. Scufiţa se gândi că ar trebui să se pişe. Se ridică şi îl văzu din nou pe lup, care tocmai trecea pe-acolo cu un iepuraş între dinţi.

— Bună ziua, tovarăşe, îl salută Scufiţa politicos.

Lupul înclină din cap şi mormăi ceva, dar iepurele din gură îi făcea cuvintele neinteligibile. Trecu mai departe.

Peste mai bine de o oră, lupul se întoarse. Purta botoşei făcuţi din blana iepuraşului. Se aşeză lângă Scufiţa, care aştepta plictisit şi fără să fumeze, de data asta.

— S-au murdărit, zise lupul arătând către botoşei.

Într-adevăr, pe tălpi se depusese ceva noroi.

— Mda, zise lupul, a plouat alaltăieri. Dar mai bine să mă murdăresc pe botoşei decât pe labe, nu?

— Da, îi dădu dreptate Scufiţa.

— Sunt curios, zise lupul. Scrie ceva despre lupi în cartea tovarăşului Mao?

— Să vedem, spuse Scufiţa.

Deschise la index. „Lume", „lumină", „lumpen", „lunatic", „lună", „lungime", „lungmetraj", „lunguieţ", „luntre", „lup". Pagina 1216. O căută, o găsi. Scria aşa: „Unui lup flămând dă-i mâncare. Unui lup sătul nu-i da".

Îi arătă lupului pasajul respectiv. Lupul îl citi cu interes.

— Ce-i drept, tovarăşul Mao era un om inteligent, zise.

— Foarte, spuse Scufiţa.

— Întâmplător, mi-e foarte foame, zise lupul.

— Atunci, ia sacul ăsta, spuse Scufiţa întinzându-i lupului proviziile.

— Nu ştiu dacă pot să-l accept, zise lupul.

— Trebuie, spuse Scufiţa.

— Nu neapărat, îl contrazise lupul. Acolo scrie să-mi dai mâncare, dar nu scrie că eu trebuie să o primesc.

Raţionamentul lupului, deşi complicat, avea ceva sens, recunoscu Scufiţa. Părea să aibă de-a face cu un paradox. Căută cuvântul la index, dar nu îl găsi. Nu era nimic între „paradit" şi „parafă".

— Habar n-am ce să facem, spuse gânditor.

— Atunci cred că o să iau sacul, zise lupul.

— Bine, zise Scufiţa.

Lupul plecă cu sacul. Scufiţa mai aşteptă o oră, iar apoi porni înapoi spre casă, puţin îngrijorat de absenţa Bunicii, însă pe de altă parte uşurat fizic de povara sacului şi spiritual de inexistenţa temutului paradox. Pe drum nu se întâmplă nimic demn de relatat. Poate doar forma unui nor, care semăna la prima vedere cu un elefant cu două trompe. La o a doua vedere, era însă un simplu norişor, care nici măcar nu prevestea vreo ploaie.

Un nor, atât.

Vacanţa

Muzica: *The Prodigy – „Invaders Must Die“*

Jean Michel Jarre – „Équinoxe“

The Cure – „Wish“

Joy Division – „Closer“

Megadeth – „Countdown to Extinction“

I

Domnul Alexandrescu. Bărbat la vreo 50 de ani. Faţă de criminal tâmpit. De fapt, şef de producţie la un post de televiziune. Doi copii: Ana, 16 ani, Marcela 18. Frumoase, slabe, chinuite. Soţie: Ramona, îngrăşată, imbecilizată de viaţa petrecută alături de el.

Se va merge în vacanţă, anunţă domnul Alexandrescu într-o duminică, la masă. Se va merge la 2 Mai, pentru că este mai ieftin decât în staţiuni, şi tocmai a fost frate-său acolo şi a zis că e plăcut, se stă la gazdă, se mănâncă peşte în sat. Se va sta o săptămână sau poate chiar zece zile.

Dar, zice Ana, ea de fapt ar fi vrut să meargă cu Cătălin undeva.

Cătălin, invitat la masă de domnul Alexandrescu, deschide gura să spună ceva. Ar fi vrut să spună unde avea de gând să meargă cu Ana, dar domnul Alexandrescu îl întrerupe.

Poate să vină cu noi, zice.

Nu asta era ideea, îşi spune Cătălin.

Mi-ar face mare plăcere, zice apoi cu voce tare.

Atunci vino, nu-i nici o problemă, spune domnul Alexandrescu. Doar că o să trebuiască să vorbesc acolo, să-ţi rezerve şi ţie o cameră.

Deşi găluşca este cam mare, Cătălin o înghite totuşi.

Sigur, zice.

Tata, spune Ana.

Cătălin îşi doreşte ca Ana să tacă.

Gândeşte-te totuşi că am şaisprezece ani, zice Ana. Şi că poate avem şi noi nevoie de puţină intimitate.

Ana, zice doamna Alexandrescu.

Marcela se înroşeşte la faţă îngrozitor şi se uită în farfurie. Acolo, nişte supă.

Cătălin îi urmează exemplul.

Cât timp locuieşti în casa mea…, începe domnul Alexandrescu.

Ana izbucneşte în lacrimi.

Tată, nu sunt sclava ta!

Ana, poţi să faci ce vrei, dar totul are o limită. Eu nu sunt nevoit să accept…

Ana se ridică de la masă şi pleacă plângând. Se lasă o tăcere ca în urechile unui surd. Ce-i de făcut?

Păi, zice Cătălin, daţi-mi şi mie, vă rog, numărul gazdei, s-o sun să vorbesc de cameră.

Sigur, zice domnul Alexandrescu. Stai puţin să văd dacă l-am trecut în agendă. Da, uite-l aici. Poftim, notează. Şi să-ţi zic şi perioada în care mergem…

II

Casă lungă, tip vagon, şi încă o cameră în fundul curţii, într-o clădire separată. În camera aceea stau Ana şi Marcela. Domnul şi doamna Alexandrescu stau în prima cameră de la stradă. Cătălin stă lângă ei, în a doua. Totul pare să facă parte din strategia domnului Alexandrescu de a-i ţine pe Cătălin şi pe Ana departe unul de altul.

Zilele trec. Una, două, trei. Toate după acelaşi tipar: trezirea la 8, micul dejun, mers la plajă. Întors de la plajă, duş, mâncat peşte în sat, somn de după-masă. Plaja de după-masă către seară, o cină, băut vin la masa din curte. Pe la 11, stingerea.

Cătălin citeşte în pat. Nu îi este somn. Din camera de alături se aude tusea doamnei Alexandrescu. Tuse de fumător, deşi este nefumătoare. Domnul Alexandrescu este fumător, dar nu tuşeşte. Apoi se face linişte. Din curte se aud voci, sunt alţi vecini, râd, ascultă muzică, par să se distreze, să se

simtă bine. Cătălin nu se simte bine. Iese afară să fumeze o ţigară. Se uită înspre camera Anei. Lumina este stinsă. Domnul Alexandrescu apare lângă Cătălin. Îşi aprinde şi el o ţigară.

Ce e, n-ai somn? zice.

Nu, răspunde Cătălin.

Fumează amândoi în tăcere. Nu prea au subiecte comune. Fotbalul, poate. Cătălin îşi stinge ţigara şi zice noapte bună.

Noapte bună, îi răspunde domnul Alexandrescu.

Cătălin se bagă în pat. Ar vrea ca Ana să fie lângă el. În afară de nişte hârjoneală în apă, n-au apucat să facă nimic. Doar să se ţină de mână din când în când, şi nişte plimbări inocente pe dig. Săruturi. Cam atât.

Cătălin şi-o ia la labă cu imaginea Anei în minte. Termină repede, se şterge cu un şerveţel şi adoarme. Tot cu imaginea Anei în minte.

III

Plimbare în doi (Ana, Cătălin) pe malul Mării Negre. Ana pare tristă, deci Cătălin tace, pentru că nu ştie dacă el este sursa tristeţii ei, şi ar prefera să evite o eventuală ceartă.

Ştii, zice Ana, nu mai suport situaţia asta.

Care? zice Cătălin.

Asta cu noi, cu camere separate, toată povestea asta, taică-meu, totul.

Da, zice Cătălin.

Merg mai departe prin apă, e ora opt, ar trebui să se întoarcă acasă, în curând se va pune masa de seară, domnul Alexandrescu va face un grătar.

Cătălin, zice Ana.

Da?

Vreau să mă culc cu tine astă-seară.

Ana…, zice Cătălin.

Vreau.

Bine, dar cum, unde?

Nu ştiu. La noi nu se poate, Marcela n-o să ne lase camera.

Hm.

Şi deci la tine.

Nu se poate. Taică-tău stă cu ochii în patru, iese după mine când fumez noaptea, nu se poate, dacă ne prinde…

Mi se rupe dacă ne prinde. Ce-o să ne facă?

Ana…

Nu, Cătălin, vreau, am decis, înţelegi? Sau în camera ta sau nu ştiu, fugim, mergem undeva pe plajă, nu ştiu, dar nu mai suport!

O să fie foarte complicat…

Nu-mi pasă! Şi ce-o să fie aşa complicat? Taică-meu adoarme pe la doişpe, şi eu vin la tine pe la două. Trebuie să laşi uşa deschisă, atâta tot.

Bine, dar dacă se trezeşte şi merge la veceu? Dacă iese să bea apă?

Ţi-e frică?

Nu, nu mi-e frică. Doar că nu vreau să ne facă scandal şi să ne interzică să ne mai vedem vreodată şi să…

Nici mie nu mi-e frică. Ne face scandal, asta e, puţin îmi pasă. De bătut n-o să mă bată, că nu m-a bătut niciodată. Şi dacă ne interzice să ne mai vedem, asta e, pur şi simplu o să ne vedem în continuare, şi gata.

Au ajuns la capătul plajei, acum se întorc puţin grăbiţi, de parcă noaptea ar veni mai repede aşa.

La două? întreabă Cătălin.

IV

Ba chiar mai devreme, pentru că la 1:18 primeşte un mesaj de la Ana: „Doarme?“.

Cătălin trage cu urechea la sforăiturile din camera de alături. I se pare că distinge două sforăituri separate.

„Da“, răspunde.

Apoi aşteaptă. Trece cam mult timp. Aprinde mobilul: 1:25. Ce naiba face Ana? Se ridică în capul oaselor şi se uită pe geam. De afară se aude slab nişte muzică, vecinii nu s-au culcat încă. Mai trece un minut. Cătălin se întreabă dacă Ana nu cumva s-a răzgândit. Poate că este mai bine aşa, sau poate că nu. Se întreabă dacă, în caz că Ana va veni şi se vor culca împreună, Ana va sângera. Dacă da, ce să facă cu cearşaful? Să pună ceva între cearşaf şi saltea? Ce? O pungă de plastic? E una în cameră, în care îşi ţine rufele murdare. S-o pună sau

nu? Vede o umbră afară, o umbră grăbită. Peste alte câteva secunde, Ana intră în cameră.

Ana? şopteşte Cătălin.

Da, zice Ana.

Se aşază lângă el în pat.

Am vorbit cu Marcela, zice.

Şi?

Şi a zis să nu vin.

Se sărută. Ana se întinde lângă el.

E o fricoasă, zice.

Se sărută din nou. Ana poartă o cămaşă de noapte şi nimic pe dedesubt. Cătălin poartă un şort. Sub şort, pula sculată. Se sărută în continuare, se tot sărută, apoi Ana îşi scoate cămaşa de noapte. Cătălin îşi scoate şortul. Ştie ce are de făcut, a văzut destule filme pe net. Se întreabă dacă şi Ana ştie ce are de făcut. Apoi nu se mai întreabă nimic şi uită de tot, de domnul Alexandrescu, de sânge, de lume, şi o îmbrăţişează pe Ana şi se sărută nebuneşte şi mâinile lui sunt peste tot, pe curul ei, pe şolduri, pe sâni, Cătălin se ridică şi începe să sărute corpul Anei, să-l lingă, să-l muşte, Ana nu face nimic, îl lasă pe el, este destinsă, relaxată, moale, dezinhibată, Cătălin nu şi-a imaginat-o aşa, dar a uitat ce şi-a imaginat, ce contează, oricum totul e altfel decât în filme, mai ales Ana.

Şi după o vreme urmează, desigur, penetrarea, Ana îi ia pula în mână, se joacă puţin cu ea, apoi o îndrumă către destinaţia finală, Cătălin simte că pula ar găsi drumul şi singură, dar brusc pula este în alt loc, în altă lume, pe altă planetă, o planetă caldă şi umedă ca o junglă, şi începe distracţia.

***

Şi când distracţia aproape s-a terminat, cu un geamăt al Anei, căruia Cătălin îi alătură propriul geamăt, se aude vocea domnului Alexandrescu din faţa uşii.

Ana, eşti aici?

Ana oftează, nu din cauza vocii tatălui ei, ci din cauza a ceea ce tocmai s-a terminat, oftează tare, prelung, sexy.

Ana? zice domnul Alexandrescu.

Cătălin începe să râdă.

Da, tată? zice Ana.

Cătălin simte cum pula se grăbeşte să revină la dimensiunea ei normală.

Ieşi imediat, zice domnul Alexandrescu.

Nu, răspunde Ana.

Ana, nu glumesc!

Nici eu.

Ana, ieşi acum afară!

Nu!

Cătălin râde de se zgâlţâie patul.

Ana!

Domnul Alexandrescu ţipă deja, are o voce de cioară, aduce cu un croncănit.

Ana, ce faceţi acolo?

Nu, zice Cătălin încet. Nu, te rog.

Ce faceţi acolo? repetă domnul Alexandrescu.

Ne futem, tată! urlă Ana. Ne futem!

Tăcerea care se lasă ar trebui să dureze o eternitate, dar Cătălin ştie că aşa ceva este imposibil.

Să fim realişti, îşi spune. Noaptea asta o să se termine cumva, cândva. Dar cum? Când? Se va lăsa oare cu bătaie? Şi dacă domnul Alexandrescu dă în el, ar fi oare corect să se apere? Probabil că şansele sunt de 70-30 în favoarea lui Cătălin să câştige o eventuală luptă, dar aşa ceva ar trebui evitat cu orice preţ. Poate însă…

Exact în acest moment se deschide uşa de la camera vecină şi cineva, un intrus, apare pe verandă. Cătălin îl recunoaşte: este vecinul, ceea ce e logic, pentru că a ieşit din camera vecină. Un tip la vreo 30 de ani, nu gras, dar cu ceva burtă, părul tuns foarte scurt, privire somnoros-răutăcioasă, aţintită cam prea des pentru gustul lui Cătălin pe fundul şi picioarele Anei. Ce caută tipul? Ce vrea?

Nu mă deranjează că faceţi scandal la trei dimineaţa, îi zice domnului Alexandrescu. E treaba dumneavoastră, şi oricum nu dormeam. Dar v-am ascultat aşa, cu juma' de ureche, şi m-am întrebat: omul ăsta este pervers? Şi m-am gândit să vă întreb chiar pe dumneavoastră. Deci: sunteţi pervers?

Poftim? zice domnul Alexandrescu.

Sunteţi pervers? Altfel nu îmi pot explica de ce vorbiţi cu fata dumneavoastră în timp ce ea se fute.

Ana izbucneşte în râs. Cătălin se întreabă dacă tipul e nebun.

Adică gândiţi-vă puţin, continuă vecinul, fata dumneavoastră tocmai are o pulă în ea, da? Ce naiba, nu înţelegeţi că nu este momentul potrivit să vă certaţi cu ea?

Nu văd ce vă priveşte pe dumneavoastră, zice domnul Alexandrescu tăios.

Nici eu, răspunde vecinul, dar nu asta contează. Ce vreţi acum? Ce vreţi de la oamenii ăştia? Se fut, gata, faptul s-a

consumat, fata nu mai este virgină, orice aţi face acum este prea târziu. Aşa că, decât să vă faceţi de căcat urlând noaptea la ei, mai bine vă duceţi la culcare şi ziceţi ce-aveţi de zis mâine-dimineaţă.

Cum vă permiteţi? ţipă domnul Alexandrescu. Plecaţi de-aici imediat! Asta este o problemă de familie!

Dacă o discutaţi atât de tare, începe să mă privească, zice vecinul imperturbabil. Aş îndrăzni să spun că ceea ce se întâmplă în spatele acestei uşi nu vă priveşte pe *dumneavoastră*.

Ascultă, zice domnul Alexandrescu.

Cătălin vede prin geam cum tatăl Anei face un pas către vecin.

Domnule, zice acesta liniştit, v-aş sfătui să nu vă pierdeţi cu firea. Pentru că, dacă nu vă căraţi *acum* de-aici, nu pot decât fie să vă bat, fie să chem poliţia.

Poftim?

Aţi auzit bine.

Toată lumea tace. Situaţia pare şi mai încordată.

Până când vecinul vorbeşte din nou.

Hai, domn'e, zice, că parcă am fi copii. Vorbeşte oboseala din noi amândoi, doar suntem oameni de înţeles, ce naiba! Haideţi, domnule, mergem amândoi la culcare, n-are rost să ne certăm aici degeaba…

Aşa e, zice domnul Alexandrescu. Ana, noi doi vorbim mâine-dimineaţă.

Se aud paşi, apoi două uşi închizându-se.

Uau, zice Cătălin.

S-a consumat faptul, zice Ana.

Apoi, cum Cătălin nu spune nimic:

Hai să-l mai consumăm o dată.

Şi îl consumă, şi îl consumă, şi îl consumă, cât este noaptea de lungă.

Adică încă trei-patru ore.

Fata doamnei Corneliuc

Muzica: *Bob Marley – „Exodus“*

Caribou – „Sun“

I

Celebrul detectiv Chalpier stătea în birou şi nu făcea absolut nimic. Dar absolut nimic: stătea într-un fotoliu privind în gol, negândind nici un gând, şi se simţea fericit, ştiind bine că acea fericire nu avea alt motiv decât faptul că el, detectivul Chalpier, era cel mai celebru şi mai mare şi mai bun detectiv din lume. Ştia acest lucru atât de bine, încât nici măcar nu se gândea la el; conştiinţa propriei măreţii făcea pur şi simplu parte din persoana detectivului.

Ca de obicei, acea stare perfectă nu putea dura la infinit, drept care uşa biroului se deschise cu violenţă şi în încăpere se năpusti doamna Corina Corneliuc, prezentatoarea de televiziune. Apariţia ei îl făcu pe detectivul Chalpier să-şi reproşeze – a şaptezeci şi treia oară – zgârcenia care îl oprea să angajeze o secretară. Da, o secretară, se gândi detectivul visător: o secretară tânără şi frumoasă, care să nu aibă alt scop decât acela de a spune unui eventual vizitator că detectivul nu este în birou, sau că este ocupat, sau orice altă minciună care ar fi prelungit starea sa de fericire şi ar fi întârziat contactul său cu orice muritor de rând – de exemplu, doamna Corneliuc.

Femeia nu numai că intră prea repede în cameră, ci începu pe loc să vorbească cu o voce plăcută, dar deosebit de plictisitoare.

— Domnule detectiv Chalpier, zise, trebuie s-o găsiţi imediat pe fiica mea! Trebuie s-o găsiţi astăzi! Acum! Dacă pun mâna pe ea, o bat de-i sună apa în cap, nemernică mică şi nerecunoscătoare ce este! Dacă…

— Doamnă, o întrerupse celebrul detectiv aprinzându-şi totodată o ţigară şi turnând nişte cafea dintr-un ibric într-o

ceaşcă, vă rog să vă liniştiţi.

— Dar trebuie găsită imediat! I-me-diat! Înţelegeţi?

— Înţeleg, zise detectivul liniştit. Deduc că nu este vorba despre o răpire, nu? Luaţi loc, vă rog. Îmi staţi în cap.

Doamna Corneliuc se aşeză şi-şi aprinse şi ea o ţigară. Detectivul o privi cu un interes pur profesional. O femeie trecută de 40 de ani, dar care se prefăcea că are 19; avea o faţă încă frumoasă, deşi poate că „încă“ nu era tocmai cuvântul potrivit; avea mai curând o faţă din nou frumoasă, rezultatul unui număr greu de estimat de operaţii estetice. Picioare subţiri, sâni mari (nu de la natură, evident), şolduri ireproşabile, toate astea împachetate într-un costum gri, probabil Chanel, posibil Burberry. Privirea doamnei Corneliuc se revărsa din nişte ochi albaştri, chiar frumoşi, dar era din păcate mai curând goală. Mulţumit de cele văzute, detectivul Chalpier sorbi o gură de cafea.

— Deci despre ce este vorba? întrebă.

— Fata asta a fugit de-acasă! Şi vreau s-o aduceţi înapoi! Plătesc oricât!

Aceste cuvinte avură darul de a-l bucura pe Chalpier, pentru care banii însemnau (pe bună dreptate) mult.

— Uşor, zise. Încet. Pe rând. Cine este fata? Câţi ani are? Când a fugit? Unde? Cum?

— Cum? Păi, să vă zic eu cum: cu amantul meu! spuse doamna Corneliuc indignată. Are 16 ani, şi…

— Doamnă, o întrerupse Chalpier, vă rog să fiţi coerentă. Cine are 16 ani? Fata sau amantul?

— Fata, Berneea, normal că fata! pufni doamna Corneliuc jignită. Pablo are 24 de ani!

— Ok, zise Chalpier încercând să-şi păstreze calmul. Deci: pe fata dumneavoastră o cheamă Berneea şi are 16 ani. A fugit de acasă cu amantul dumneavoastră, Pablo, care are 24 de ani. Corect?

— Da, şi…

— Vă rog. Lăsaţi-mă să pun eu întrebările. Când au fugit?

— Azi-noapte, adică azi-dimineaţă nu mai era acasă, şi când am sunat-o să întreb pe unde naiba umblă mi-a răspuns că e cu Pablo, că au plecat împreună, şi că să nu-i căutăm, că oricum nu o să-i găsim… După care mi-a închis telefonul, nesimţita dracului!

Detectivul Chalpier oftă. Oftă, pentru că înţelesese în sfârşit despre ce era vorba.

— Doamnă Corneliuc, zise, spuneţi-mi ce vreţi de fapt.

— Cum ce vreau? Vreau s-o aduceţi…

— Doamnă, zise detectivul, să fim serioşi. Nu asta vreţi. Vreţi să nu apară în ziarele de mâine un articol intitulat „Prezentatoarea TV Corina Corneliuc, părăsită de amant pentru fiica ei!“.

Doamna Corneliuc trase un fum lung din ţigară, apoi o stinse în scrumiera de metal de pe birou. Scrumiera reprezenta două palme făcute căuş.

— Bineînţeles că aveţi dreptate, zise. Vă imaginaţi ce ar însemna un asemenea articol pentru mine?

— Da, zise Chalpier profund jignit, ca întotdeauna când cineva îi adresa cuvintele „vă imaginaţi“. Bineînţeles că îşi imagina.

— În plus, mi-a luat toţi banii pe care-i aveam în casă. Circa patru mii de euro. Vreau şi banii înapoi! Pe toţi!

Chalpier preferă să nu o întrebe dacă nu i se părea ilogic să-l angajeze tocmai pe el, al cărui tarif era mult mai mare decât suma numită.

— OK, zise. Am înţeles. Vreţi să nu apară nici un articol şi să vă aduc fata şi banii înapoi. Bănuiesc că nu aţi înştiinţat poliţia…

— Normal că nu, zise doamna Corneliuc. S-ar fi aflat imediat!

Chalpier înclina să-i dea dreptate în această privinţă.

— Bine, zise, accept cazul. Bănuiesc că ştiţi că nu sunt tocmai ieftin. Zece mii de euro mi se pare un preţ rezonabil.

— Nici o problemă, zise doamna Corneliuc. Numai să…

— Da, desigur, vă garantez discreţie absolută.

— OK. De ce aveţi nevoie? O poză a Berneei?

— Da, zise detectivul, deşi nu avea nevoie de nici o poză. O poză şi numărul ei de mobil.

— Înţeleg, zise doamna Corneliuc, probabil că vreţi să-i daţi de urmă prin satelit, prin sistemul ăla…

— GPS, zise Chalpier. Posibil. Am metodele mele.

— Vă mulţumesc mult, spuse doamna Corneliuc aruncându-i un zâmbet seducător, pe care detectivul nu ştiu cum să-l interpreteze. Nici nu ştiţi cât vă sunt de recunoscătoare…

— Da, sigur, nici o problemă, zise Chalpier ridicându-se în picioare, în ideea că discuţia luase sfârşit.

Doamna Corneliuc se ridică şi ea şi îi întinse mâna detectivului. Acesta i-o luă cu gândul s-o scuture scurt, apoi să-i dea drumul, s-o conducă pe doamna Corneliuc afară din birou şi să închidă uşa în urma ei. Dar femeia părea să aibă alte gânduri. Strânse mâna lui Chalpier, trăgându-l pe acesta înspre ea.

— Vă sunt enorm de recunoscătoare, şopti.

Îşi coborî mâna cealaltă şi atinse uşor organele genitale ale celebrului detectiv. Apoi se lăsă în genunchi. Chalpier o privi aproape iritat. Doar nu cumva avea de gând… Ba da, deoarece îi deschise cureaua, apoi nasturele de la pantaloni, apoi fermoarul şi îi trase pantalonii în jos.

Deşi doamna Corneliuc i se părea detectivului mai curând o fostă frumuseţe, după o secundă de gândire decise să accepte actul intentat de femeie. La urma urmei, detectivul era o persoană nu numai zgârcită, ci chiar avară, şi nu obişnuia să refuze ceva gratuit. De ce ar fi făcut-o de data asta, îşi zise, şi în concluzie îşi sprijini fundul de birou şi se lăsă în voia întâmplării.

II

Cât de simplu decurse restul este, desigur, uşor de imaginat – cel puţin pentru cineva care dispune de imaginaţia detectivului Chalpier. Odată rămas singur, apelă numărul de telefon pe care i-l dăduse doamna Corneliuc. Îi răspunse o voce tânără, în fundal se auzea muzică de rave.

— Domnişoara Berneea Corneliuc, presupuse detectivul Chalpier în receptor.

— Da, zise fata. Cu cine vorbesc? Dacă sunaţi din partea mamei mele, puteţi să-i transmiteţi că…

— N-o să-i transmit nimic, zise Chalpier. Nu sunt purtătorul dumneavoastră de cuvânt.

— O, zise fata.

Chalpier îşi cântări cu grijă următoarele cuvinte. Nu trebuiau să fie nici prea grele, nici prea uşoare. Alese în cele din urmă unele care i se păreau perfect potrivite.

— Sunt detectivul Chalpier, spuse.

I se părea imposibil ca fata să nu fi auzit de el. Ar fi fost ca şi cum nu ar fi auzit de Barack Obama sau de Scooter.

— O, zise fata, dovedind că gândul detectivului fusese corect.

— Exact, spuse Chalpier. Mama dumneavoastră m-a rugat să vă aduc acasă.

— Nu mă întorc, spuse fata.

— De înţeles, zise Chalpier aprinzându-şi o ţigară, reproşându-şi că fumează prea mult, potrivindu-şi frizura în

dreptul unei oglinzi imaginare. La urma urmei, continuă, nici eu nu m-aş întoarce la cineva care a avut nesimţirea să îmi dea numele Berneea.

— Ăsta este doar unul dintre motive, zise fata.

— Normal că este doar unul dintre ele, spuse detectivul. Celălalt este, dacă îmi permiteţi să ghicesc, că nu vă dă nici o atenţie, că sunteţi pentru ea doar un accesoriu, ca un căţel foarte mic sau ca un telefon foarte scump. Sau ca Pablo.

— Eu şi cu Pablo ne iubim, zise Berneea.

Detectivul era de părere că adevărul acestei afirmaţii era mai curând parţial, dar îşi păstră remarca pentru sine.

— Vă iubiţi, nu vă iubiţi, asta nu-i treaba mea, zise. Aţi plecat de-acasă ca să vă faceţi dumneavoastră un bine sau ca să-i faceţi mamei dumneavoastră un rău?

Berneea nu răspunse imediat. De fapt, nu răspunse deloc, ceea ce îi dădu lui Chalpier de înţeles că pusese degetul pe rană.

— OK, zise. Înţeleg sentimentele dumneavoastră faţă de doamna Corneliuc, şi nu pot spune că vă dezaprob. Trebuie însă să vă gândiţi la un lucru, şi anume că îi puteţi face mult mai mult rău stând lângă ea decât stând departe de ea. Pentru că ce înseamnă pentru doamna Corneliuc proximitatea dumneavoastră? Înseamnă că în fiecare dimineaţă îi reamintiţi că nu mai este tânără, că nu mai este frumoasă (ce-i drept, aici detectivul mergea la plesneală, în poza pe care i-o dăduse doamna Corneliuc Berneea avea patru sau cinci ani şi era foarte posibil ca acum fata să cântărească 90 de kilograme şi ca faţa ei să fie compusă dintr-un morman de coşuri), şi, în plus, aveţi posibilitatea să vă culcaţi cu Pablo în camera dumneavoastră, la numai câţiva metri de ea. Vă daţi seama cât de mult ar durea-o?

Berneea tăcu în continuare, ceea ce lui Chalpier nu îi pică tocmai bine, pentru că de fapt zisese cam tot ce avea de zis.

— În plus, adăugă după un timp, imaginaţi-vă cum i-ar pica dacă v-ar auzi în fiecare noapte urlând „Da, da, Pablo, da, ia-mă, sunt a ta“, şi pe acest Pablo urlând şi el „Cât de bună, cât de frumoasă, cât de tânără, cât de imaculată eşti!“. Asta în timp ce mama dumneavoastră s-ar zvârcoli furioasă în pat, fără să poată face nimic, pentru că nu vrea scandal, nu vrea ca lumea să afle că i-aţi furat amantul, nu vrea să-i stricaţi imaginea nepătată.

Berneea râse. Râse mai întâi uşurel, apoi în hohote.

— Sunteţi bun, domnule Chalpier. Sunteţi extraordinar! Da, îmi imaginez cum stau cu Pablo şi cu ea la micul dejun,

zâmbind inocentă, în timp ce ea este neagră la faţă de furie, neagră şi boţită şi nedormită…

— Exact, blestemându-vă şi blestemându-se în gând că v-a readus acasă…

— …şi absolut incapabilă să-mi facă cea mai mică mizerie, de frică să nu vorbesc cu presa, să nu se afle, să nu transpire nimic…

— Vedeţi? zise Chalpier mulţumit de sine. Şi acum, ce aveţi de gând să faceţi?

— Mă întorc acasă, zise Berneea. Vă mulţumesc foarte mult pentru această convorbire, mi-aţi deschis ochii, mulţumesc!

După ce închise telefonul, Chalpier îşi aprinse din nou o ţigară, şi-o reproşă, îşi mai turnă nişte cafea şi se lăsă din nou pradă gândurilor despre nimic. „Ce simplu este totul când eşti inteligent“, îşi zise. După care adormi fericit în fotoliul de detectiv celebru, şi după zâmbetul satisfăcut de pe faţă se putea deduce destul de uşor că visează pisici.

Uşi negre

Muzica: *Tin Machine – „I Can't Read"*

1

Poliţistul Prodan, aflat la volanul unui Volkswagen Jetta care se deplasa aproape exagerat de încet pe strada Popa Tatu către Piaţa Matache, îl anunţă pe colegul său Banciu, aflat pe scaunul din dreapta, că vrea să fumeze o ţigară.

— Bine, zise Banciu.

— Dar trebuie să-mi cumpăr, zise Prodan.

Banciu nu zise nimic. Nu era nevoie. Deşi nefumător, înţelegea nevoia lui Prodan de a trage un nor de fum în piept, de a-şi distruge plămânii, de a-şi creşte riscul unui infarct prematur.

Prodan opri maşina în dreptul unui chioşc şi cei doi poliţişti coborâră.

Era o noapte plăcută, ultima noapte de mai şi totodată prima noapte de iunie, temperatura atingea conform prognozei meteo 24 de grade. Ceasul de la bordul maşinii arăta 3:08. Strada era pustie, nu treceau nici un om, nici un câine, nici o maşină. În depărtare, un semafor clipea galben.

Cei doi poliţişti se apropiară de chioşc. Dinăuntru se auzea un televizor. O femeie încă tânără se uita la o emisiune live pe OTV. Prodan bătu în geamul chioşcului. Femeia ridică privirea. În mod clar, nu îi plăcea să fie deranjată la acea oră.

— Un pachet de Marlboro, zise Prodan.

Banciu aruncă o privire televizorului. Un bărbat cu barbă albă explica furios ceva. Banciu îşi ciuli urechile cam obosite şi deduse că bărbatul era de părere că preşedintele României era extraterestru. Ca şi prim-ministrul, de altfel.

Vânzătoarea îi întinse ţigările lui Prodan, luă bancnota pe care acesta i-o oferi şi purcese să-i dea restul. Se grăbea, voia să se uite în continuare la emisiune, să afle dacă mai erau şi alţi extratereştri la conducerea statului. Îi întinse restul

lui Prodan şi trânti gemuleţul care o despărţea de restul lumii. Prodan desfăcu ţipla în care era învelit pachetul, scoase hârtia argintie care proteja ţigările de umezeală (Banciu nu ştia de fapt ce rost avea hârtia aia, dar presupunea că era un fel de protecţie) şi îşi aprinse o ţigară. Expiră un rotocol de fum în noapte. Apoi privirea lui Prodan se îndreptă către o casă de vizavi, şi Banciu se uită şi el într-acolo.

Simţiră amândoi acelaşi lucru. Lucrau de patru ani împreună, zi de zi, seară de seară, noapte de noapte, şi reuşeau destul de bine să-şi dea seama ce simte celălalt: frică, bucurie, furie, poftă de violenţă, mândrie etc.

Acum simţeau amândoi că era ceva în neregulă cu casa la care se uitau. O casă părăsită, albă, cu curte, poarta de fier forjat fusese furată de mult, buruienile creşteau nestingherite. O fereastră dădea către stradă, în mod ciudat geamurile nu fuseseră sparte cu pietre de copiii din împrejurimi.

— Ce e? întrebă Prodan.

— Casa aia, răspunse Banciu.

— Da, zise Prodan.

Senzaţia pe care o aveau era neplăcută: un fel de ghem care pâlpâia în stomac. Ăsta să fi fost sufletul? se întrebă Banciu.

Prodan se întoarse la chioşc şi bătu în geamul pe care vânzătoarea îl deschise fără nici o plăcere.

— Da? zise femeia.

— Casa aia albă de vizavi, spuse Prodan arătând înspre casă. Nu este locuită, nu?

— Nu ştiu, zise femeia. N-am văzut pe nimeni să intre în ea.

La televizor, bărbatul cu barbă explica cum extratereştrii făcuseră revoluţia din ’89. Făcuseră revoluţia pentru că România era tărâmul făgăduinţei pentru ei, pornind din România voiau să cucerească întreaga lume. Banciu nu reuşi să înţeleagă de ce era nevoie să ia înfăţişarea unor politicieni, dar bărbatul cu barbă părea să fie destul de convins de ce spunea. Şi vânzătoarea de la chioşc, de altfel.

— Nici în seara asta n-a intrat nimeni, n-aţi văzut nimic, n-aţi auzit nimic dinspre…? întrebă Banciu.

— Nu, dacă vă spun! se răţoi femeia la el. Oricum, am treabă, mă uit la televizor, n-am timp să mă zgâiesc la ruine…

— Bine, bine, zise Banciu împăciuitor. Daţi-mi o cutie de cola. Aveţi la rece?

Femeia îi dădu o cutie rece de cola.

— Mai vreţi ceva? întrebă.

— Nu, zise Prodan. Mulţumim.

Femeia trânti din nou geamul, se aşeză pe un scăunel şi dădu sonorul televizorului mai tare.

Banciu deschise cutia de cola. Bău un gât. Băutura era într-adevăr foarte rece.

— Bun, zise. Mergem?

— Da, spuse Prodan.

Banciu îşi pipăi arma prinsă în centură.

— Dăm prin staţie? întrebă.

— OK, zise Prodan.

Se aşeză pe scaunul din dreapta, deschise staţia şi vorbi în microfon.

— Paişpe-zero-doi, zise. Suntem pe Popa Tatu şi o să verificăm un imobil.

— Da, răspunse dispecerul. Ceva special?

— Nu, zise Prodan. Doar verificăm.

— Bine, spuse dispecerul. Ce număr?

— Nu ştiu, zise Prodan. Da' nu-i, mă rog, nu-i nimic…

— Am înţeles, zise dispecerul.

Prodan închise staţia, apoi aruncă ţigara pe trotuar.

— Scuze, am fumat în maşină, zise.

— Nu-i nimic, spuse Banciu.

Traversară strada în tăcere şi intrară în curte. Lumina galbenă aruncată de un felinar aflat la câţiva metri de gardul curţii se strecura printre buruieni, scoţând la iveală un fel de alee care ducea către uşă. De pe gardul din stânga curţii îi privea o pisică. Apoi pisica sări în curtea alăturată, şi cei doi poliţişti rămaseră singuri.

Prodan scoase o lanternă, o aprinse şi îndreptă fasciculul către uşa casei, aflată la capătul a cinci trepte crăpate. Uşa era întredeschisă.

— Intrăm? întrebă Banciu.

— Intrăm, răspunse Prodan.

Banciu îşi aprinse şi el lanterna şi lumină buruienile din curte. Apoi zidul casei. Fasciculul aruncat de lanterna sa se întâlni cu cel al lanternei lui Prodan.

— Poliţia! zise Banciu. E cineva aici?

Nu primi nici un răspuns. Urcă treptele.

— Poliţia, zise din nou.

Împinse uşa şi păşi în casă. Era pustie. Banciu plimbă lanterna în stânga şi-n dreapta, lăsând lumina să alunece la întâmplare pe pereţii goi. Intră şi Prodan.

— Nu-i nimeni, zise.

— Nu, spuse Banciu.

Îndreptă lanterna în sus. De tavan atârna o sârmă la capătul căreia se afla un bec. Banciu se întoarse la stânga şi

pipăi peretele. Întrerupătorul era acolo. Banciu apăsă pe el. Becul se aprinse.

2

Un bec chior, de 40 de waţi. Globul de sticlă acoperit de praf. Totul era normal: pereţii gălbui, cu umbre gri de mobilă întipărite pe ei, o mochetă gri pe jos, ruptă sau găurită pe alocuri; o fereastră mare, cu obloanele trase, pe peretele din dreapta uşii; o uşă dublă, neagră, pe peretele din stânga; două chenare pe peretele din spate, arătând locul în care atârnaseră pe vremuri două tablouri despre care probabil că nimeni pe lume nu mai ştia ce înfăţişaseră. Şi totuşi, normalitatea nu era chiar normală. Era normalitatea unei alte realităţi. Prodan aruncă o privire pe uşă, afară, dar scările şi buruienile erau tot acolo, nu dispăruseră.

— E straniu, zise Banciu. De ce n-au oprit curentul?

— Probabil că l-au plătit înainte să plece, zise Prodan referindu-se la foştii locatari, şi, dacă nimeni nu consumă curent, de ce să-l închidă?

— Dar e straniu, repetă Banciu.

Prodan înţelese că de fapt nu se referea la curent.

— Nici mie nu-mi place, zise.

Nici unul dintre ei nu era fricos. Fuseseră atacaţi de câteva ori, cu pumni, picioare, cuţite, topoare, şi nu le fusese frică. Pe de altă parte, îşi zise Prodan, una e să ai de-a face cu un bărbat care nu înţelege de ce nu e OK să-şi bată nevasta sau copiii şi de ce se amestecă poliţia în viaţa lui, alta e să…

Cam asta gândea şi Banciu, şi nici el nu putea să-şi explice ce îl deranja la acel loc. Ceva nu era în regulă, dar ce? Ce trezise în el senzaţia de Rău, de Nenatural?

Se întoarseră amândoi către uşile negre. În spatele lor era ceva. Trebuia să fie ceva. În spatele oricărei uşi este ceva. Şi amândoi simţeau că sursa fricii lor era acolo, în spatele uşilor.

Nici unul dintre ei n-avea mare chef să le deschidă.

Se apropiară de uşă, sau de uşi. Era o uşă dublă, cu două canaturi, vopsită cu lac negru.

Banciu scoase arma din toc. Făcea asta rar, extrem de rar. Prodan o scoase şi el pe a lui, verifică magazinul şi trase piedica.

Stăteau în faţa uşii, privind-o în tăcere.

— Poliţia! E cineva aici? strigă Prodan.

Vocea îi sună înfundat, de parcă ar fi vorbit într-un butoi. Nu primi nici un răspuns. De partea cealaltă a uşii nu se auzea nici un zgomot.

— Intrăm, zise Banciu, mai mult pentru sine decât pentru Prodan.

Puse mâna pe clanţă şi apăsă. Împinse uşa uşor. Prodan ridică pistolul.

— Pizda mă-sii, murmură Banciu şi lovi uşa cu piciorul.

Privi din prag în camera cealaltă, apoi împinse pistolul lui Prodan în jos.

Camera era goală şi tristă. Nici o fereastră, doar un alt bec, aprins, atârnând din tavan. Aceeaşi mochetă gri. Aceiaşi pereţi gălbui.

Şi o altă uşă dublă şi neagră pe partea cealaltă a camerei.

Trecură pragul. Prodan respiră zgomotos pe nas.

— Ce dracu'? zise.

Traversară camera şi se opriră în faţa uşii următoare. Banciu se uită înapoi, de parcă ar fi vrut să se asigure că uşa prin care tocmai intraseră era la locul ei şi în continuare deschisă, şi undeva, mai în spate, lumea continua să existe.

— Hai, zise.

— Da, zise Prodan. Apoi strigă: Poliţia! E cineva aici?

Nu răspunse nimeni. Prodan atinse uşa.

— Ce facem? întrebă.

Banciu ridică arma. Prodan se dădu la o parte. Banciu ezită. Lovi uşa uşor cu dosul mâinii. Uşa nu se clinti.

— E o tâmpenie, zise. Parcă-i o glumă proastă.

Prodan nu zise nimic. Banciu încercă iarăşi cu mâna, apoi respiră supărat, făcu un pas în spate şi trase un şut în uşă. Aceasta zbură în lături. O altă cameră, la fel ca cele dinainte, îi aştepta. În fundul ei, o altă uşă. Poliţiştii intrară în cameră. Inimile le băteau amândurora exagerat de rapid.

— Nu-mi place toată povestea, zise Prodan. Ce dracu-i asta, de ce sunt toate camerele la fel şi de ce sunt atât de multe?

— Nu mai pot să fie multe, zise Banciu.

— Mda, spuse Prodan.

Părea nervos. Era nervos.

— Continuăm? întrebă Banciu.

— Păi, zici că nu pot să mai fie multe…

— Da, da'…

Tăcură amândoi. Nu se auzea decât zumzăitul filamentului becului care atârna din tavan. Atâta tot.

Merseră până în dreptul uşii următoare. Când Prodan ridică mâna în care ţinea pistolul, observă că tremură. Lăsă mâna în jos înainte de a o vedea şi Banciu. Amândoi începuseră să transpire fără să-şi dea seama.

— La ce bun? zise Banciu. Ce poa' să fie aici?

Prodan îşi simţea corpul moale, de parcă tot sângele i se scursese în tălpi.

Se uitară amândoi la uşă.

— Plecăm, zise Prodan.

Spera ca picioarele lui, la auzul acestui cuvânt, să pornească singure către ieşire. Nu ştia cum să le zică asta altfel. Într-adevăr, reuşi să se întoarcă şi să facă primii paşi. Ăia erau mai grei; restul veni de la sine.

Ieşiră amândoi în tăcere. Ajunşi afară, Prodan îşi aprinse o ţigară. Fata de la non-stopul de peste drum se uita în continuare la televizor, lumina aparatului i se reflecta pe faţă. Se îndreptară spre maşină.

— Poate venim mâine pe lumină, zise Banciu.

Era conştient că lui Prodan îi era ruşine că îi fusese frică, şi de fapt şi lui îi era ruşine.

— Dă-o-n pizda mă-sii de casă, zise Prodan.

Se sprijiniră de maşină. Începea să se lumineze de zi.

— Ne întoarcem la secţie? întrebă Banciu.

— Păi… hai, zise Prodan. Stai să-mi termin ţigara.

— Stau, zise Banciu.

Şi Prodan îşi termină ţigara.

Lecţie de luptă

Muzica: *The Durutti Column – „The Room“*

Marele învăţat Broşteanu deschise o cutie de conserve. Nişte ulei se scurse pe masă, dar Broşteanu, precaut, pusese dinainte un ziar sub cutie. Numără sardinele aflate în ea. Opt. Le răsturnă într-un castronel.

— Andrei! strigă.

Sclavul Andrei apăru în fugă. Frână târziu, forţa inerţiei îl făcu să se împiedice de un scaun şi să se prăbuşească odată cu acesta, rupându-l.

— Da, stăpâne, zise Andrei de pe podea.

— Ai rupt scaunul. Zece nuiele. Vrei nişte peşte?

— Nu, stăpâne.

Broşteanu tăie o lămâie şi stoarse jumătate din ea peste sardine. Andrei plecă să se biciuiască. Din camera sa se auzi zgomotul nuielei şfichiuind aerul, apoi un ţipăt scurt şi demn. Asta se repetă de zece ori.

— Zece aţi zis, stăpâne? întrebă Andrei.

— Da, spuse Broşteanu.

Se gândi să facă o glumă şi să spună cincisprezece, dar nu era un om rău. Îşi tăie o felie de pâine şi începu să mănânce. Sardelele nu erau prea bune, dar lui Broşteanu îi era foame. Când termină, împături ziarul cu conservă cu tot şi îl aruncă la gunoi.

— Maestre! strigă.

Maestrul de kend[3], Nakato Kajima, intră în cameră învârtind o sabie de lemn. Observă scaunul rupt de sclav şi se încruntă.

— Asta, sclav făcut? întrebă arătând mânios înspre grămada de lemn.

— Da, zise Broşteanu jenat, dar şi-a încasat pedeapsa, nu te enerva…

— Nu pedeps contezi, sclav tău idiot rămâi! Mereu stricăciune, fiecare săptămân! Pagubi uriaş! Condamni sepuku, iei sclav bun!

— Nu pot, zise Broşteanu, îl am de şase ani, şi ştii doar, este moştenire de la tata…

Se întrebă dacă vorbise corect. Maestrul îl intimida, de fiecare dată când vorbea cu el, Broşteanu căpăta un accent

japonez, cu care rămânea apoi ore întregi, poate chiar zile.

— Nepriceput asta sclav! urlă maestrul. Netot! Sclav! Sclav!

— Lasă-l, zise Broşteanu jenat.

— Nu lasă! Sclav! Strigi tu!

— Andrei! strigă Broşteanu.

Andrei intră ştergându-şi mâinile de pantaloni (tocmai îşi pusese unguent pe răni).

— Stăpâne, zise umil.

— Uite, spuse Broşteanu, maestrul e destul de supărat pe tine…

— Sclav idiot! urlă maestrul. De ce stricat iar scaun? De ce mereu ceva stricat?

— M-am grăbit să vin, se scuză Andrei, şi m-am împiedicat.

— Mereu împiedici. De ce mereu împiedici? Şi de ce frizur de idiot? De ce frizur de cocalar? Eu ce zis ţie frizur face?

Andrei îşi duse mâna la păr. Avea într-adevăr o frizură de cocalar: pierdut pe margini, o creastă imbecilă sus, o chică şi mai imbecilă la spate. De fapt, chiar era cocalar, iar faptul că avea 18 ani nu era probabil nici o scuză, nici o explicaţie.

— Tu ridicol! Tu penibil! urlă maestrul. Uite arăţi! Uite arăţi! De ce eu nu pocnesc cu sabia, zici?

— Pe cine? întrebă Andrei înfricoşat.

— La tine de imbecil! La muian tău bou! În cap de tot!

— Hai, linişteşte-te, zise Broşteanu. Nu-i băiat rău…

— Nu băiat rău? Tu vrei el Hitler, el Stalin, atunci băiat rău? Vrei distruge tot casă? Data viitoare stricăciune, eu omor la el cu mâna la gât! Rupt la gât! Pleci!

Andrei ieşi în fugă.

— Să nu te împiedici, spuse Broşteanu mai mult pentru el.

— Of, of, făcu maestrul indignat.

Apoi, către Broşteanu:

— Antrenezi acum?

— Da, hai să ne antrenăm, zise învăţatul.

Ieşiră împreună în curte. Era o zi frumoasă, însorită. Broşteanu se gândi că după antrenament ar putea merge în parcul Kiseleff, să se uite la gagici. Veneau destul de multe fete de liceu şi acum, că venise primăvara, purtau rochiţe, îşi arătau picioarele, iar lui îi plăceau picioarele. Odată intrase în vorbă cu una…

Nu apucă să-şi continue gândul; maestrul îl pocni puternic peste şold. Broşteanu icni de durere şi îşi scoase sabia din teacă.

— Tu neatent! Tu neconcentrat! Gândeşti la fete, hai? îl admonestă maestrul.

Broşteanu admise că Kajima era deosebit de înţelept pentru vârsta sa fragedă (avea doar 28 de ani, sau nici măcar, ziua lui avea să fie peste două săptămâni, şi Broşteanu se bucura că găsise un cadou perfect, un kimono albastru, superb).

Antrenamentul fu scurt şi intens; după numai zece minute, amândoi erau lac de sudoare, şi pe Broşteanu începuse să-l doară umărul în care maestrul îl pocnise fără milă de vreo şapte ori.

— Oprim, zise maestrul. Progresat, când concentrezi bun luptător, dar minte la tine zboară, zboară. Trebuie lucrat minte, nu corp.

— Mens sana in corpore…, zise Broşteanu.

— Minte nebun, îl întrerupse maestrul. Încetează dictoni latini stupizi! Minte nu condus corp, atunci nu luptă bine. Minte liberă, minte trebuie zboară, dar trebuie zboară unde vrei tu.

— Da, zise Broşteanu.

— Da. Zboară, fuge, dar gândeşte. Şi tu nu exces. Trebuie exces. Pentru sânge trebuie exces. Pentru luptă trebuie exces. Pentru violenţă trebuie exces. Îmbrăcat, hai cu mine.

— Unde mergem? întrebă Broşteanu, sperând că maestrul va zice „Kiseleff".

— Tu vezi, spuse maestrul. Ia bani.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi ieşeau pe poarta casei din Strada Frumoasă. Maestrul mergea repede, învăţatul abia dacă putea să-i rămână pe urme. Se opriră din goană în dreptul unui gang întunecat de pe strada Griviţa.

— Aici, zise maestrul arătând înspre gang.

Broşteanu nu zise nimic. Deşi locul părea periculos – şi să nu uităm că era zi, că era soare –, când era cu maestrul, se simţea în siguranţă.

— Ce-i aici? întrebă.

— Curve, răspunse maestrul. Curve şi exces.

Străbătură gangul, apoi urcară pe scările aflate la capătul acestuia. Ajunseră într-o cameră sau poate anticameră în care stăteau un bărbat gras şi tatuat, încă un bărbat gras şi tatuat şi şase fete. Cea mai mare dintre ele avea, probabil, 17 ani. Cea mai mică, ceva mai puţin.

— Ascultă, îi şopti Broşteanu maestrului, astea sunt minore, nu cred că ar trebui…

— Ba da, spuse maestrul. Exces cel mai bun, cu curve.

Bărbaţii îl salutară pe maestru cu deosebit respect, înclinându-se aproape până la pământ, sau cât le permiteau burţile măreţe.

— El trei fete, zise maestrul arătând către Broşteanu.

Cei doi bărbaţi îl priviră pe învăţat, şi unul dintre ei chiar îl recunoscu.

— Oh, domnul! zise. Ce onoare să vă avem ca oaspete!

— Mulţumesc, zise Broşteanu; ar fi vrut să întoarcă complimentul, dar bănui că ar fi sunat cam ironic.

— Luaţi, poftiţi, alegeţi, zise bărbatul.

Broşteanu se uită la fete. Cam schiloade, cam triste, una dintre ele părea să aibă falca umflată, alta părea să fi plâns de curând, ceea ce îl excită pe învăţat.

— Ea, zise arătând către fată. Şi ea (una puţin mai solidă), şi… ea (asta era cea mai mică).

— Minunat, minunat aţi ales, zise bărbatul.

— Eh, spuse maestrul, care părea nemulţumit, dar se abţinu de la alte comentarii. Bine. Hai.

Grasul făcu încă o plecăciune, şi maestrul o luă înainte pe un culoar, urmat de cele trei fete şi Broşteanu. Intrară într-o cameră surprinzător de mare, care conţinea în principiu un pat, o noptieră şi un fotoliu.

— Exces, zise maestrul arătând înspre pat. Tu la trei fete faci lucruri, fără minte, dar cu minte.

Broşteanu se gândi pentru o zecime de secundă că poate ar fi fost mai bine dacă maestrul s-ar fi exprimat ceva mai clar şi ar fi avut un vocabular mai bogat, dar, pe de altă parte, câţi maeştri vorbeau româna?

— OK, zise.

— Voi dezbrăcaţi la învăţat, le spuse maestrul fetelor.

— Adică ce să facem? întrebă cea plânsă.

— Dezbrăcaţi la el! se supără maestrul.

— Adică să îl dezbrăcăm sau să ne dezbrăcăm pe noi?

— Da! Întrebare prost! Doi senşi! Dezbrăcaţi îl!

— Pe el?

— Da!

Fetele începură să-l dezbrace pe Broşteanu. În ciuda numelui, acesta avea un corp destul de bine lucrat, pe alocuri se întrezăreau chiar şi nişte muşchi.

— Acum dezbrăcaţi voi, zise maestrul.

Fetele se dezbrăcară, Broşteanu le privi fascinat, erau mult mai puţin urâte decât îmbrăcate. Şi, din acest motiv, i se sculă pula.

— Foarte bine, zise maestrul. Acum, futeţi! Laşi mintea zboară, futere e război, acţionezi, nu gând!

— Înţeleg, spuse învăţatul.

Trei ore mai târziu, Broşteanu şi maestrul se aflau din nou în curte, cu săbiile în mână. Amurgul se prăvălea peste oraş, Broşteanu făcuse un duş şi se îmbrăcase fără să se mai usuce, deci acum îi era puţin frig, ceea ce făcea ca muşchii să-i fie mai încordaţi decât înainte.

Cei doi bărbaţi ridicară săbiile de lemn şi se priviră în ochi.

— Hai, spuse maestrul.

— Hai, răspunse Broşteanu.

Îşi aminti de vorbele maestrului, pe care acesta i le zisese când plecaseră de la curve: „Trebuie baţi cum fuţi". Îi răsunau în cap, în corp, în întreaga fiinţă. Simţi – pentru prima dată – că el şi sabia formau un întreg, aşa cum el şi pula sa formau un întreg. Ridică sabia deasupra capului.

— Aaaargh! urlă.

— Haaaie! răspunse maestrul.

Şi apoi vuietul ciocnirii săbiilor răsună în întreaga stradă, amânând cu câteva secunde apusul iminent al soarelui tăios de aprilie.

Romanţă rurală

Maria îi spusese lui Dănuţ că lucrează până la şase, deci teoretic Dănuţ n-ar fi avut nevoie să iasă din casă mai devreme de şase fără un minut, dat fiind că magazinul la care lucra Maria era la două case de casa lui. Totuşi, la şase fără cinci Dănuţ se învârtea deja de douăzeci de minute prin faţa magazinului, uitându-se din când în când înăuntru. Maria încă nu ieşise, deşi n-avea mai nimic de făcut, magazinul fiind pustiu şi oricum ea fiind în tură cu încă două fete, cu care stătea de vorbă în spatele tejghelei, nebăgându-l în seamă pe Dănuţ, care o privea de pe partea cealaltă a străzii.

Deşi se apropia sfârşitul lui august şi totodată sfârşitul sezonului turistic, în 2 Mai era încă lume. Nu plin, dar parcă mai mulţi decât în anii trecuţi, remarcă Dănuţ uitându-se la maşinile cu numere din toată ţara care erau parcate în mai toate curţile. Apoi privi din nou la magazin. Maria tocmai ieşea. Dănuţ traversă.

— Bună, zise.

— Bună, răspunse Maria.

Şi mai departe? se întrebă Dănuţ. Se mai întâlnise el cu fete, dar niciodată cu una ca Maria. I se părea absolut specială, deşi n-avea nici cea mai mică idee de ce.

— Intru să iau ceva, zise Dănuţ şi intră în magazinul din care tocmai ieşise Maria.

— Bine, zise Maria, te aştept aici.

Dănuţ intră în magazin. Una dintre cele două vânzătoare îi zâmbi neruşinat.

— Ieşi cu Maria, zise.

— Da, zise Dănuţ. Dă-mi nişte seminţe şi o ciocolată din aia.

Arătă înspre o ciocolată. Vânzătoarea o puse pe tejghea. Apoi, realizând că era ciocolata cu preţul, o puse la loc şi îi dădu lui Dănuţ una fără preţ.

— Seminţe albe sau negre? îl întrebă.

— Negre, zise Dănuţ.

— N-o să-ţi iasă vrăjeala, spuse vânzătoarea.

Dănuţ se întrebă dacă Maria îi zisese ceva.

— Nu-i treaba ta, răspunse.

Plăti şi ieşi din magazin. Maria îl aştepta afară, la o masă.

— Unde mergem? întrebă.
— Hai în părculeţ, zise Dănuţ.
Maria fu de-acord.

Lucrurile cu Maria stăteau în felul ăsta: era una dintre cele mai mişto fete din sat. Blondă, ochi albaştri şi mari şi cumva vinovaţi, picioare lungi şi subţiri – poate chiar prea subţiri – şi un fund frumos; nu mare, dar frumos. Mai toţi băieţii se dădeau în vânt după ea, chiar şi băieţii mai mari. Când mergea pe stradă, mai mereu se oprea câte unul pe un scuter lângă ea şi o întreba dacă nu vrea să o facă o tură. Maria îi refuza întotdeauna, zâmbindu-le superior şi aristocratic. Fetele o vorbeau de rău, ceea ce era normal, la cât de bine arăta, şi ziceau că face pe deşteapta. De fapt, Maria nu se credea mai deşteaptă. Motivul superiorităţii pe care o afişa era că înainte de a se naşte ea maică-sa fusese pentru vreo doi ani gazda lui Victor Rebengiuc, ceea ce femeii i se urcase la cap în ultimul hal. Îi povestea Mariei – şi de fapt oricui era dispus să asculte – cum stătuse actorul la ea în curte, cum ea îi făcuse de mâncare, cum Rebengiuc îi lăudase calităţile de bucătăreasă, cum stătuse de vorbă cu ea într-o seară şi îi vorbise despre actorie. Deşi Maria nu punea mare preţ pe poveştile maică-sii, cumva femeia îi insuflase gândul că era specială, că era mai bună decât restul, decât puştimea satului. Într-un fel, se credea probabil o intelectuală prin alianţă, dacă se poate spune aşa.

Dănuţ, pe de altă parte, era un băiat relativ simplu: îi plăcea să înoate foarte departe, îi plăcea să citească tot ce-i cădea în mână şi îi plăcea să fie singur. Obişnuia să se ducă pe plajă cu o carte, devreme de tot, şi să stea acolo până ce o termina. Avea destui prieteni, era considerat un tip deştept, pentru că ştia o groază de lucruri pe care ceilalţi nu le ştiau. Nu era foarte frumos, dar avea trăsături interesante şi ochii şi mai albaştri decât ai Mariei. N-ar fi îndrăznit niciodată să intre în vorbă cu ea, deşi era îndrăgostit de ea. Într-o zi, fiind cu o gaşcă mai mare pe plajă, Maria îl întrebase de ce se uită tot timpul la ea. Dănuţ se înroşise.
— Nu mă uit la tine, zisese.
— Atunci mi s-o fi părut, spusese Maria.
— Dar nu vrei să ieşi cu mine? o întrebase Dănuţ, realizând că n-avea nimic de pierdut.
— Nu zic nu, zisese Maria.
Şi acum ieşeau pentru prima dată undeva.
Aveau amândoi 16 ani.

Părculeţul era la intersecţia dintre digul mare (localitatea era situată între două diguri: cel mare, de la nord, şi cel mic, de la sud) şi plajă. Acolo îşi petrecea serile tinerimea din localitate, iar „părculeţul" nu era de fapt un diminutiv, ci descria perfect mărimea parcului, care era compus din vreo nouă bănci, două coşuri de gunoi, 12 puieţi şi nişte iarbă. Spre uşurarea lui Dănuţ, erau singuri acolo, deşi probabil că în curând urmau să mai apară şi alţi colegi, prieteni şi vecini de-ai lor. Se aşezară pe o bancă cu vedere la mare, ca, de altfel, toate băncile. Dănuţ deschise punga de seminţe.

— Tu ce vrei să faci după bac? îl întrebă Maria.

Aşa, brusc, fără nici o legătură. Dănuţ realiză că de răspunsul pe care îl va da aveau să depindă multe, foarte multe lucruri, deci se gândi bine înainte să vorbească. Nu voia să facă nimic anume; eventual, ar fi putut pleca în Italia, să lucreze pe un şantier, unul dintre prietenii lui fusese deja de două ori acolo şi se întorsese cu destui bani încât să-şi cumpere un scuter cu ei. Dar cum acesta nu era, probabil, un răspuns care s-o satisfacă pe Maria, Dănuţ căută mai departe.

— Hm, nu ştiu exact, zise. M-am gândit să dau la facultate, dar nu ştiu încă la ce. Poate la drept, nu ştiu… Tu ce vrei să faci?

— Nu-ţi spun, zise Maria. Ghiceşte.

— Vrei să studiezi, zise Dănuţ.

— Da, spuse Maria.

— La… Bucureşti?

— Da, zise Maria.

— Şi ce vrei să faci? întrebă Dănuţ, gândindu-se că cum naiba să ghicească, doar erau zeci sau sute de materii care puteau fi studiate.

— Nu-ţi zic. N-am mai zis la nimeni până acum.

Dănuţ se uită la gura Mariei. Era o gură frumoasă, nu prea mare, cu dinţi albi şi sănătoşi.

— Păi, şi cum să ghicesc? întrebă Dănuţ. Dă-mi măcar un indiciu!

— Nu, zise Maria. Dar îţi pot spune că mi se potriveşte foarte bine.

Dănuţ zise primul lucru care-i veni în minte:

— Actriţă?

Maria părea să fie totodată flatată şi uimită.

— Cum naiba ai ghicit? zise. Zău, pe bune că n-am zis la nimeni! Nu ştiai, nu?

— Nu, zise Dănuţ, mai curând surprins decât bucuros că ghicise.

— Şi atunci cum ai făcut?

— Am simţit, zise Dănuţ. Aşa, din alura ta, cumva… Adică felul în care eşti are ceva mai special, nu ştiu cum să-ţi zic…

Se uitară scurt unul în ochii celuilalt, dar Dănuţ se grăbi să-şi mute privirea către mare.

— Da? întrebă Maria, şi se uită şi ea la mare. Apoi băgă mâna în punga cu seminţe, şi Dănuţ făcu simultan acelaşi gest. Mâinile li se atinseră în pungă, şi se uitară din nou ochi în ochi şi începură să râdă.

Un câine alb cu un plastic albastru de la Vier Pfoten prins în ureche veni lângă ei şi se aşeză sub bancă.

— Eşti timid? întrebă Maria.

— Da, răspunse Dănuţ.

— Dar de obicei nu eşti timid. Cu Ioana a lui Popa nu erai timid.

Dănuţ îşi aminti cum, cu câteva săptămâni în urmă, se sărutase cu Ioana în părculeţ. Maria fusese şi ea acolo.

— Cu tine e altceva, zise Dănuţ.

Din câte ştia, Maria nu se sărutase niciodată cu nimeni. Ce-i drept, nu putea fi sigur, dar probabil că ar fi aflat, nu existau prea multe secrete între cei din gaşca lui. Ar fi putut, ce-i drept, să se fi sărutat cu vreun turist, asta nu s-ar fi aflat atât de repede, dar cumva avea impresia că ea, spre deosebire de el, nu avusese nici un fel de experienţă romantică.

— Ai vrea să nu mai fiu timid? întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Maria.

— De fapt, şi tu eşti timidă, remarcă Dănuţ.

— Da, recunoscu Maria.

— Păi, şi cum vrei să te faci actriţă dacă eşti timidă?

Maria nu zise nimic. Se uită la mare. Apoi se întoarse înspre Dănuţ şi-l sărută. După ce îşi desprinse gura de a lui, se uită din nou la mare, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dănuţ se uită împrejur, să vadă dacă îi observase cineva, dar în părculeţ erau numai ei şi căţelul de sub bancă.

— De ce ai făcut asta? o întrebă uimit.

Maria se întoarse înspre el, îi luă faţa între palme şi îl sărută din nou. Nu săruta bine, remarcă Dănuţ, dar măcar o făcea cu pasiune.

— Primul meu sărut, zise Maria. Ca să vezi că nu sunt timidă.

— Şi de ce tocmai pe mine? întrebă Dănuţ.

— Pentru că mi-a plăcut cum te-ai sărutat cu Ioana, zise Maria. Şi pentru că eşti timid.

Dănuţ nu prea înţelegea raţionamentul ei, dar nici nu-l deranja prea tare acest lucru. Acum o sărută el pe Maria. O

sărută lung şi apăsat şi cu limba, şi Maria nu dădu semne că nu i-ar plăcea.

Ajuns aici, aş dori să pot spune, ca orice scriitor care îşi iubeşte întru câtva personajele, că Dănuţ şi Maria au trăit împreună fericiţi, că Dănuţ a ajuns judecător şi Maria actriţă, aşa cum şi-a dorit, că şi-au făcut o casă frumoasă chiar în 2 Mai, în care au venit în fiecare vacanţă cu copiii şi cu căţelul. Sau aş putea încropi o poveste complicată, în care Maria este ademenită de un producător de filme, devine amanta acestuia, care o sileşte să se prostitueze, şi în cele din urmă este salvată de Dănuţ, care între timp a ajuns procuror. Mă tem însă că ambele variante, ca şi sutele de alte variante pe care mi le pot imagina nu ar fi decât nişte minciuni menite să-i dea cititorului senzaţia că lucrurile se termină, în general, cu bine. De fapt, la nici douăsprezece minute după primul lor sărut, întreaga lume a fost distrusă de un război atomic. Da, întreaga lume, inclusiv satul 2 Mai, părculeţul, Dănuţ şi Maria.

Sorry.

Miracolul de la Albeşti

În mod cu totul neaşteptat, în ziua de 11 aprilie 2015, în localitatea Albeşti se petrecură trei miracole.

Primul miracol era însuşi faptul că se petrecu un miracol. Albeştiul era un sat mic, dobrogean, situat nici departe, nici aproape de mare. Cel mai important lucru care se petrecuse vreodată la Albeşti – înaintea miracolului sau celor trei miracole…

Nu. De ce să mint? Nu se întâmplase nimic important vreodată.

Deci ăsta era primul miracol.

Al doilea miracol era că miracolul de la Albeşti se petrecuse ziua. Lucru rar, ba chiar nemaipomenit; orice expert în miracologie va confirma că miracolele se petrec exclusiv noaptea, când un cetăţean oarecare vine acasă, deschide frigiderul aproape gol şi o vede într-o conservă cu bulion pe Fecioara Maria. De obicei, la ora două şi un sfert.

Ei, cel de la Albeşti se petrecuse în jurul orei opt dimineaţa, când soarele era deja sus pe cer.

Deci ăsta era al doilea miracol.

Iar al treilea miracol este miracolul principal.

Mioara Huţanu, o femeie mică şi slabă, în vârstă de 59 de ani, cu părul gri, sârmos şi trăsături nesemnificative, se trezise pe la şase. Mai stătuse ceva vreme în pat, ascultând sforăitul soţului său, Vasile Huţanu. Apoi se dusese la veceul din curte şi se căcase. Apoi se întorsese în casă, dăduse drumul la radioul din bucătărie şi se apucase să cureţe nişte cartofi. Avea de gând să facă un piure şi nişte chiftele. La radio se transmitea muzică populară. La radio se transmitea mereu muzică populară, şi Mioara ştia o mulţime de cântece pe de rost. Fredonă împreună cu o interpretă al cărei nume nu îl aflase niciodată – şi nici nu avea să-l afle vreodată – „foaie verde, zi senină, soarele ne dă lumină". Sfârşitul cântecului coincise cu sfârşitul cojitului cartofilor. Mioara îi puse într-o oală şi porni către grădină, să culeagă o salată. Trecând pe lângă cocina porcilor, auzi un zgomot. Un fluierat. Da, cineva fluiera un cântecel, poate acelaşi pe care Mioara îl auzise mai devreme la radio sau poate altul. Mioara se opri din drum şi ascultă. Fluieratul părea să vină din cocină, dar de ce ar fi venit de acolo? Cine să fluiere oare în cocină? Şi de ce?

Mioara se uită înăuntru. O văzu mai întâi pe scroafă, Maricica, alăptându-şi cei şase pui. Apoi pe Toma, porcul, numit astfel în cinstea marelui actor Toma Caragiu. Un porc mare, la vreo două sute de kile, şi foarte roz. Care fluiera.

Mioara se apropie de cocină cu ochii larg deschişi. Se uită la porc, la râtul acestuia. Da, era de netăgăduit, fluieratul venea din gura porcului. Mioara nu mai auzise niciodată un porc fluierând, aşa că rămase în dreptul lui, cu gura căscată. Porcul se întoarse către Mioara.

— Ce e? zise.

Mioara leşină.

Se trezi din leşin după câteva minute. Se ridică. Se uită din nou la porc. Acesta o privi îngrijorat.

— Eşti în regulă? întrebă.

Şi Mioara leşină din nou.

Se trezi din acest al doilea leşin după alte câteva minute. Se ridică. Se uită iarăşi la porc. Acesta tăcea.

— Ai vorbit, zise Mioara.

Porcul tăcea.

— Te-am auzit! Te-am auzit vorbind, repetă Mioara.

Porcul, nimic.

— Zi! Vorbeşte! îl îndemnă stăpâna sa sau mai curând soţia stăpânului său.

— Păi, ce să zic, că iarăşi leşini, spuse porcul.

Şi Mioara leşină.

Acesta fu însă, din fericire, ultimul leşin al Mioarei din ziua aceea. Când îşi reveni, fugi în casă şi îi povesti totul lui bărbatu-său. Iar peste nu mult timp, tot satul află că porcul lui Vasile Huţanu prinsese grai. După alte câteva minute, întreaga suflare a satului se adunase în curtea lui Vasile Huţanu, să se uite la porcul fermecat. Mai toată lumea adusese şi câte o icoană; în caz că porcul s-ar fi dovedit a fi făptura diavolului, icoanele i-ar fi apărat fără îndoială pe săteni de această creatură satanică; dacă însă animalul era însufleţit de însuşi Dumnezeu, atunci ar fi putut sfinţi icoanele, dacă nu chiar pe săteni înşişi. Porcul stătea de vorbă destul de degajat cu lumea, împărţind sfaturi valoroase în stânga şi-n dreapta: lui Grigore Ispas îi zise să se lase de băut, pentru că ficatul acestuia nu avea să mai facă faţă prea multă vreme la vodcile în care era scufundat în fiecare zi; babei Sorana îi recomandă un medicament german, Pilodipal, pentru durerile de spate care o chinuiau de vreo patru luni; Şerban Cohoiu fu atenţionat că o continuare a relaţiilor

extraconjugale cu văduva lui Ciprian Stan avea să ducă mai mult ca sigur la nişte încurcături care nu vor mai putea fi dezlegate în vecii vecilor; Traian Tănase află că investiţia pe care se pregătea s-o facă într-o afacere a fratelui său nu avea să fie rentabilă. Şi aşa mai departe.

Pe înserat, când ultimii săteni părăsiră curtea lui Vasile Huţanu ducând cu ei inspiratele poveţe ale porcului, Vasile se aşeză lângă acesta cu un pahar de vin în mână.

— Măi Toma, măi, zise.

— Da, Vasile, spuse porcul.

— Măi Toma, uite, fiecăruia i-ai zis ceva folositor, până şi lui Nicolae Covată, idiotul satului. Doar mie nu mi-ai zis nimic.

— Păi, o să-ţi zic, Vasile, zise porcul.

Vasile goli paharul şi îl puse pe o piatră.

— Zi, măi Toma.

Porcul îşi drese glasul. Avea o voce de porc, aducea puţin cu un grohăit şi era mai curând groasă.

— Vasile, zise, tu va trebui să mă omori chiar în seara asta.

Vasile încuviinţă dând din cap cu tristeţe.

— Îmi imaginam c-o să-mi spui ceva ce nu vreau să aud, zise. Multora le-ai spus lucruri din astea.

— Da, zise porcul. Îmi pare rău. Îmi pare rău şi pentru mine, bineînţeles.

— Dar de ce trebuie să te omor? întrebă Vasile. Eşti un porc special, şi cu calităţile tale…

— Da, Vasile, zise porcul, dar… Dacă mă păstrezi, nu o să mai poţi trăi ca până acum, ţi se va schimba viaţa. La început ţi se va părea poate că s-a schimbat în bine, Vasile, dar nu va fi aşa. O să vină televiziunile să mă vadă, şi o să te plătească bine, şi o să te bucuri de bani, că toată lumea se bucură de bani. Şi o să fii şi faimos, o să fii omul al cărui porc a prins grai şi a început să dea sfaturi pline de înţelepciune. Dar faima te va distruge, Vasile, pentru că lumea ce va vedea în tine? Un ţăran incult, un om simplu, şi va râde de tine pe ascuns. Doar că tu îţi vei da seama de asta, şi vei suferi, Vasile. Şi cei din jurul tău, cei care te iubesc, vor suferi şi ei, şi nimeni din familia ta nu va mai avea parte de o zi fericită. Şi nu meriţi asta, Vasile, pentru că eşti un om de treabă. Aşa că…

— Înţeleg, zise Vasile după ce se gândi câteva clipe. Ai dreptate, probabil. Dar… nu ai putea pur şi simplu să nu mai vorbeşti? Să taci?

— Nu, zise porcul. Unele lucruri sunt făcute într-un anumit fel, şi nu le poţi schimba. Şi ăsta este unul din ele.

— Da, recunoscu Vasile, unele lucruri sunt aşa…

Şi mai stătură unul lângă altul câteva minute în tăcere, după care Vasile se ridică hotărât, îl mângâie pe Toma pe cap şi plecă să ascută cuţitul.

Şi aşa luă sfârşit miracolul de la Albeşti, chiar în seara zilei în care începuse.

Experimentul

Muzica: *Daft Punk – „Alive 2007"*

OZN-ul din care Zm şi Zr tocmai se uitau în jos plutea undeva deasupra Chinei. Zm şi Zr nu vedeau nimic din cauza norilor, dar se uitau în jos – poate şi pentru că deasupra lor chiar nu era nimic de văzut.

— Bine, zise Zr, hai, ultimul experiment.

Zr era omul, sau, mai bine zis, extraterestrul de ştiinţă. Zm era tehnician şi pilot. De fapt, Zr era şi el tehnician şi pilot, dar, cum echipajul trebuia să fie format din două persoane, îi lăsase lui Zm plăcerea de a mânui aparatul. De altfel, Zm nici nu se pricepea la altceva, ştiinţa îl enerva, nu înţelegea nimic din experimentele lui Zr. Dar oricum ăsta era ultimul, şi Zm se bucura că peste numai câteva zile avea să fie din nou acasă, în patul lui din nisip, strângându-şi în braţe logodnica. Zr nu se grăbea să se întoarcă; acasă îl aşteptau nenumărate rapoarte pe care trebuia să le scrie pentru diversele ministere care finanţaseră expediţia. Pe de altă parte, deşi se împrietenise destul de bine cu Zm în ultimele luni, se cam săturase de tovărăşia acestuia şi abia aştepta să aibă parte de câteva clipe de linişte şi singurătate.

Aşadar acesta era ultimul experiment. Zm manevră aparatul deasupra oraşului Peking. Erau la o altitudine de 10.000 de metri.

— Raza roz, ceru Zr, şi Zm porni raza roz, care asta şi era, o rază roz.

— Ce fac cu ea? întrebă Zm.

— Ridică-l pe domnul Hu Jintao, zise Zr.

Zm potrivi raza pe dormitorul preşedintelui Chinei. Lucra rapid şi cu multă precizie, lucru care îl mulţumea pe Zr, care până atunci lucrase mai mult cu proaspeţi absolvenţi de facultate. Tinerii erau inteligenţi, dar absolut neîndemânatici şi uneori, în loc să ridice persoana dorită de Zr, aduceau în OZN vreo panteră, o pisică, un peşte, un pom sau altceva nefolositor.

Zm îl nimeri din prima pe Hu Jintao şi în numai patru secunde îl ridică în OZN. Domnul Jintao purta o pijama de mătase şi dormea. Se trezi însă pe loc, poate pentru că dormise destul, sau poate din cauza muzicii care răsuna din

toate boxele OZN-ului (spre disperarea lui Zr, Zm asculta non-stop un album live al formaţiei Daft Punk).

— Ni ho cin pei! urlă domnul Jintao. Sian mi hai!

Însă nici Zm, nici Zr nu vorbeau o boabă de chineză. Vorbeau, ce-i drept, franceza destul de fluent, o învăţaseră uşor, pentru că semăna cu limba lor, deşi aceasta din urmă nu avea vocale şi, la drept vorbind, nici consoane, dar pronunţia era apropiată de franceză.

— Parlez-vous français? întrebă Zm.

— Shi… Chen shi mai can tom! răspunse domnul Jintao, care părea să nu fie prea mulţumit de situaţie.

— Parlez-vous…, începu iarăşi Zm, dar Zr îl întrerupse furios.

— Te rog, nu mai vorbi cu el! Nu face parte din experiment! Strici tot! strigă.

— Scuze, zise Zm.

— Da, da, scuze…

— Şi… acum ce facem cu el? întrebă Zm.

— Acum îl lăsăm să cadă, zise Zr.

— Aha, spuse Zm.

Nu înţelegea experimentele lui Zr, după cum am mai zis. Cel mai cretin fusese ăla cu musca. Ridicaseră o muscă în OZN, după care trebuiseră să o prindă. Lucru greu, pentru că mâinile lor erau cam rare, şi nici cu vederea nu stăteau prea bine. O prinseseră după câteva zile.

— Şi care-i experimentul? întrebase Zm.

— O să mă uit în ochii ei, zisese Zr.

Privitul în ochii muştei durase aproape două săptămâni, pentru că insecta avea îngrozitor de mulţi ochi şi Zr nu îi marcase, aşa că nu ştia în ce ochi se uitase deja şi în ce ochi încă nu. Totuşi, experimentul fusese un succes în cele din urmă, sau cel puţin aşa pretindea Zr. Zm întrebase în ce consta succesul, iar Zr îi răspunsese că era prea greu de explicat. Zm ridicase din umeri – în fine, nu avea umeri, dar făcuse o mişcare echivalentă cu ridicatul din umeri.

— Ne trebuie o suprafaţă plată, de beton, zise acum Zr, şi Zm duse aparatul deasupra parcării unui supermarket din împrejurimile Shanghaiului.

— Suntem la 10.000 de metri? întrebă Zr.

— Corect, zise Zm.

— Atunci, începem experimentul, spuse Zr.

Fără să ţină cont de ceea ce păreau a fi protestele domnului Jintao, Zm deschise o trapă şi îi făcu vânt prin ea celui care, fără îndoială, avea să devină în curând răposatul preşedinte al Chinei.

Zm şi Zr priviră în jos. Domnul Jintao devenea din ce în ce mai mic, până nu se mai văzu deloc. Zr porni Aparatul de Monitorizare a Căderii şi urmări împreună cu Zm desfăşurarea experimentului. În cele din urmă, domnul Jintao atinse solul. Se auzi un zgomot care suna cam ca „flup" şi domnul Jintao se sparse.

— Interesant, zise Zr.

— Da, spuse Zm. Şi?

— Şi experimentul a reuşit. Exact la rezultatul ăsta mă aşteptam, zise Zr.

— Bravo, spuse Zm. Felicitări.

— Mersi. Felicitări şi ţie. Misiunea noastră s-a încheiat.

— Deci zburăm acasă, zise Zm.

— Da, spuse Zr. Zburăm acasă.

Drept care Zm introduse o coordonată în computerul de zbor şi cei doi extratereştri porniră veseli înspre planeta lor. Drumul avea să decurgă, ca întotdeauna, fără nici un incident.

Ex-Girlfriend

Muzica: *Talking Heads – „Remain in Light"*

Ieşisem de la liceu pe la patru fără ceva, era iarnă, un frig sârmos, minus opt grade, ningea cu întreruperi, se lăsa deja noaptea sau seara, în orice caz cerul era întunecat, şi cu toate astea hotărâsem să mă mai plimb puţin prin oraş. Aşa ajunsesem în Kiseleff. N-aveam ce să caut acolo, parcul era înzăpezit, am fumat fără chef o ţigară şi am luat-o înspre casa Taniei.

Mda, deci cine era Tania? Întrebarea asta mi-o puseseră mulţi prieteni, pentru că era din alt liceu şi deci o apariţie nouă în cercul meu de cunoştinţe. „O fată", răspunsesem, şi logic că asta şi era, o fată; avea 16 ani şi era înaltă şi arăta bine şi se plângea mereu că nu-i stă părul cum vrea ea. Avea probleme mari cu părul, susţinea, deşi mie mi se părea că îi stă foarte bine, avea părul lung şi bej-auriu, pieptănat cu cărare, dar ei ceva nu-i plăcea, habar n-am ce. Fuseserăm împreună timp de vreo lună, în septembrie, o cunoscusem la mare, apoi o sunasem când ajunsesem în Bucureşti, şi cumva se legase ceva. După care intervenise altceva, adică altcineva, adică altă fată, şi Tania aflase (nu de la mine). Ne întâlniserăm în centru, merseserăm la o cofetărie, eu nu ştiam că ea ştie, când îmi zisese mă aşteptasem să-mi facă o scenă, dar nu făcuse, fusese chiar foarte cool.

— Păi, aşa, mă? zisese.

— Păi…

Nu ştiam cum să-i explic, nu ştiam nici ce să-i explic, eram cam încurcat.

— Păi, de ce? întrebase.

— Nu ştiu, s-a întâmplat, spusesem.

Da, normal că se întâmplase, altfel n-am fi purtat discuţia, nu?

— Parcă aş prefera să evit căderea în penibil, zisese ea.

— Şi eu, spusesem uşurat.

— Da, zisese Tania, bine, oricum nu mă gândeam să ne căsătorim. Da' e păcat, ar fi putut ţine mai mult chestia asta…

— Da, acceptasem eu.

Rămăseserăm prieteni. Vorbeam la telefon cam de două ori pe săptămână, ne şi vedeam din când în când, era OK, îmi făcea plăcere să petrec timpul cu ea, aveam subiecte comune, râdeam de aceleaşi lucruri… Într-un fel, chiar nu excludeam posibilitatea să fim din nou cândva împreună, şi aveam impresia că Tania era de aceeaşi părere.

Era posibil, era posibil.

Acum stăteam în faţa casei ei, locuia foarte aproape de Kiseleff, între parc şi bulevardul 1 Mai. Nu ştiam dacă este acasă, îmi zisese orarul ei, dar nu îl mai ţineam minte. Am apăsat pe butonul soneriei. Mi-a deschis maică-sa, doamna Cosaşu. Era o femeie de treabă, mă plăcea mult, Tania îmi povestise că fusese foarte tristă când aflase că nu mai suntem împreună. De atunci o mai văzusem totuşi de câteva ori, când mai trecusem pe la Tania. Acum purta un palton şi cizme şi pe palton mai erau câţiva fulgi de zăpadă, semn că femeia abia intrase în casă.

— A, bună, Alex, zise.

Părea bucuroasă să mă vadă.

— Bună ziua, am spus. Ce mai faceţi?

— Bine, bine, uite, abia am intrat… Tu ce mai faci?

— OK, am răspuns. Eram prin zonă şi m-am gândit să văd dacă Tania e acasă…

— Păi, stai să văd, zise doamna Cosaşu, cred că e, am auzit muzică din camera ei. Dar intră, intră…

Mi-am şters adidaşii de preşul din faţa uşii şi am intrat. În casă era cald, foarte cald, probabil că aveau să plătească o groază de bani când avea să vină factura la gaze. Dar aveau bani, deci nu era o problemă. Doamna Cosaşu îşi scoase cizmele şi se duse la etaj, unde era camera Taniei. Într-adevăr, de sus se auzea nişte muzică, lucru care mă miră, pentru că Tania nu prea asculta muzică, prefera liniştea.

Aş minţi dacă aş spune că nu obişnuiesc să trag cu urechea. Obişnuiesc. Toată lumea obişnuieşte. Deci am auzit următoarele:

Bătaie în uşă.

Doamna Cosaşu: Tania?

Pauză prelungită, în care se aude doar muzica din camera Taniei.

Doamna Cosaşu: Tania? Eşti aici?

Tania (furioasă): Mama! Ce e?

Doamna Cosaşu: Uite, a venit Alex pe-aici, e jos… Cobori puţin?

Tania (şi mai furioasă): Mama! Nu sunt singură!

Doamna Cosaşu (foarte, foarte jenată): A… Scuză-mă…

Tăcere.
Doamna Cosaşu: Deci… cobori? Ce să-i zic…
Tania: Aargghhh…
Doamna Cosaşu: Că eu nu… Eu… Trebuie să fac duş… Cobori tu? Un minut-două?
Tania: Mama!!!!!
Doamna Cosaşu: Trebuie să fac duş, şi nu-i politicos, adică… Hai, te rog…
Pauză.
Doamna Cosaşu: Tania?
Tania: Da, da, da, da, bine, cobor… Ah, mama!
Doamna Cosaşu: Dar eu n-am nici o vină, că dacă ştiam… Mă duc să fac duş…
Paşi îndepărtându-se, uşa de la baie deschizându-se, apoi închizându-se. Peste un minut, uşa de la camera Taniei deschizându-se şi închizându-se, paşii Taniei coborând scările, în cele din urmă Tania apărând în faţa mea îmbrăcată în grabă, de data asta părul stându-i chiar aiurea.
— Salut, spuse.
— Ăăă, bună, am zis. Hm, deci deranjez?
— Da, zise Tania, evident supărată pe mine, pe maică-sa, pe viaţă, pe lume.
Şi am început să râd. Ce naiba era să fac?
— Recunoşti că momentul este comic, am zis.
— Poate pentru tine, a spus Tania fără să zâmbească.
— Da, pentru mine, am zis.
— Ce vrei?
— Nimic, am zis. Eram prin preajmă şi m-am gândit să te văd…
— Bine. Acum m-ai văzut. Altceva?
Da, normal că mai era ceva. Ce făcea exact în camera ei? Şi cu cine? Şi ţin să precizez că cu mine nu se culcase, şi nici cu altcineva înaintea mea, din câte ştiam.
— Cu cine eşti? am întrebat.
— Ce te priveşte? a răspuns cu răceală.
— Suntem prieteni, am zis.
Tania a tăcut.
— Te-ai culcat cu el? am întrebat.
— De ce?
— Aşa, ca să ştiu…
Mă aşteptam să nu-mi răspundă.
— Nu, zise.
— Şi cine e?
— Alex, zise Tania. Te rog.
Poate că avea dreptate. Poate că exageram.
— Da, am zis, bine, păi, atunci… Mai vorbim…

— Da. Pa.

— Pa.

Şi am ieşit, închizând uşa după mine. Am mers vreo treizeci de metri şi m-am oprit. M-am gândit că aş fi putut să aştept după colţ până pleacă el. Să văd cine e. Eram curios. Dar era frig, se făcuse şi mai frig decât înainte, dacă era posibil, şi se lăsa şi seara, şi pe deasupra îmi mai era şi foame. Puteam s-o sun pe Tania mai pe seară, să-i cer scuze, să stăm de vorbă… Asta în cazul în care mi-ar fi răspuns la telefon.

Mda, aşa deci, mi-am zis.

Şi am pornit spre următoarea staţie de tramvai.

Maimuţa contesei

Muzica: *U2 – „The Joshua Tree“*

Detectivul Macewski nu era un tip prea ceremonios, aşa că i se prezentă domnului Streller pocnindu-l pe acesta din urmă cu pumnul stâng în gură. Streller era la rândul său un bărbat cu gusturi fine, maniere ireproşabile şi inimaginabil de fricos. Căzu deci la pământ, ţinându-se de falcă.

— M-aţi lovit în gură! zise. O să chem poliţia!

— V-am lovit în gură? întrebă neîncrezător Macewski, o namilă de om, aproape mai mult namilă decât om.

— Da, răspunse Streller părând oarecum jignit.

— Când? se miră Macewski.

— Acum! zise Streller. Au! Şi mi-aţi tras şi un şut în burtă!

— Sunteţi sigur?

— Absolut! Au! Îh! Iarăşi! Ce aveţi cu mine?

OK, îşi zise Macewski, deci tipul înţelesese că are ceva cu el. Putea trece la întrebări.

— Maimuţa, spuse, realizând totodată că asta nu era de fapt o întrebare. Ei, asta e, îşi zise.

— Ce maimuţă? întrebă Streller strâmbându-se la faţă şi la corp de durere.

— Maimuţa contesei, explică Macewski, părându-i-se că zisese chiar prea mult.

— Ce?!? făcu Streller.

Macewski îl călcă din greşeală pe mână.

— Au! Au! Ce vreţi? Ce maimuţă? Ce contesă?

— Aha, zise Macewski. De unde ştiţi că este vorba despre maimuţa contesei?

— Cum? Tocmai mi-aţi zis! M-aţi întrebat despre maimuţa contesei! Au! Vă rog, nu mai daţi! Au!

— Maimuţa contesei, zise Macewski.

Era un tip răbdător. Uneori, răbdarea îi ţinea aproape şase minute. Alteori mai puţin. Niciodată nu înţelesese de ce depindea asta.

— Nu ştiu nimic despre nici o maimuţă, zise Streller.

Şi asta era posibil, îşi spuse Macewski. Da, era foarte posibil. Dar…

— O maimuţă gri, spuse.

— Nu ştiu nimic!
— A dispărut aseară.
— Aseară? Au! Vă rog! Nu ştiu nimic despre nici o maimuţă!
— Aseară, la ora şapte, de pe balconul castelului.
— Dar aseară… Eu n-am fost pe balconul castelului! Nici nu ştiu despre ce castel este vorba!
— Dar unde aţi fost?
— Aseară? Aseară am fost la meci! Cu Krysztyna!
— Care Krysztyna?
— Krysztina Zulawski!
— Poeta?
— Scriitoarea… Au! De ce tot daţi în mine?
Macewski căzu pe gânduri. Krysztyna Zulawski, scriitoarea, era un alibi destul de bun.
— Deci n-aţi fost la castel?
— Nu… Au!
— În jurul orei şapte?
— Nu! Eram la meci!
— Nu pe balconul castelului?
— Nu! Eram…
— Unde?
— La meci! Doar v-am zis!
Macewski întrezări o fisură în alibiul lui Streller. O fisură cât castelul de mare.
— De unde ştiţi? întrebă.
— De unde ştiu ce? zise Streller.
— De unde ştiţi că eraţi la meci? întrebă Macewski. Puteaţi să fi fost la fel de bine pe balconul castelului. De unde ştiţi că eraţi la meci?
Întrebarea fusese bună. Streller era în mod vizibil derutat.
— Cum? Cum de unde ştiu? Am fost la meci! Îmi amintesc foarte clar! Cu Krysztyna…
— Aha, zise Macewski. Acum vă amintiţi!
— Poftim? Au! Au, au, auuuu!
— Acum vă amintiţi, zic.
— Dar acum m-aţi întrebat!
Aici avea şi el dreptate, îşi zise Macewski. Poate că pornise pe o pistă falsă. Poate că trebuia să ia investigaţiile de la început.
— Mda, zise. Poate că aveţi dreptate. La revedere.
Şi, zicând acestea, dădu să plece.
— Ce? făcu Streller. Plecaţi?
— Da, zise Macewski.
— Adică… Cum adică, poate că am dreptate?

— Poate că n-aveţi nici o legătură cu furtul maimuţei, spuse Macewski.

— Bineînţeles că n-am! Dar vreţi să spuneţi că m-aţi bătut şi maltratat degeaba?

— Se prea poate, recunoscu Macewski.

— Dar este absurd! Este complet absurd!

— Mda, zise Macewski.

— Adică m-aţi bătut şi acum plecaţi?

Streller părea să fie în pragul apoplexiei.

— Exact, zise Macewski.

— Bine, spuse Streller. Atunci… Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să recunosc.

— A, zise Macewski.

— Doar n-am luat bătaie degeaba! Nu, domnul meu, eu am furat maimuţa! Am furat-o aseară, în jurul orei şapte, de pe balconul contesei! Da, am furat-o! Acum este la mine pe balcon, într-o cuşcă! Intenţionam să-i cer contesei şaizeci de mii de coroane în schimbul maimuţei! M-aş fi îmbogăţit peste noapte! Mi-aş fi plătit toate datoriile, şi tot mi-ar mai fi rămas ceva! Aş fi putut să-mi cumpăr un…

Macewski opri şuvoiul de cuvinte cu alt pumn în gură. Streller se prăbuşi din nou la pământ.

— Ce nu înţeleg, zise Macewski mai mult pentru sine, pornind înspre apartamentul pe al cărui balcon Streller depozitase renumitul animal, este de ce toţi neagă mai întâi. N-ar fi fost mai simplu să recunoască de la bun început? N-ar fi fost preferabil pentru amândoi să evităm violenţa? La ce bun? La ce bun? Nţ, nţ, nţ…

Şi astfel, învăţând una dintre numeroasele lecţii pe care i le rezervase omenirea, Macewski dispăru într-un nor de fum ivit, după toate aparenţele, de nicăieri.

OK

Muzica: *Radiohead – „Subterranean Homesick Alien"*

Smashing Pumpkins – „To Forgive"

La staţie, Radiohead, „Subterranean Homesick Alien", pus pe *repeat*. Undeva, în cameră, în semiîntuneric, o pereche dansând, sau dormind în picioare, sau dansând dormind în picioare. Pe canapea, o fată dormind. Fusta scurtă, ridicată cam prea sus. Picioare frumoase, în sandale cu toc. Tot pe canapea, lângă ea, Sandu, prietenul meu cel mai bun, cu o carte în mână, râzând. Eu tocmai intrând în cameră, privind scena în tăcere. Haos, dezordine, Radiohead. Cinci dimineaţa. „Death of a Party", cum se numeşte un cântec de la Blur.

Dădusem această petrecere, această „cea mai mare petrecere, ever", cum avea să o numească cineva peste câteva zile, cu un singur scop: să mă vrăjesc cu Raluca. Îmi împlinisem scopul. Dar.

Mă trezisem la patru şi cincizeci, dacă nu cumva ceasul de pe noptieră se înşela amarnic, în pat, lângă Raluca. Nu dormisem, mi-am zis când m-am trezit, ci doar moţăisem puţin, poate o oră. Nu mă culcasem cu Raluca, doar ne sărutaserăm, timp de vreo patru ore. Măcar îi scosesem puloverul, asta pe la unu şi ceva. Pe la trei îi scosesem sutienul. Mie nu îmi scosesem nimic. Acum Raluca dormea. Fără să aprind lumina, am scos o pereche de chiloţi curaţi dintr-un sertar şi m-am schimbat. Mi-am pus şi alt tricou, cel pe care îl aveam pe mine mirosea a transpiraţie.

La bairam veniseră mulţi oameni. Toţi cei pe care îi invitasem, plus toţi prietenii lor, plus alţii, despre care nu ştiam cine sunt şi ce vor, dar care apăruseră şi ei cumva, şi doar nu era să-i dau afară, nu? Mircea, un băiat cu ochelari nu numai pe nas, dar şi în suflet, îi numărase pe la ora unşpe. Erau peste optzeci. Una dintre aceste optzeci de persoane era Raluca.

Da, eram îndrăgostit de ea. Da, voiam să fiu cu ea. Da, bănuisem că trebuie s-o impresionez cumva, cu ceva. Ceva mare, cum ar fi Casa Poporului sau Dunărea, dar nu puteam

să-i construiesc o Casă a Poporului sau o Dunăre, aşa că dădusem o petrecere. Era sâmbătă, părinţii mei erau în străinătate, în Franţa, în vacanţă, se întorceau marţi. Şansa era unică, cine ştie când mai aveau să plece în vacanţă?

Raluca venise devreme, printre primii invitaţi, pe la opt şi ceva, împreună cu Mioara, prietena ei. Eram în aceeaşi clasă, a unşpea.

— Câtă lume ai invitat? mă întrebase Raluca, pe un ton care nu putea însemna altceva decât „Eşti nebun?".

— Nu ştiu, am zis.

Chiar nu ştiam. Toată clasa mea, adică 22 de oameni, şi toată clasa cealaltă, adică încă 25, şi nişte prieteni, şi nişte cunoscuţi, şi… Nu-i numărasem. Mă aşteptam să fie mulţi. Mă aşteptam ca orice om pe care îl întâlnisem vreodată să fie acolo, adică aici, la mine acasă. Locuiam în patru camere, dar încuiasem dormitorul părinţilor după ce dusesem în el toate lucrurile care mi se păruseră a fi valoroase sau care altcuiva ar fi putut să i se pară valoroase.

Dar s-o descriu pe Raluca, deşi nu pot s-o descriu. Nu foarte înaltă, ba chiar mai curând scundă, şi subţire, îmbrăcată de obicei cu nişte jeanşi albaştri, un pulover alb şi ghete negre. Păr negru şi tuns poate puţin cam scurt, adică până la ceafă. Ochi negri. O gură mică, cu buze pline şi roz. Când mă uitam în ochii ei, începeam să transpir, şi mă uitam des în ochii ei. Închipuiţi-vă cea mai frumoasă fată cu părul negru şi ochii negri şi gura mică pe care v-o puteţi închipui. Şi mai adăugaţi şaizeci la sută. Cam asta e Raluca.

Îi plăcea de mine, asta aflasem de la una dintre prietenele ei, care era cu un prieten de-al meu. O întrebasem direct, cu o zi înainte de petrecere, în speranţa că avea să-i spună Ralucăi că întrebasem de ea.

Şi cam ăsta era tot planul. Cam şubred, recunosc: mie îmi plăcea de Raluca, ei de mine, eu dădeam un bairam, ne vrăjeam, eram împreună, ne căsătoream, făceam copii etc.

— Ce bei? am întrebat-o.

Şi m-am uitat în ochii ei şi am început să transpir, pentru că erau cei mai frumoşi ochi, şi ea mi-a zâmbit, şi i-am pus un pahar în mână şi am început să torn ceva în el. Vin.

— Bei vin, am observat.

— Bine, a zis ea.

Era petrecerea mea şi teoretic ar fi trebuit să mă plimb de colo colo, să văd dacă lumea se simte bine, dacă muzica nu este cumva prea tare sau prea încet, dacă toţi au ceva de băut, dacă sunt destule scrumiere, dacă nu cumva e prea puţină mâncare (pe la şase veniseră câteva fete cu multe pâini, unt, brânză şi mezeluri şi făcuseră sute de sendvişuri),

dacă cuiva îi era frig sau cald, sau se plictisea, sau… În fine, ar fi trebuit să fiu gazda, dar nu voiam să plec de lângă Raluca. Dacă aş fi plecat, s-ar fi putut aşeza altcineva lângă ea, un băiat oarecare, i-ar fi făcut curte, ar fi dansat cu ea, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? Aşa că am rămas lângă ea şi am vorbit numai cu ea şi am încetat să transpir şi ne-am simţit bine şi am ciocnit câteva pahare şi am dansat şi părea să se înfiripe ceva şi se făcuse aproape doişpe şi lumea se simţea bine şi începeam să mă simt în stare să fiu îndrăzneţ – şi deci totul decurgea perfect, când un prieten, Bozo, adică Bogdan, a venit la mine şi m-a rugat să vin cu el în bucătărie.

— Scuză-mă, i-am zis Ralucăi. Mă întorc imediat.

— Te aştept, a zis ea, şi asta şi voiam să aud.

Bozo băuse destul de mult şi când am intrat în bucătărie s-a aşezat pe un scaun şi mi-a povestit, clătinându-se, că tocmai se certase cu prietena lui, Mirela. Ceea ce nu era o surpriză, pentru că făceau asta lunar, poate chiar săptămânal; Bozo îmi dădea telefon şi îmi zicea că s-au certat şi că ea e de vină sau el e de vină sau nimeni nu e de vină şi că viaţa este groaznică, şi eu îl compătimeam şi a doua zi mă suna să-mi spună că s-au împăcat, şi eu ziceam „bravo“ şi gata, şi peste o săptămână sau două sau o lună scena se repeta.

Şi acum Bozo iarăşi îmi zicea că s-au certat şi că nu ştiu ce, şi n-aveam nici un chef să-l ascult, voiam să fiu lângă Raluca, să vorbesc cu ea, să dansez cu ea, şi Bozo vorbea şi vorbea, cam fără nici un rost.

— Stai puţin aici, i-am zis întrerupându-l.

M-am dus în living. Mirela vorbea cu o fată, probabil că îi povestea că se certase cu Bozo. Am rugat-o să vină cu mine în bucătărie. Bozo stătea cu o cutie de bere în mână, părea să fie pe cale să adoarmă sau să izbucnească în lacrimi, nu îmi era prea clar.

— Nu vorbesc cu el, a zis Mirela.

— Mi se rupe, am răspuns. Uite care-i treaba: puteţi să vă certaţi la petrecerile altora, dar nu la a mea, şi sunteţi oricum ridicoli, vă certaţi în fiecare zi (exageram puţin, desigur) şi a doua zi vă împăcaţi, aşa că, dacă oricum mâine o să vă împăcaţi, de ce îmi stricaţi mie plăcerea, certându-vă la mine în casă? E de prost-gust, zău aşa…

— Nu mă împac cu el, zise Mirela. E un prost. E egoist.

— Ba nu, spuse Bozo.

Nu era un răspuns extraordinar de bun.

— Bă, voi vreţi să mă faceţi nefericit, am zis. De fapt, vă potriviţi perfect.

— De ce? a întrebat Mirela.

Pentru că erau amândoi cretini, ăsta ar fi fost răspunsul corect, dar nu le puteam spune. Şi nu erau mereu cretini.

— Pentru că de fapt vă iubiţi, am zis.

— El nu mă iubeşte, a spus Mirela.

— Ba te iubesc, a zis Bozo.

— Şi dacă mă iubeşti, de ce eşti aşa egoist?

— Pentru că te iubesc, a zis Bozo din nou, şi avea dreptate.

Dialogul ar fi putut continua la nesfârşit. Îmi venea să plâng.

— Există un cântec, „Communication Breakdown“, de la Led Zeppelin. Cam asta e problema voastră, am zis.

— Care? au întrebat amândoi într-un glas.

— Că vă iubiţi, dar nu ştiţi să v-o spuneţi cum trebuie. Că tu nu înţelegi cum iubeşte el, şi el nu înţelege cum iubeşti tu.

Mi se părea că am zis ceva inteligent, dar nu ştiam dacă şi ei sunt de aceeaşi părere.

— Mă rog, gândiţi-vă la asta, am zis.

Le dădusem o temă, vorbeau din nou unul cu altul, aşa că m-am întors la Raluca. Mă aştepta, vorbind cu o fată.

— Scuză-mă pentru întrerupere, i-am zis. Dansezi?

— Dansez, a răspuns Raluca.

— O clipă, am zis.

M-am dus la Lucian, băiatul care se ocupa de muzică. Îl făcusem fericit dându-i această sarcină. Îi străluceau ochii de bucurie, şi probabil şi din cauza alcoolului. Dar muzica fusese toată seara fără nici un cusur, numai rock, din anii ’60 până în zilele noastre (care zile făceau parte din luna iunie a anului 1998). Tocmai se auzea „Crimson and Clover“.

— Bă, am zis, poţi să bagi ceva mai domol după ăsta? Un slow, ceva? Nu prea scurt? Înţelegi?

Lucian era un băiat inteligent.

— Înţeleg, a zis.

M-am întors la Raluca. Cântecul se termină şi începu „To Forgive“, de la Smashing Pumpkins. Ceea ce era exact ce trebuia.

— Hai, i-am zis Ralucăi.

Dansam destul de strâns, îi simţeam respiraţia pe umăr, prin tricou.

— De ce dai petrecerea asta? întrebă.

— Pentru tine, de fapt, am răspuns.

Eram cinstit.

— Pentru mine, a zis ea.

Nu părea mirată. Mi-am înclinat capul. Ea l-a ridicat pe al ei. Gura mea era în dreptul gurii ei. Am sărutat-o. Iarăşi nu

părea mirată.

Sărutul – orice sărut, nu *acel* sărut – este un lucru straniu.

În primul rând, buzele sunt mult mai moi decât par a fi. Când vezi o buză sau chiar când o atingi cu mâna, este destul de tare, ca o bucată de carne. Dar, când o săruţi, buza devine moale. Nu ştiu cum sau de ce.

În al doilea rând, în momentul în care săruţi, sărutul începe să fie interminabil. Cu greu poţi să-ţi imaginezi că se va termina vreodată (mai ales când săruţi pe cineva pentru prima oară).

În al treilea rând, cumva respiri în continuare, dar nu-ţi dai seama cum. Pe nas? Pe gură?

Ne sărutam deci. Ne sărutam încet, cu curiozitate, cu seriozitate, simţeam limba Ralucăi atingând buza mea, şi mă gândeam că a doua zi în mod sigur cineva – un coleg, o colegă, poate chiar mai mulţi – avea să mă sune şi să mă întrebe dacă eu şi Raluca suntem împreună. Speram să pot răspunde că da.

Ne sărutam în continuare, cântecul se terminase, începuse altul, R.E.M., eu stăteam cu spatele sprijinit de un zid şi ţineam capul Ralucăi între palme, avea pielea feţei aproape la fel de moale ca limba.

Ne sărutam – trecuseră câteva minute bune – în camera mea, pe pat, piciorul meu între picioarele ei, mâinile ei pe spatele meu, mâinile mele pe spatele ei. Intraserăm în cameră fără să batem la uşă, la urma urmei era camera mea, un băiat şi o fată stăteau pe marginea patului şi vorbeau. Băiatul era de la noi din clasă, pe fată nu o ştiam.

— Hm, tuşisem eu.

— Da, zisese băiatul şi se ridicaseră amândoi şi ieşiseră.

Încuiasem uşa în urma lor. Raluca râdea.

Ne sărutam şi simţeam corpul Ralucăi sub al meu, dar nu mă interesa din cale-afară, voiam doar să o sărut deocamdată şi, cum ea nu îmi dădea de înţeles că ar vrea şi altceva, ne sărutam.

Cândva începuse să mă doară gura.

Cinci dimineaţa deci, la staţie Radiohead, „Subterranean Homesick Alien“, şi aşa mai departe, scena pe care am descris-o la început. Eu privind. Camera arăta cu totul altfel decât îmi aminteam. Sandu ridică ochii din carte.

— Mai ai ţigări? întrebă.

— În cameră, am spus.

M-am dus să le aduc. Ne-am aprins amândoi câte una. Fumam Rothmans International, un pachet lat, albastru, cu

margini aurii.

— Ce citeşti? am întrebat.

Mi-a arătat cartea. *Legile lui Murphy*.

— Aha, am zis.

În general, sunt cool. Când nu sunt, încerc să par. Acum încercam.

— Arată altfel, am zis arătând într-o direcţie generală.

— Am mutat puţin mobilele, a spus Sandu. Ca să dansăm.

— Da, am zis. Şi e cam dezordine.

— Da, a spus Sandu. Te ajut să faci curat, nici o grijă. Şi vin şi Radu şi Tudor mâine, adică azi, să dea cu aspiratorul, să… nu ştiu, să facă ceva…

— Mhm, am zis.

M-am aşezat în fotoliu.

— Cum a fost? am întrebat.

— Mişto. Foarte mişto. Extraordinar, de fapt. Asta a zis toată lumea. Tu…

— Cu Raluca, am zis.

— Cool.

Da, era cool.

— Pe la două a venit o vecină, a zis să dăm muzica mai încet. Am dat-o. Nu părea supărată.

— Da, am spus, am vecini OK. Oricum, ai mei ştiau că o să dau o petrecere. Sau bănuiau. Adică nu mi-au interzis. Deci…

Perechea care dansa se opri odată cu cântecul.

— Păi, cred că plecăm şi noi, zise băiatul.

Era de la noi din liceu, dintr-a doişpea. Şi fata, de altfel.

— OK, am spus.

— A fost mişto, a zis fata.

— OK, am spus. Mersi.

Am rămas doar eu, Sandu şi fata care dormea lângă el pe canapea.

— Cine e? am întrebat arătând înspre ea.

— Andreea, a zis.

— Aha, am spus.

— Andreea, de la B, a precizat el.

— Aha, am zis, înţelegând cine era.

Afară se lumina de zi. M-am uitat prin cameră, fără vreun motiv anume.

— Nu s-a furat nimic, a zis Sandu. L-am pus pe Tudor să controleze lumea la ieşire.

— Să-i controleze?

Mi se părea un gest inutil.

— Da, adică nu să-i percheziţioneze, da’ să se uite aşa, în general, dacă n-au luat ceva. Unul încercase să plece cu un clasor, dar Tudor i l-a luat. Altul luase o carte, un Kundera…

— Un clasor? am întrebat.

— Da, cu timbre, adică…

Nu ştiam că exista aşa ceva în casă.

— Mersi, am zis.

— Nici o problemă, a răspuns Sandu. Dar a fost mişto, pe bune.

Ne-am aprins amândoi încă o ţigară.

— S-o trezesc şi să plecăm? a întrebat Sandu referindu-se probabil la Andreea.

— Nu, nu-i nevoie, am zis. Puteţi să dormiţi aici, dacă vreţi.

— Hm? a făcut Andreea, trezindu-se destul de brusc. Cât e ceasul?

— Vreo cinci, am zis. Poţi să dormi în continuare…

— Nu, a zis.

S-a ridicat în picioare şi şi-a aranjat fusta.

— Te conduc până acasă, a zis Sandu.

Le-am dat nişte ţigări să aibă pe drum şi au plecat. M-am gândit să opresc muzica, apoi m-am răzgândit. Am stins lumina şi m-am dus la mine în cameră. Raluca dormea. M-am întins lângă ea. M-a îmbrăţişat.

— Zi-i ursului că mai bine să plece cu trenul, vorbi ea în somn.

Am mângâiat-o pe faţă.

— Îi zic, am spus. O să îi zic.

Am închis ochii. Deasupra oraşului, cerul gri începea să devină albastru.

Cumva, totul era perfect.

Prietena lui Andrei

Muzica: *Oasis – „(What's the Story) Morning Glory?“*

Antonio Vivaldi – „Anotimpurile“

Bob Marley & The Wailers – „Uprising“

Kate Bush – „The Whole Story“

1

„Ce mică-i lumea“, mi-am zis trezindu-mă în pisoarul din Green pulă lângă pulă cu prietenul meu Andrei.

„Şi ce nesimţită“, am completat amintindu-mi că îl întrebasem pe Andrei cu câteva zile în urmă dacă iese joi, adică azi, în oraş, şi el îmi spusese că are nişte filmări undeva şi că în general săptămâna asta nu prea are timp, dar de sâmbătă încolo cu cea mai mare plăcere… Şi atunci ce făcea aici, lângă mine (mă rog, se pişa, dar de ce era aici?)?

— Parcă aveai filmări, am zis încruntat.

Şi-a întors capul către mine, era clar că îl speriasem îngrozitor.

— A, Alex, nu te-am văzut, salut, moşule… a bâiguit.

— Nu ziceai că nu eşti în oraş? am întrebat. Ce cauţi aici?

— Nu, moşule, adică am avut, dar m-am întors ieri de la Târgovişte, am filmat o reclamă şi am stat doar o zi, că azi am avut filmare de dimineaţă în Bucureşti, de-aia…

N-am zis nimic, preocupat fiind cu scuturatul pulii şi băgatul ei la loc în chiloţi. Mi-am încheiat fermoarul la pantaloni şi m-am dus să mă spăl pe mâini. Andrei a venit după mine.

— Ce, moşule, te-ai supărat? a întrebat.

M-am şters pe mâini cu un şerveţel de hârtie pe care l-am aruncat într-un coş albastru de plastic, unde mai erau şi alte şerveţele.

— Nu, moşule, am răspuns. Doar mă întrebam pe unde ai mai bântuit…

Nu puteam să mă supăr pe Andrei. Prea era bun, prea era de treabă, chit că uneori era cam aiurit, alteori cam straniu.

— Cu cine eşti? am întrebat.

— Cu o tipă, a zis el după o mică ezitare pe care am remarcat-o cu uşurinţă, ea durând vreo trei secunde.

— Aha, am spus interesat. Păi, şi nu vrei să mi-o prezinţi?

— Ba da, sigur, cum să nu? a zis el nu prea convins.

Am urcat. Eu eram cu gagică-mea şi cu nişte prieteni, care erau mai mult prietenii ei.

— Uite, l-am găsit pe Andrei pe-aici, i-am zis ei. Mă duc puţin la masa lui…

— OK, a zis ea.

Masa lui Andrei era în fundul curţii, ascunsă de privirile curioşilor. Asta explica de ce nu îl văzusem când intrasem. Nu explica însă de ce nu mă văzuse el pe mine. Fata îl aştepta cuminte în faţa unei sticle goale de bere, încercând să-şi aprindă o ţigară cu ajutorul unei brichete în care nu părea să fie gaz.

— Salut, eu sunt Alex, am zis întinzându-i Zippo-ul meu.

Ea s-a întors înspre mine, mi-a luat bricheta din mână şi mi-a zâmbit.

— Siena, s-a recomandat, aprinzând în sfârşit ţigara.

Moment în care mi-am pierdut cumpătul, spiritul, gândurile, orice.

Pentru că fata asta cu nume de oraş toscan era, nu încăpea nici cea mai mică urmă de îndoială, una dintre cele mai frumoase femei din lume. Era pe aceeaşi listă cu Marilyn Monroe, Claudia Cardinale, Brigitte Bardot, Laetitia Casta, Naomi Campbell, Christy Turlington. Era senzaţională. Era unică. Era superbă. Era perfectă. Faţă, corp (adică ce vedeam din corp), tot. Brunetă, părul ondulat, tenul alb şi fin, ochi căprui, gura…

M-am împleticit puţin, mi-am cerut scuze şi m-am scurs către bar, de unde m-am întors cu o sticlă de Cola. Am procurat un scaun de la masa vecină şi am căzut pe el. Mi-am aprins o ţigară cu degete tremurânde şi mi-am dres vocea.

— Siena, mişto nume, am zis.

— Mersi, a spus Siena.

Până şi vocea îi era perfectă.

Eram siderat. Nu că Andrei ar fi fost un tip nasol, nu, era un băiat bine, ceva muşchi, faţă de om, nişte barbă, arăta OK,

dar… fata asta părea să fi fost făcută pentru a sta la o masă cu Brad Pitt şi Jude Law, nu cu Andrei şi cu Alex.

Dar era aici, acum, lângă noi, răspândind fericire.

— Mă scuzaţi, zise, dar trebuie să plec, am mâine o lucrare la chimie şi vreau să mai învăţ puţin…

— Să te duc la troleu? se oferi Andrei.

— Nu, lasă, mai stai, zise ea. Ne vedem mâine, da? Pot să te sun pe la şase?

— Da, sigur, spuse Andrei.

„Pot să te sun?“ – asta zisese. Adică ea îi cerea voie lui Andrei să-l sune. Ce lume nebună, Dumnezeule!

Siena se ridică, ne-am ridicat şi noi. Mi-a scuturat mâna ferm.

— M-a bucurat să te cunosc, zise.

— Şi pe mine, am bâiguit.

— Pe mâine, îi zise lui Andrei şi îl sărută.

Serios, chiar îl sărută. Andrei nu părea impresionat.

— Pa, zise.

M-am uitat lung după ea, până a ieşit din curte. Îmi venea să plâng văzând cum îşi unduia corpul, sau mai curând cum i se unduia corpul, care făcea asta de la sine. Câtă frumuseţe! Câtă graţie! Cât noroc pe Andrei!

Care totuşi nu părea prea fericit, după cum am remarcat privindu-l.

— Ce tipă… am zis.

— Da, da, e mişto, a spus el nu tocmai convingător.

Nu-l înţelegeam.

— Bă Andrei, am spus, tu nu-ţi dai seama ce ai. Poate nu te-ai uitat bine la ea…

— Ba da, moşule, ştiu, e frumoasă…

— Frumoasă?!? Frumoasă?!? aproape am răcnit. Bă, e superbă! E… n-am cuvinte pentru ea!

Andrei sorbi dintr-o bere şi nu zise nimic, evident bucurându-se totuşi de laudele mele.

— Nu râde, bă, am zis. Fata e de nota zece. E primul zece pe care-l dau în viaţa mea, şi am văzut multe femei şi am dat multe note…

Am observat că o fată de la masa vecină se uita cam scârbită la mine. Eram oare misogin? Hm. Posibil. Fata care mă privea era de cinci.

— Da, ştiu, ştiu că-i mişto, se văicări Andrei, dar…

— Care „dar“, bă, eşti nebun?!?

— Stai să-ţi spun…

— Ce să-mi spui, bă? De fapt, de unde o ştii? Cine e? Ce hram poartă?

— E elevă la Sfântul Sava, zise Andrei cu sfială.

— Ei, pula! am exclamat. Dar câţi ani are?

— Şaptişpe…

Ce-i drept, acum, că îmi zisese, chiar arăta de şaptişpe fata. Dar părea atât de matură, era atât de mişto, atât de puţin puştoaică…

— Şi de unde o ştii? am întrebat.

— De la teatru. A văzut *Hamletul* ăla şi a venit după spectacol la mine să-mi spună cât de mult au impresionat-o decorul şi costumele…

Poate a sosit momentul să menţionez în trecere că Andrei este scenograf. „*Hamletul* ăla" îl făcuse la Baia Mare, piesa făcuse vâlvă (tocmai datorită costumelor şi decorului) şi se jucase şi în Bucureşti de două sau trei ori. O văzusem, în principiu nu era mare lucru de capul ei, şi ar fi fost un Hamlet de duzină dacă Andrei n-ar fi ţinut morţiş ca toate personajele să poarte uniforme de nazişti. Iar decorul era, după spusele lui, inspirat după nu ştiu ce castel în care fusese un fel de şcoală de cadre pentru SS. Andrei avusese meciuri grele cu regizorul, un tânăr abia ieşit din facultate, care iniţial concepuse piesa aşa cum fusese învăţat şi nu putea să înţeleagă de ce regele trebuia să fie Hitler, Polonius Göring, şi Hamlet feldmareşalul Rommel. Totuşi, Andrei îl convinsese, nu se ştie cum, montarea fusese ridicată în slăvi de critică şi public şi Andrei devenise peste noapte destul de cunoscut în lumea teatrului. Dar chiar făcuse o treabă mişto.

— Deci Siena este primul tău *groupie*, l-am tachinat.

— Nu, moşule, nu, este pe bune îndrăgostită de mine! o apără Andrei. Şi eu de ea, adăugă.

— Şi-atunci de ce faci faţa asta nenorocită? l-am întrebat intrigat.

— Păi, asta voiam să-ţi spun…

— Păi, spune!

— Spun, spun… deci uite care-i treaba: ieri m-am întors de la Târgovişte şi m-am întâlnit cu Siena pe seară, aici.

— OK…

— Şi am stat până pe la vreo nouă, după care ne-am dus la mine, să ne…

Andrei se poticnise în propoziţie. L-am ajutat.

— Să vă futeţi?

— Mda, da, exact. Fusese ideea ei, adică eu n-am vrut s-o grăbesc, nu i-am cerut nimic, ea a zis că vrea…

— Bine, şi?

— Şi ne-am dus la mine deci, i-am salutat pe ai mei (Andrei locuieşte cu părinţii, sora şi bunica într-o casă gigantică pe lângă Buzeşti) şi ne-am retras în camera mea.

Ei, ne-am băgat în pat, am început să facem una-alta şi, mă rog, în cele din urmă… în fine, ne-am culcat împreună…

— Bravo, am zis fără ironie.

— Da, dar… stai să vezi… eu am început s-o… mă rog, să aşa, şi ea a început să geamă. Dar nu normal, ci tare, al naibii de tare. Chiar m-am oprit şi am întrebat-o dacă e totul în regulă, dacă o doare cumva, adică nu ştiam, poate era virgină, dar ea a zis că nu, m-a rugat să continui, deci am continuat. Dar ea gemea, adică ce gemea, urla, „Ah, ah, da, da, Andrei, te iubesc“, ştii, chestii din astea. Dar tare, moşule, aproape mi-a spart timpanele… şi părinţii la parter, îţi dai seama cum mă simţeam? Şi nu puteam să mă opresc, era atât de mişto, şi nici n-am vrut să-i zic ceva, că poate s-ar fi simţit jignită sau ruşinată… şi mă rog, în cele din urmă am uitat de tot, de părinţi, de vecini, de lume şi am… am futut-o până la capăt, şi a fost senzaţional, senzaţional… Bă, dar urlă mult prea tare, asta e problema…

— Hai, moşule, am zis, exagerezi…

— Bă Alex, nu, jur că nu exagerez… Am dus-o după aia acasă şi am mai stat prin oraş, că îmi era ruşine să dau ochii cu ai mei… Dar azi-dimineaţă s-au uitat la mine foarte ciudat, până şi bunică-mea, care e aproape surdă, îţi dai seama?

Îmi dădeam. Am dat din cap că da.

— Şi când am ieşit pe poartă astă-seară, m-am întâlnit cu puştiul vecinilor, unul, George, stă la casa următoare cum mergi înspre Griviţa, şi mi-a zis că s-a auzit până la ei, şi că maică-sa nu ştia ce se întâmplă, s-a speriat biata femeie şi a vrut să cheme poliţia, şi George şi cu taică-său au încercat s-o convingă că nu-i nimic serios, nici o crimă, femeia nu voia să creadă, şi tatăl lui George i-a zis în cele din urmă „Se fut, dragă, se fut!“, dar, bă, ce trebuie să creadă femeia aia despre mine acum?

— Hai, bă Andrei, de când îţi pasă ţie ce cred vecinii despre tine? Şi ce contează ce cred? Probabil că aia crede acum că ai o pulă de doi metri, nu ştiu…

— Da, bă, ha-ha, râse Andrei. Dar tot nu ştiu ce să fac acum cu Siena… că la noi nu mai pot s-o aduc. Crede-mă, mi-e ruşine…

— Mută-te atunci, am sugerat.

— M-am gândit, m-am gândit toată ziua la asta… dar nu stau nici aşa de bine cu banii încât să-mi pot permite. Plus că şi dacă m-aş muta aş avea vecini…

— Mda, am zis gânditor. Hm, da…

Andrei s-a dus să mai aducă două Cola. Am rămas la masă să chibzuiesc. Când s-a întors, găsisem o soluţie, una

parţială şi temporară, ce-i drept, dar oricum mai bună decât nimic. I-am împărtăşit-o şi lui Andrei.

— Mergem în weekend la Buşteni, am spus.

La Buşteni eu, ai mei, noi adică, având o casă, cumpărată cu nişte bani pe care-i primiserăm în locul unui teren care fusese naţionalizat de comunişti. Casa era mişto şi în plus casele vecinilor erau la vreo douăzeci de metri de a noastră, aşa că Siena putea să urle liniştită. Unde mai pui că eram curios s-o aud. I-am explicat lui Andrei ce şi cum, mai puţin partea cu curiozitatea mea.

— Da, bă, ideea e bună, admise el, dar nu ştiu, mi-e totuşi ruşine…

— Cum, bă, m-am revoltat, ţi-e ruşine de mine?

— Nu de tine, de Marta…

Care era prietena mea.

— Lasă, am zis, că nu e ea genul pe care s-o deranjeze aşa ceva.

Andrei era în cumpănă.

— Eşti sigur? întrebă.

— Normal, doar e ideea mea…

— Bine, zise el, mersi mult, îţi rămân dator…

— Hai, bă, nici o problemă, am zis. Şi poate ne vine acolo o idee mai bună… şi putem sta şi noi de vorbă liniştiţi despre piesă. (Ne propuseserăm de mult să scriem o piesă de teatru împreună, dar nu trecuserăm niciodată de stadiul vorbăriei. Chiar ar fi trebuit să demarăm proiectul, singur nu eram în stare de aşa ceva.) Deci plecăm mâine-seară? Pe la un şase?

— S-a făcut, zise Andrei.

— Mişto, am spus şi m-am dus să-i spun şi Martei care-i treaba, să nu-şi facă alt program cu prietenii ei.

2

Bineînţeles că n-am plecat la şase, cum preconizasem, ci pe la opt, deşi nu-mi plăcea să conduc pe întuneric pe serpentine, fiind un şofer prost şi un om cu frică de moarte. Şi tot bineînţeles că prima parte a drumului am petrecut-o într-un ambuteiaj de weekend, aşa că am ajuns pe la unşpe, şi eu eram destul de nervos, fiind totodată şi foarte obosit.

Îi luasem pe Andrei şi pe Siena de la Andrei. Siena arăta parcă şi mai bine decât în seara precedentă. Purta o fustă bej şi un tricou negru. Dar ar fi putut purta orice, şi un echipament de pompier, şi tot bine ar fi arătat.

— E superbă gagica, observase Marta în timp ce ceilalţi doi îşi îngrămădeau genţile în portbagaj.

— Îhî, zisesem.

— Bietul Andrei, zisese Marta compătimitoare, ea având un suflet foarte bun şi aflând de la mine de meteahna Sienei.

— Îhî, am zis din nou.

Odată ajunşi la Buşteni, am mâncat nişte sendvişuri cu diverse bunătăţi aduse de la Bucureşti, am băut nişte vin şi am început să ne pregătim de culcare.

— Alex, n-ai nişte muzică? m-a întrebat Andrei când am rămas singuri, fetele mergând să caute prin bagaje o pilă de unghii.

— Muzică… da, e o sculă pe-aici, pe undeva. De fapt, e chiar în camera voastră.

Scula era o staţie cu pick-up, casetofon şi CD-player. Aveam şi câteva zeci de discuri şi Andrei a început să se uite peste ele.

— Mamă, un Fleetwood Mac vechi! exclamă în cele din urmă fericit, el fiind pasionat de blues, ceea ce mi se părea, nu ştiu de ce, absolut normal.

— Pune-l, am spus.

Dar pick-upul n-avea ac, ceea ce nu ştiusem până atunci. Probabil că ai mei uitaseră să-mi spună, sau poate le fusese ruşine că îl stricaseră. Casete nu aveam la noi. Aveam în schimb un CD, *Anotimpurile* lui Vivaldi, interpretate de orchestra din Ciudad de México sub bagheta unui dirijor de care nu auzisem niciodată.

— Păi, eu de fapt voiam să pun muzică ca să… ştii, Siena… ca să n-o auziţi…

— Şi Vivaldi ce-are? am întrebat supărat. Nu-i tot muzică?

— Ba da, dar să ne futem pe Vivaldi…

— Ce, bă, e foarte mişto, am zis.

— Da, da, e OK, zise Andrei, nevrând să-mi strice şi mai tare proasta dispoziţie. Puse CD-ul.

— Aşa, bine, foarte bine, am zis şi m-am dus să mă spăl pe dinţi.

Când m-am întors, toată lumea era îmbrăcată în pijamale, aşa că am zis „Noapte bună“ şi ne-am dus cu toţii la culcare. Am adormit pe loc şi am început să visez ceva cu

nişte păsări, nişte lebede parcă, dar n-am apucat să dezvolt visul prea mult, pentru că m-a trezit Marta.

— Ascultă, mi-a zis.

Am ascultat. Dinspre parter, unde era camera Sienei şi a lui Andrei (eu cu Marta dormind la etaj), se auzeau *Iarna (Allegro non molto)* şi Siena *(Andante amoroso)*. Da, era o combinaţie frumoasă, viori cu sex… Urletele Sienei îmi aminteau de Monica Seleş, cândva celebra jucătoare de tenis, şi bineînţeles că trezeau în mine diverse gânduri şi pofte. Aşa că pe finalul piesei am început şi eu cu Marta să ne hârjonim.

Ceea ce însă nu avea să dureze prea mult. În primul rând din cauza largoului asexual care urmă, în al doilea rând pentru că încercarea noastră de a face sex – de a face dragoste, cum s-ar fi exprimat Marta – părea ieftină în comparaţie cu ceea ce probabil că făceau Andrei şi Siena. Era ca şi cum ai fi ambalat motorul unui Oltcit lângă un Ferrari de Formula 1. Ne-am dat bătuţi şi am rămas amândoi întinşi pe spate, ascultând-o pe Siena, care îşi termină show-ul cu un geamăt impresionant, odată cu sfârşitul *Iernii*. În casă se făcu linişte.

— Ne culcăm? am întrebat, dar Marta adormise deja.

3

Puţine lucruri pot fi mai plictisitoare decât o sâmbătă dimineaţă la munte, în iunie. Aşa că am rămas în pat până am simţit că dimineaţa trecuse, adică până pe la unu. Am mers în cele din urmă jos, pentru că acolo erau ţigările, şi i-am găsit pe ceilalţi în jurul mesei, luând micul dejun. Domneau o atmosferă veselă şi miros de omletă cu şuncă, din care îmi păstraseră şi mie puţin. După masă am ieşit pe terasă cu cafelele, am stat de vorbă, n-am făcut nimic senzaţional, adică n-am făcut chiar nimic. Pe la patru, Siena şi Andrei au anunţat că se duc să se întindă puţin în pat.

— Atunci noi mergem prin sat, nu? m-a întrebat Marta.

Am înţeles unde bătea, dar n-aveam chef de plimbare.

— Nu, hai să ne băgăm şi noi în pat, am zis.

Şi făcut. După câteva minute s-a auzit din nou Vivaldi. După alte câteva minute, vocea Sienei s-a alăturat orchestrei.

„It’s all just a little bit of history repeating“, cântă Shirley Bassey într-o piesă care seamănă ca stil cu

Goldfinger, pe muzica formaţiei Propellerheads. Şi exact asta se întâmpla la parter, se repeta istoria, dar de data asta n-aveam nici un chef s-o mai aud pe Siena.

— Vin imediat, i-am zis Martei şi am zbughit-o pe scări în jos.

Am intrat în camera lor fără să bat la uşă. Siena era călare pe Andrei, „aah, aaah, aaaaaah“, făcea.

— Siena, am zis, dar nu m-a auzit.

— Alo! Siena! am repetat.

A întors capul către mine, mişcându-se în continuare, şi m-a privit de parcă aş fi trezit-o dintr-un vis.

— Ce e? a zis fără răutate, dar evident neînţelegând ce căutam acolo.

Nu prea ştiam cum să încep, şi de fapt nici ce să zic. M-am bucurat două-trei secunde de privelişte. Apoi am dat din umeri, scuturând de pe ei o povară imaginară.

— Păi, voiam să te rog să, hm, să gemi mai încet, dacă se poate.

Rostind aceste cuvinte, mi-am amintit brusc de vecinii de care am parte în fiecare an la 2 Mai, diverse familii cu copii, toţi oligofreni, şi care pe la ora unşpe seara scot capul din cameră şi mă roagă să dau muzica mai încet, să nu mai vorbesc tare, să sting lumina, în general să mă comport ca ei şi să mă duc la culcare. Niciodată nu i-am băgat în seamă. Întotdeauna i-am detestat. Şi acum iată-mă rostind mai mult sau mai puţin aceleaşi cuvinte, iată-mă mai mic-burghez decât un doctor din Paşcani, mai cretin decât o funcţionară de la fabrica de ciorapi din Turnu-Severin… Cuprins de ruşine, am dat să-mi cer scuze, să ies din cameră şi să mă arunc de pe munte, dar…

— A, se aude? întrebă Siena mirată.

— Da, de fapt da, am spus spăsit.

— Nu mi-am dat seama… ştii, când ne iubim, uit de tot, de lume, de mine, mă cuprinde aşa, un extaz…

— Da, înţeleg, am zis.

— Dar nu-i nici o problemă să mă controlez. Bine că mi-ai zis.

— Sigur, cu plăcere, am murmurat.

— Dar, Andrei, puteai să-mi zici chiar tu, îi spuse Siena bietului om aflat între picioarele ei.

— Da, hm, n-am vrut să… începu Andrei.

Am decis că restul discuţiei nu mă privea, am ieşit şi am închis uşa în urma mea. Întors în camera noastră, i-am povestit Martei ce şi cum. Şi, cum nu ne mai intimida şi nu ne mai tulbura nici un zgomot, ne-am culcat în sfârşit împreună.

4

Am petrecut o seară plăcută cu Siena şi Andrei, am avut parte de o noapte liniştită şi de încă o zi frumoasă, şi duminică seara ne-am întors în Bucureşti. Drumul era aglomerat, dar noi plini de voie bună. Am dus-o mai întâi pe Siena acasă, apoi pe Marta şi în cele din urmă pe Andrei. Am parcat în faţa casei lui şi l-am ajutat să-şi scoată lucrurile din portbagaj.

— Ne vedem mâine-seară? am întrebat. Ieşim prin oraş?

— Da, moşule, a zis el. Şi mersi de chestia cu Siena, ai rezolvat-o mişto…

— Cu toată plăcerea, moşule, am zis. Dar nu ştii proverbul ăla, mă rog, nu-i proverb, e una din legile lui Murphy, deşi de fapt este a lui Grossman…

— Care?

— Păi, dacă-mi aduc bine aminte, e cam aşa: „Problemele complexe au răspunsuri simple şi uşor de înţeles“…

— Hahahaha, hohoti Andrei, da, chiar că se potriveşte… hahaha… ce mişto…

Am zâmbit şi eu şi nu i-am mai spus că mă întrerupsese şi că enunţul era de fapt „Problemele complexe au răspunsuri simple şi uşor de înţeles, dar greşite“.

Dar de ce să-i stric bucuria, nu?

Sniper, două raţe

Muzica: *The Shins – „Oh, Inverted World"*

Walter stătea de unul singur în turla bisericii şi privea prin lunetă la cei doi ofiţeri americani. Îşi aminti vorbele comandantului: „Luptaţi până la ultimul glonţ!". Chiar ajunsese la ultimul, şi nu ştia ce să facă cu el, pe care dintre ofiţeri să-l împuşte. Pe ăla din dreapta, mai bătrân, mai înalt, mai rotund la faţă? Sau pe ăla din stânga, cu o cicatrice nasoală pe gât? Să dea cu banul? Să lase puşca acolo şi să plece? Să nu facă nimic? Nu era în stare să ia o decizie. Ajustă luneta şi zise „două raţe pe gunoi", dar în germană. Ce-i drept, ştia oricum că, dacă foloseşte numărătoarea doar cu două persoane, va câştiga cea cu care a început. Începu deci cu cel din stânga, care, logic, chiar câştigă. Mă rog, mai curând „câştigă".

Era vreo şapte dimineaţa. Vântul bătea dinspre est, aducând cu el zgomot de bătălie: tunuri, tancuri, mitraliere. Cei doi ofiţeri discutau lângă un jeep. Jeepul era parcat lângă un lac. Deasupra lacului, nişte raţe se pregăteau să amerizeze.

— Ştii, măcăi una dintre ele, că în războiul ăsta am pierdut trei boboci?

Cealaltă dădu tristă din cap şi zise, intrând în picaj:

— Regret.

Apoi, fără nici un sens, continuă:

— O să se termine în curând. O să vezi, la anul, cel târziu…

Se opri pe apă cu mare fâlfâit de aripi. Cealaltă raţă ateriză lângă ea, gâfâind.

— Trei din unşpe, zise, nu e chiar o pierdere aşa de grea…

O vreme plutiră în tăcere. Apoi se auzi o împuşcătură. Raţa care pierduse trei boboci se sperie şi încercă să se scufunde. Cealaltă raţă o trase cu ciocul la suprafaţă.

— Ce-i cu tine? Nu-s vânători!

Prima raţă râse jenată.

— Ha, da, am uitat! Haha!

— Să vezi acum măcel, profeţi raţa a doua, înţelegând substratul situaţiei.

Glonţul spărsese geamul jeepului. Cei doi ofiţeri se aruncaseră pe jos şi urlau ceva într-un telefon cu manivelă. Din când în când mai învârteau manivela, ca să poată urla mai departe.

— Am căcat-o, zise Walter cu voce tare. Apoi continuă: Tatăl nostru carele eşti…

Două tancuri uriaşe şi verzi apărură de după un colţ îndepărtat. Turelele se mişcară. Pe rând, două obuze porniră înspre turlă. Primul o nimeri în plin, cel de-al doilea trecu peste ea şi explodă pe un tăpşan, speriind o cireadă adormită.

Lui Walter i se păru că îşi vede creierul scurgându-i-se pe ochi.

Apoi îşi dădu seama că nu i se părea.

Apoi nimic.

Raţele pluteau în continuare pe balta care începea să se încălzească. Balta se unduia în continuare sub raţele care o încălzeau.

Nimeni nu mai zise nimic pentru o vreme.

Diapozitiv

de Alex Tocilescu

Muzica: *Pink Floyd – „The Dark Side of the Moon“*

Adriano Celentano – „Un Po' Artista Un Po' No“

1

Gelu Mateescu: Veniţi sâmbătă, da?
Eu: Venim. Când?
Gelu Mateescu: Păi, în jur de opt.

2

Grupul social pe care îl frecventăm eu şi nevastă-mea, adică prietenii noştri, este compus din douăsprezece persoane: trei cupluri căsătorite, unul necăsătorit, doi bărbaţi şi două femei. Ar mai fi şi alţii, dar baza suntem noi doisprezece. Ne întâlnim destul de des; fiind mulţi, există multe aniversări de sărbătorit şi mai întotdeauna unul dintre noi îşi permite să-i invite pe ceilalţi la un restaurant.

3

În acea sâmbătă ce avea să devină memorabilă eram deci invitaţi la Mateeşti, Gelu şi Ramona. Pretextul era o

masă. De fapt, se întorseseră din Egipt şi…

4

Gelu: un bărbat deschis, simpatic, conştiincios. Inginer. Electronică. Înalt şi nu prea lat. Prostuţ, ţinut sub papuc.

Ramona: femeie poate frumoasă, blondă, părul prins la spate într-o coadă de cal. Trăsături ascuţite, nemţeşti. Rea, aspră, rareori comică, cumva fermecătoare. Nenumăratele ei manii sunt unul dintre subiectele preferate de discuţie când ea nu este de faţă.

5

Am ajuns pe la opt şi douăzeci. În afară de unul dintre bărbaţii necăsătoriţi, Geo, burlacul convins, ceilalţi ajunseseră înaintea noastră. Ramona ne-a întâmpinat cu un zâmbet fals.

— Puteţi să vă descălţaţi, a zis.

— Mersi, dar nu-i nevoie, am răspuns.

Descălţatul în case străine mi se pare unul dintre cele mai crude şi mai răuvoitoare obiceiuri. Este ca şi cum mi s-ar cere să-mi pun pula pe masă. Picioarele mele sunt sfinte, ca şi mirosul lor, şi numai eu decid dacă şi cui să le arăt. Ramonei nu.

— Cum vrei, a spus zâmbind din nou fals.

6

Cum spuneam, masa era doar un pretext. Marea, eterna pasiune a Ramonei erau diapozitivele. Văzusem pe peretele din sufragerie Turcia, Germania, Paris, Spania, Bucegii, Grecia, Amsterdam şi acum era rândul Egiptului. În timpul

proiecţiei, Ramona ne explica precum unor debili mintali ce vedem: Luvrul, casa vărului lui Gelu, plaja, catedrala, sora ei din Dortmund, copilul.

Căci, am uitat să spun, Ramona şi Gelu au un băiat, Matei, întotdeauna în vârstă de opt anişori. Matei este un imbecil fără scăpare, slab, blond, cretin, bolnăvicios, silit să înveţe vioara, târât prin lume şi pozat în diferite locuri anoste. Îl urăsc, motiv pentru care de ziua lui primeşte în mod invariabil de la mine jocuri de calculator menite să-i ducă prostia pe cele mai înalte culmi posibile.

7

Ne aflam acolo pentru că, în afară de diapozitive, Ramona mai avea o pasiune: gătitul. Făcea nişte ciorbe dărâmător de bune, chiftele îngereşti, sarmale care trezeau amintiri plăcute din copilărie, fripturi pentru care aş fi mers pe jos până la Braşov şi torturi care îmbolnăveau de fericire pe oricine.

8

Dar mai întâi diapozitivele, din păcate.

Tortura dura circa douăzeci de minute. Fiecare imagine era explicată şi analizată de Ramona, cu o voce superioară, de profesoară bătrână. Aparatul era pregătit, lumea aşezată pe canapele, scaune, fotolii. Fu chemat şi copilul. Gelu stinse lumina.

9

Primul diapozitiv era cu o clădire.

— Aici suntem la aeroport, zise Ramona. Am plecat pe la şase de acasă, avionul era la opt şi zece, o cursă charter. Matei era foarte obosit, că adormise abia pe la unu, dacă nu-şi făcuse bagajul mai devreme…

A doua imagine era din avion.

— Am uitat să facem poză la avion pe aeroport, explică Ramona puţin tristă. Aici suntem deasupra Greciei, cred, se văd nişte insule acolo, jos, în stânga…

Al treilea diapozitiv era cu avionul.

— Până la urmă l-am fotografiat pe aeroportul din Cairo. Un Bac 1-11. Zborul a fost extrem de plăcut, n-am avut turbulenţe, a fost senin…

Al patrulea diapozitiv înfăţişa o clădire.

— Ăsta este hotelul, zise Ramona. Patru stele, în Nuweiba, era plin de englezi şi nemţi, imediat vedeţi şi camera…

Într-adevăr, diapozitivul următor, al cincilea, ne arătă o cameră banală de hotel.

— Două paturi, am avut şi o bucătărioară, dar vă daţi seama că de obicei mâncam în restaurantul hotelului, care era foarte ieftin, dar mâncarea era gustoasă…

Al şaselea diapozitiv era cu Gelu pe balcon.

— Aici este Gelu pe balcon, explică, raţională, imbecilă, Ramona. Vedeţi ce vedere mişto am avut, marea, era aşa de frumos seara, să stai aşa să te uiţi la mare…

În al şaptelea diapozitiv, ca şi în următoarele trei, l-am putut admira pe Matei la plajă.

— Lui Matei i-a plăcut apa la nebunie, zise Ramona. Nici nu mai voia să iasă. S-a împrietenit cu un băieţel din Germania, uite-l aici, cum îl chema, Matei?

— Peter.

— Da, Peter, foarte drăguţ, şi părinţii lui, erau din Dresda, nu?

— Da, încuviinţă Gelu.

— În fine, foarte drăguţi…

Al unsprezecelea diapozitiv era cu marea.

— Am avut noroc cu vremea, spuse Ramona, deşi în Egipt vremea e mereu frumoasă, cum zic egiptenii. Şi apa a fost caldă…

Al doisprezecelea diapozitiv era cu un fel de piaţă.

— Ăsta e bazarul din Nuweiba, găseai tot felul de prostioare, pentru turişti, bineînţeles. Dar Gelu şi-a luat o cămaşă uşoară, albă, cum poartă localnicii, v-o arătăm mai încolo…

Al treisprezecelea diapozitiv era tot cu bazarul. Covoare.

— Vreau să spun că covoarele astea erau atât de ieftine, chiar am vrut să iau două, dar unde să le punem, că aici îl avem pe ăsta de la tata, iar în dormitoare avem mochetă, deci nu merge. Dar erau foarte frumoase. Acum îmi pare rău că n-am luat măcar unul, poate le mai schimbam din când în când…

Al paisprezecelea diapozitiv era cu nişte egipteni zâmbind, sprijiniţi de un autobuz.

— Ce m-a mirat, anunţă Ramona, este că oamenii erau foarte drăguţi, săritori, amabili… Drept să spun, la plecare mi-a fost puţin frică, aşa, ca femeie într-o ţară musulmană, am auzit destule poveşti, mai ales că sunt blondă. Dar au fost foarte de treabă, şi personalul din hotel, şi cei din oraş, vorbăreţi, cam ca italienii, dar puţin mai rezervaţi poate…

Al cinsprezecelea diapozitiv era cu Gelu pe plajă.

— Vedeţi cât de bronzat este? Bine, Gelu se bronzează uşor, şi anul trecut la mare, mai ştiţi cum era, nu?

Al şaisprezecelea diapozitiv era cu Ramona pe plajă, privind marea prin ochelari de soare.

— Eu nu mă bronzez mai niciodată, am pielea albă şi rămâne aşa, dar nici nu mă ard.

Al şaptesprezecelea diapozitiv era cu hotelul văzut de pe plajă.

— Noi am stat la etajul trei, cam pe-aici, zise Ramona. Deci vedeţi cât de aproape eram de plajă, nici treizeci de metri. Dimineaţa ne sculam pe la nouă, luam micul dejun jos, în restaurant, şi mergeam la plajă, stăteam până pe la unu, două, când mergeam la masă…

Al optsprezecelea diapozitiv era cu Ramona sugându-i pula lui Gelu pe pat, în dormitorul conjugal al casei în care tocmai ne aflam. Poza fusese făcută cu declanşare întârziată, aparatul era pe noptieră şi prinsese evenimentul destul de bine; se vedea o parte din faţa congestionată a lui Gelu, corpul lui gol cu grăsimi nebănuite, Ramona, goală şi ea, stând călare pe genunchii lui, ţâţele-i atârnând mândre şi tari, o mână ţinând coaiele lui Gelu, cealaltă ţinând chiar pula, cam pe la jumătate, pula în gura ei, mustind de sperma care i se prelingea pe buza de jos, ochii Ramonei închişi…

Ramona, lividă, nouă, pierdută, schimbă diapozitivul într-o stare de semiconştienţă. Următorul ne aduse din nou în Egipt, Matei ne făcea cu mâna din apă.

Poate că pe buzele subţiate ca două scobitori ale Ramonei se afla deja o explicaţie („V-am zis că nu puteam să-l scoatem din apă pe Matei…“), poate că incidentul, drama ar fi fost cumva trecute cu vederea, poate că dacă am fi reuşit cu toţii să ne prefacem că acel diapozitiv nu exista…

Dar nu. Izbucnind într-un hohot de râs care spulberă încăperea, m-am prăbuşit de pe canapea pe covorul cu motive florale, urmat la scurt timp de Geo, burlacul convins, şi de Ana, una dintre femeile căsătorite. Ceilalţi rămăseseră încremeniţi pe canapele, scaune, fotolii. Gelu ne privea cu ura unui mort pentru cei vii. Ramona îşi căuta stăpânirea de sine. Maja, nevastă-mea, se abţinea cu greu să nu explodeze. Nimeni nu vorbi, nu se auzeau decât râsetele noastre de pe pardoseală şi respiraţia şuierândă a lui Gelu. Primele cuvinte fură spuse de Ramona:

— Matei, du-te imediat la tine în cameră!

Copilul, ascultător, se ridică şi dădu să plece, conştient în imbecilitatea lui că asista la o scenă inexistentă. Ramona se apropie de el şi îl plesni peste faţă.

— Marş în camera ta! urlă, roşie, neagră şi verde la faţă.

Matei începu să plângă şi ieşi fugind.

— De ce baţi copilul? răcni Gelu. Tâmpito, nu e vina lui, tâmpito, tâmpito!

Cuvintele lui mă aduseră în pragul infarctului. Ramona, cu lacrimi de turbare în ochi, ţipă la el, cu diapozitivul buclucaş în mână:

— De ce nu avea ramă roşie? De ce nu i-ai pus ramă roşie? Are ramă gri, uite!

Gelu îi smulse diapozitivul din mână şi îl aruncă pe jos, urlând ceva. Ramona urlă şi ea. Profitând de debandada generală, am luat diapozitivul de pe covor, l-am băgat în buzunar, mi-am înşfăcat nevasta cu o mână şi paltoanele cu cealaltă şi am părăsit amândoi casa în fugă, cutremurându-ne de râs. Afară i-am aşteptat pe ceilalţi, care apărură în următoarele secunde într-o stare de isterie şi extaz asemănătoare cu a noastră. Din casă se auzeau urletele celor doi soţi şi ale copilului.

10

Am condus maşina câţiva metri, după care am oprit, dându-mi seama că nu aveam nici o şansă să ajungem undeva teferi cu mine la volan. Vorbisem cu ceilalţi să mergem la un restaurant, ne era totuşi foame. Maja s-a aşezat la volan şi ne-am continuat drumul, cât de cât. Când am ajuns la restaurant, ne mai potoliserăm şi, ca printr-un miracol, nici unul dintre

noi (eram în total patru maşini) nu avusese accident pe drum. La masă (ciorbe, peşti, cartofi natur) am discutat îndelung incidentul. Nu am spus nimănui că luasem diapozitivul. Pe la unsprezece a sunat mobilul. Pe ecran scria Ramona.

Bineînţeles că am răspuns.

Ultima grisină

Muzica: *Portishead – „The Rip"*

Eram în 2 Mai, stăteam pe terasă cu B., se făcuse ora unu şi îmi era cam frig la picioare. B. venise pe la opt cu o sticlă de vin, pe la zece mă dusesem la magazinul din faţă şi mai cumpărasem încă trei sticle, noaptea se anunţa lungă. B. vorbise mult, nu era stilul ei, eu o ascultasem, nu era stilul meu. O cunoscusem cu mulţi ani în urmă, era tânără, tăcută, mă îndrăgostisem de ea, fuseserăm o vreme împreună, ne despărţiserăm, fiecare căuta de fapt altceva. Eu nu găsisem nimic, B. găsise pe cineva, se căsătorise, făcuse un copil, după care realizase că de fapt nu găsise ce căutase, ci altceva. Acum trăiau separaţi, copilul era la el pentru câteva zile, B. venise la mare şi mă sunase.

Stăteam deci pe terasă, B. îmi povestise partea din viaţa ei despre care nu ştiam nimic, povestea fusese lungă şi tristă, dar nu prea interesantă. Nici povestea mea nu ar fi fost interesantă, aşa că o păstrasem pentru mine.

— Dacă stau bine să mă gândesc…, zise B.

Lăsă fraza să atârne în aer, neterminată. Am scos ultima ţigară dintr-un pachet şi mi-am aprins-o. Apoi am strâns pachetul în mână şi l-am aruncat la gunoi.

— Mai ai ţigări? întrebă B.

M-am dus în cameră şi m-am întors cu alt pachet. I l-am dat lui B. L-a desfăcut şi şi-a aprins o ţigară.

Îi stătea bine fumând. Arăta bine oricum, mai bine decât atunci când o văzusem ultima oară. Îşi trecu mâna prin păr.

— Da, băi, zise. Deci…

Am pus pe masă bricheta cu care mă jucam şi am privit-o pe B. întrebător.

— Ce să zic, spuse.

M-am întins spre o pungă în care fuseseră grisine. Mai era doar una, o grisină lungă şi groasă, cu bucăţi de măslină uscată în ea.

— Asta e, am zis.

— Da, asta e, spuse şi B.

Se lăsă o tăcere, era OK, pusesem ultimul album Portishead la mica staţie pe care o luasem cu mine de la Bucureşti. Cât fusesem cu B., Portishead fusese formaţia

noastră preferată, soundtrackul nostru când ne iubeam în camera mea pe întuneric, grăbiţi, confuzi, îndrăgostiţi. Albumul ăsta, al treilea, suna altfel decât cele dinainte, mai simplu, mai colţuros, mai matur.

M-am uitat la ultima grisină. M-am întrebat dacă B. îşi dăduse seama că era ultima. Am stins ţigara, am mai turnat nişte vin în pahare, am aprins altă ţigară.

— De fapt…, începu B.

— Da? am zis.

Să iau grisina? Să nu o iau? Să îi propun lui B. să o împărţim?

— De fapt, tu ai fost marea mea dragoste, zise B. Poate chiar singura mea dragoste. Poate că ar fi trebuit, nu ştiu, să… Poate că ăla a fost momentul în care am greşit… Aş vrea să fiu din nou… Să fim din nou la vârsta aia, să am iarăşi nouăşpe ani, să o putem lua de la capăt…

— Hm, am zis.

— Ştiu, acum e prea târziu…

Probabil că ar fi vrut să spun ceva, să-i spun că nu era prea târziu, că o puteam lua oricând de la capăt, că totul se putea repara, deşi ştiam amândoi că nu era adevărat.

— Ar fi putut fi totul atât de frumos, zise după câteva secunde.

— A fost foarte frumos atunci, am spus.

— Ar fi putut continua, ar fi putut ţine mai mult…

Nu ştiam exact ce regretă.

— Ar fi putut ţine la infinit, zise. O viaţă, măcar… M-ai iubit, nu?

— Da, am spus.

— Şi ai mai iubit pe altcineva de-atunci?

— Mă rog…, am spus.

— Deci…

N-am zis nimic. Ce rost ar fi avut?

— Şi acum e prea târziu, zise.

Am ridicat din umeri şi am golit paharul. Am tăcut amândoi.

— Ştii…, zise B.

Am scos grisina din pungă şi am început s-o ronţăi.

— Mda, am zis.

O seară cu Eduard şi Polonia

Muzica: *David Bowie – „The Motel“*

Eduard Bordeianu apăsă pe butonul care chema liftul şi undeva, două etaje mai jos, măgăoaia porni încet în sus. Eduard privi butonul pe care tocmai apăsase, încercând să priceapă cum funcţiona. Era vorba, îşi zise, despre un circuit. Întotdeauna era vorba despre un circuit, de altfel, după părerea lui Eduard. Liftul se opri şi Eduard împinse uşa.

— Hai, Polonia, zise.

Polonia, un schnauzer uriaş şi negru, cu breton, intră în lift. Eduard intră după el. Apăsă pe butonul pe care scria destul de şters P. Un alt circuit se puse în funcţiune şi liftul porni în jos. Eduard numără etajele: unu, parter. Ieşiră din lift, după care ieşiră din bloc. Afară era noapte, frig şi ningea. În octombrie.

Cu cinci ani în urmă, un cunoscut îl sunase pe Eduard.

— Auzi, nu vrei un câine? întrebase. Un coleg are să dea nişte pui de schnauzer şi, nu ştiu de ce, m-am gândit la tine.

Eduard nu avusese niciodată un câine. Avusese în schimb o pisică, dar murise. Avusese şi o nevastă, dar murise şi ea. Cancer. În primele zile şi săptămâni după înmormântare nu îi lipsise prea mult lui Eduard. Oricum, ce mai fusese între ei? Dragoste nu, sex nu, doar un fel de camaraderie, sau mai curând convieţuire. Eduard descoperise însă că nu mai avea cu cine să convieţuiască. Bruiajul Dorinei îi lipsea, apartamentul era tăcut, din bucătărie nu se mai auzeau cunoscutele zgomote care îl enervaseră ani de-a rândul. Într-o seară, făcând ghemuri din ciorapi, Eduard izbucnise în plâns. Se ruşinase, scena era ridicolă, un bărbat înalt, negricios şi uscăţiv, trecut de 50 de ani, împachetând nişte ciorapi şi hohotind de unul singur într-o seară superbă de mai. Aşa că oferta cunoscutului îi picase cum nu se poate mai bine.

— Ba da, zisese, vreau câinele.

Aflase de la cunoscut adresa omului cu schnauzerul, se îmbrăcase, se urcase în maşină şi se dusese să ia animalul. Îi oferise stăpânului mamei Poloniei o sumă de bani, dar omul nu vruse să-i ia. Eduard băgase banii la loc în buzunar, pusese căţelul într-o sacoşă şi pornise înspre casă. Pe drum se

oprise şi cumpărase mâncare pentru câine şi o doză de cola pentru el. Ajuns acasă, se aşezase pe canapea şi pornise televizorul. Pe Eurosport se transmitea un meci de fotbal, campionatele europene U21, Elveţia-Polonia. Se uitase la meci, cu câinele dormitând lângă el. Elveţia câştigase cu 4-1. Câinele părea trist. Prin urmare, Eduard îl numise Polonia.

Eduard stătea chiar în centrul Bucureştiului, în spatele Teatrului Naţional. Porniră înspre chioşcul de la următorul colţ. Câinele mergea la pas cu Eduard, mergeau amândoi încet, Eduard adulmecând aerul, Polonia adulmecând zăpada. Trecură pe lângă o vitrină, oglindindu-se în ea. Două siluete mari, negre. În copilărie, la şcoală, copiii îi ziseseră lui Eduard că tatăl lui era african. Nu era adevărat. Tatăl lui era român. Eduard îi bătuse. Se uită la Polonia, câţiva fulgi de zăpadă i se încurcaseră acestuia în blană. Traversară strada în tăcere, nu venea nici o maşină, nu se auzea nici un zgomot. Polonia sări peste un gărduleţ de metal, se îndepărtă puţin de Eduard şi se pişă.

— Cacă-te, zise Eduard.

Polonia se căcă. Mirosi căcatul, apoi sări înapoi peste gărduleţ. Porniră mai departe.

Chioşcul de la colţ era slab luminat. Un bărbat gras citea ziarul înăuntru. Îi aruncă o privire lui Eduard, apoi se lumină la faţă.

— Bună seara, domnule Bordeianu, zise.

— Salut, spuse Eduard. Aveţi?

— Da, cum să nu, zise bărbatul.

Se ridică şi luă de pe un raft un cartuş de Dunhill. Erau Dunhill englezeşti, de contrabandă, fără timbru.

— Sau mai bine două? întrebă bărbatul.

— Da, două, zise Eduard.

Bărbatul mai scoase un cartuş şi le băgă pe amândouă într-o pungă albă.

— Altceva? întrebă.

— O sticlă de cola, ceru Eduard, şi bărbatul puse şi o sticlă de cola în pungă.

— Ce ninge! zise bărbatul. O nebunie, nu?

— Da, spuse Eduard, chiar că o nebunie…

Plăti şi îi ură bărbatului noapte bună. Porni înapoi spre casă, Polonia mergea la câţiva metri înaintea lui. În faţa blocului, Eduard se opri. Scoase un cartuş din pungă, îl desfăcu, scoase un pachet, îl desfăcu şi pe acesta, scoase o ţigară şi şi-o aprinse. În acest timp, Polonia se plimbă prin împrejurimi şi înghiţi un fulg de zăpadă. Eduard fumă ţigara. Polonia se duse până undeva şi se întoarse. Eduard stinse

ţigara şi o aruncă în zăpadă. Deschise uşa blocului şi intră împreună cu Polonia. Liftul era la parter. Se urcară în el. Eduard apăsă pe butonul pe care scria 2. Liftul era vechi, ca şi blocul. Părea să-i fie mai greu să urce decât să coboare. La etajul 2, Eduard şi Polonia ieşiră din lift. Eduard descuie uşa apartamentului. Înăuntru era cald. Eduard îşi atârnă paltonul în cuier. Polonia se duse în bucătărie să mănânce.

Când ai câine, multă lume intră în vorbă cu tine, observase Eduard. Mergea într-un parc cu Polonia, se aşeza pe o bancă, câinele se plimba de colo colo. Cineva, de obicei o fată, se apropia de Eduard.

— Vai, e un schnauzer superb, zicea.

— Da, răspundea Eduard.

— Cum îl cheamă?

— Polonia.

Fata se uita la câine, apoi la Eduard, întrebătoare.

— E fată? întreba mirată.

— Nu, e băiat.

Fata se uita la Eduard, încercând să afle dacă glumeşte, dacă ar trebui să râdă sau, în cazul în care face mişto de ea, să fie jignită.

— Şi îl cheamă Polonia? întreba în cele din urmă.

— Da, răspundea Eduard.

Uneori discuţia continua, dar de obicei se oprea aici. În orice caz, câinele era un magnet de gagici. Cu una Eduard chiar se culcase. După ce fata plecase, Eduard îi dăduse Poloniei o bucată babană de şuncă. Animalul păruse mulţumit. De fapt, amândoi păruseră mulţumiţi.

Eduard se aşeză în fotoliu şi deschise o carte. Pictura lui John Singer Sargent. O răsfoi câteva minute, apoi o puse pe masă. Polonia se întinse la picioarele lui. Eduard sorbi o gură de cola dintr-un pahar. Sună telefonul. Eduard răspunse.

— Mister Bordeianu? întrebă o voce de bărbat în engleză.

— Da, răspunse Eduard.

— Bună seara. Jasper Enquist, de la Academia Suediei, la telefon. Sun să vă anunţ că comitetul Academiei a decis să vă acorde premiul Nobel pe acest an, zise vocea.

— Pentru ce? întrebă Eduard.

— A… pentru literatură, explică vocea.

— Bine, zise Eduard. Mulţumesc.

Închise telefonul. Luă din nou cartea cu picturile lui Sargent. Telefonul sună din nou. Eduard răspunse.

— Ana Negoiu, de la Academia Română, zise o voce de femeie. Domnule Bordeianu…

— Da, mersi, zise Eduard şi închise telefonul. Apoi îl închise de-a binelea, apăsând pe Off. Afişajul electronic se stinse.

Eduard se aplecă şi îl scărpină pe Polonia pe gât.

— Băi Polonia, băi, zise.

Câinele se uită în sus.

— Băi Polonia, repetă Eduard.

Se ridică şi ieşi din cameră. Se întoarse peste un minut, cu sticla de cola şi două şniţele de porc pe o farfurie. Şniţelele erau reci. Eduard muşcă dintr-unul. Pe celălalt i-l dădu Poloniei. Câinele îl mirosi şi începu să-l înfulece. Pesmetul se risipi pe covor. Din dormitor se auzi soneria mobilului. Eduard o ignoră o vreme, apoi se duse să răspundă. Mobilul încetase să sune, dar sună din nou peste câteva secunde.

— Da, spuse Eduard.

— Bună seara, domnule Bordeianu, zise o voce de femeie. Mă scuzaţi că vă deranjez la ora asta. Sunt Geta Chiriac de la *Adevărul* şi aş vrea să vă pun câteva…

Părea să fie tânără. Părea să fie plăcută. Părea să-i pară sincer rău de deranj.

— Nu vreau să fiu nesimţit, zise Eduard, dar n-aţi vrea să-mi sugeţi pula?

— Poftim? zise femeia.

— Adică să veniţi încoa', la mine, şi să-mi sugeţi pula?

— Poftim?

Eduard închise telefonul. Sună din nou. Era tot Geta Chiriac.

— Mă scuzaţi, cred că n-aţi înţeles bine, zise. Tocmai am aflat că aţi…

— Ba am înţeles foarte bine, spuse Eduard. Veniţi la mine, îmi sugeţi pula, şi după aia mai vedem…

Femeia tăcu. Eduard se pregăti să închidă telefonul, degetul i se apropie de tasta cu care avea de gând să efectueze operaţia respectivă.

— Aş putea veni să vă pun câteva întrebări, zise Geta.

— Nu de-aia v-am invitat, spuse Eduard.

Îşi şterse mâna cu care nu ţinea telefonul de pantaloni şi îl mângâie pe Polonia.

— Domnule Bordeianu…, zise Geta.

— Nu vi se pare ciudat? întrebă Eduard.

— Ce?

— Că m-aţi sunat. Acum o oră nici nu v-aţi fi gândit la asta…

— Nu, recunoscu Geta.

— Acum o oră, mi-aţi fi închis telefonul dacă v-aş fi propus aşa ceva.

Geta nu zise nimic.

— Am şi un câine, spuse Eduard. Îl cheamă Polonia. Credeţi că pot merge cu el la ceremonia aia de la Stockholm?

— Nu… Nu ştiu, zise Geta.

— Pot spune că sunt orb. Că Polonia este ghidul meu. Că fără el sunt pierdut în întuneric, spuse Eduard.

— Este un câine pentru orbi? întrebă Geta.

— Nu, răspunse Eduard. E un câine obişnuit. Altceva nu am ce să vă spun.

— Da, zise Geta. Şi… Adresa dumneavoastră?

— Am uitat-o, zise Eduard şi închise brusc telefonul.

Se uită la Polonia. Dormea întins pe o parte, din când în când scutura o lăbuţă. Visa, probabil. Şi oare ce visa? Pisici, câini, zăpadă? Hm.

Era o seară ciudată, îşi spuse. Ninsoarea, premiul Nobel, convorbirea asta telefonică… Adresa era în cartea de telefon; dacă fata aia ar fi vrut cu tot dinadinsul să dea de el, s-ar fi descurcat ea cumva. Oricum, cert e că e o seară ciudată, îşi spuse din nou Eduard şi începu să strângă pesmetul de pe jos.

Cei patru călăreţi ai Apocalipsei

Muzica: *Johnny Cash – „The Man Comes Around"*

Barul era pustiu când cei patru bărbaţi intrară în el. Era duminică dimineaţă, iar locuitorii din Costeşti, deşi băutori pătimaşi în restul timpului, umpleau momentan micuţa biserică din localitate. Doar barmanul, un bărbat insipid, ghebos şi măsliniu, stătea pe un scaun şi se uita posac la televizorul prins de perete, unde rula o emisiune de divertisment. Bărbaţii se aşezară, fără să dea bineţe, la o masă acoperită cu o muşama pe care barmanul o primise cândva de la agentul de vânzări al unei mărci de bere care dispăruse de mult de pe piaţă. Fără nici un chef, barmanul se ridică şi se apropie de ei.

— Ce vă dau? întrebă.

Bărbaţii îl priviră cu ceva ce, dacă i-ar fi păsat, barmanul ar fi putut interpreta drept dispreţ.

— Vodcă, zise unul dintre ei.

— Patru vodci, spuse altul.

Barmanul plecă după vodci. Unul dintre bărbaţi se ridică, făcu câţiva paşi şi privi pe fereastră. Cei patru cai erau la locul lor, priponiţi de gărduleţul de metal din faţa barului.

— Stai liniştit, Ciumă, că nu-i fură nimeni, zise unul dintre ceilalţi.

Ciumă se întoarse şi se aşeză la masă. Era un bărbat înalt, în ochii lui negri păreau să se vadă din când în când fulgere portocalii. De fapt, cei patru bărbaţi arătau cam toţi la fel, mai puţin unul care avea o pălărie neagră. Bărbaţii tăcură până când barmanul veni cu o sticlă de vodcă şi patru pahare nu prea curate. Tăcură şi când barmanul turnă vodca. Tăcură şi când barmanul aruncă o privire curioasă pe geam către cei patru cai. Păreau genul de oameni care ar fi putut să tacă mult şi bine în continuare, dar barmanul fie nu observă asta, fie puţin îi păsa.

— Da' de ce aţi venit călare? întrebă.

Se duse până la geam şi se uită mai atent la cai.

— Ce urât e ăla alb, zise.

— E al meu, spuse Ciumă.

— Da' urât mai e, zise barmanul.

Ciumă nu mai spuse nimic.

— Io nu înţeleg de ce mai merge cineva cu calul acum, că avem şosea, zise barmanul.

— Aşa trebuie, spuse bărbatul cu pălărie.

Barmanul ridică din umeri.

— S-a inventat maşina acum 100 de ani, şi oamenii tot mai merg cu calul, zise. Şi nici nu-s scumpe, eu mi-am luat un Alfa Romeo la mâna a doua cu 1.500 de euro. Bine, cam are probleme, da' la banii ăştia nici nu-mi pasă.

Pentru că bărbaţii tăceau, barmanul continuă.

— Măcar ştii că nu te plouă. Aşa, cu un cal…

Unul dintre bărbaţi oftă. Ceilalţi îl priviră, dar nu ziseră nimic. Ridicară paharele şi băură. Barmanul privi în jur la barul gol.

— Lumea-i la biserică, zise. Dă-i dracu' de proşti.

Bărbatul cu pălărie zâmbi.

— Aşa-s ei, proşti, io nu mă mai duc de nu ştiu când. De vreo opt-nouă ani. Vine popa ăsta la mine şi zice: „De ce nu vii, mă Costele, la biserică?". Şi ştii ce i-am zis? „Dacă Dumnezeu are vreo treabă cu mine, ştie unde să mă găsească." Aşa i-am zis. N-a mai zis nimic şi a plecat. Mare şmecher şi popa, îi face pe oameni la bani una-două. „Ia-ţi cartea cu Sfântul Ignaţiu", i-a zis lu' Manolache. Ăla nici nu ştie să citească, ce-i trebuie lui carte? Da' astea-s tipărite tot de biserică, a dat prostu'o sută de lei pe ea şi nici n-a dat jos ţipla. De-aia zic, proşti sunt ăştia. Io zic lucrurilor pe nume. Şi dacă cuiva nu-i convine, n-are decât, că alt bar în sat nu e, tot la mine vine.

Îi privi puţin enervat pe bărbaţi. Tăceau tuspatru, ăla cu pălărie mustăcea puţin. În bar se lăsase tăcerea.

— Eu sunt Moarte, zise brusc bărbatul cu pălărie.

— Ce nume tâmpit, spuse barmanul. Eu sunt Costel.

Te-ai fi putut aştepta ca şi ceilalţi să se prezinte sau măcar să dea mâna cu Costel, dar nu se întâmplă nimic.

— Da, e un nume tâmpit, zise Moarte. Mai toarnă-ne nişte vodcă.

Barmanul le umplu paharele.

— Era unul în sat, îi zicea Găină, zise. Milică Găină. A murit de cancer. Era şi prost, că fiu-său, care stă la oraş, la Craiova, i-a zis: „Vino, tată, aici să te tratezi". Da' Găină nimic, „n-am cancer", a zis, „ăştia vor doar să mă facă la bani". Şi a murit.

Moarte surâse.

— Se mai întâmplă, zise.

— Omul trebuie să aibă grijă de el, spuse barmanul. Io, când mi-a apărut un neg pe gât, m-am dus la Bucureşti să văd de el. Da' până la urmă a fost doar un neg.

Apoi ridică din umeri şi se duse după tejghea. Îşi turnă o bere într-un pahar la fel de jegos ca alea de vodcă, sorbi o gură din el, după care se aşeză la masă şi se uită mai departe la emisiunea de divertisment în care două femei ţipau la un bărbat. Cei patru bărbaţi îşi goliră paharele. În bar se lăsă tăcerea, doar televizorul boscorodea încet în colţul lui. După vreo zece minute, unul dintre bărbaţi se ridică în picioare.

— Hai, avem drum lung şi greu, zise.

Ceilalţi se ridicară şi ei.

— Cât face? întrebă Moarte.

— 20 de lei, zise barmanul.

Moarte scoase din buzunar două hârtii de zece lei şi una de cinci şi le lăsă pe masă. Ciumă ajunsese deja în faţa uşii şi se uita afară. Căscă ochii mari.

— Băga-mi-aş pula, strigă, Foamete, ne-au furat caii!

Cei patru bărbaţi dădură năvală afară. Într-adevăr, în faţa barului mai erau doar doi cai.

— Futu-i pizda mă-sii, urlă Foamete. Grijania şi Dumnezeii mă-sii, să-mi bag pula, futu-i în gură să-i fut!

Barmanul ieşise după ei şi se uita la cei doi cai rămaşi, care mestecau indiferenţi nişte smocuri de iarbă.

— Şi tocmai pe ăla urât l-au luat, zise.

Moarte şi al patrulea bărbat săriră pe cai şi porniră în galop la stânga. Foamete şi Ciumă porniră pe jos în dreapta străzii. Barmanul privi o vreme după ei, apoi ridică nepăsător din umeri şi se întoarse în bar. Îşi mai turnă nişte bere în pahar, se lăsă să cadă pe scaunul de plastic şi se uită mai departe la emisiunea de divertisment. Dimineaţa se apropia de-acum de sfârşit.

Imperiul Pisicilor

Muzica: *Beck – „Where It's At"*

Extratereştrii Zm şi Zr se uitau la pisica pe care o teleportaseră pe navă. Era un animal mic, rotofei şi portocaliu, care stătea în fund şi îi privea inexpresiv. După o vreme, pisica se ridică şi se arcui, iar coada îi tremură vesel.

— Ce mi se pare ciudat, zise Zm trecând direct la subiect – căci pe planeta sa nu se punea mare preţ pe pălăvrăgeala politicoasă –, e că datele noastre indică că faci parte din cea mai evoluată specie de pe Pământ. Şi totuşi, planeta voastră e condusă de fiinţele alea stupide, oamenii.

— Şi ai bătut atâta drum ca să remarci asta, zise pisica ironică.

— Mă rog, spuse Zm, nu, de fapt, nu de aia am venit. Doar că asta ne-a contrariat.

Pisica făcu câţiva paşi leneşi prin navă. Podeaua era din metal moale şi cald şi se simţea ca plapuma unui intelectual gras. După ce mirosi câteva secunde un loc care n-avea nimic special, pisica se aşeză şi-şi strânse lăbuţele sub ea.

— Şi cum se face că înţelegem ce spui, că nici n-am pornit translatorul? întrebă Zr.

— Sunt plină de surprize, zise pisica.

Dacă ar fi avut umeri, Zr ar fi ridicat din ei nervos. Nu înţelegea care-i treaba cu animalele astea aşa-zise „de companie". De fapt, nu înţelegea nici măcar termenul *companie*, nici unul dintre sensurile sale („tovărăşie", „firmă", „unitate militară") neavându-şi rostul pe planeta de pe care venea el.

— În fine, zise Zm, după cum ziceam, voi, pisicile, ar trebui să aveţi o civilizaţie superioară celei umane, dar…

— Şi cine zice că n-am avut-o? întrebă pisica.

Le aruncă extratereştrilor o privire rece şi dispreţuitoare, apoi îşi întinse labele din faţă.

— Drept să spun, nu-mi face mare plăcere să vorbesc despre asta, continuă. Dar mă rog, nu păreţi genul care să spună chestiile astea mai departe şi, de fapt, oricum n-aţi putea dovedi ce ziceţi, cum de altfel nici eu nu pot dovedi ce o să vă spun, aşa că… În fine, staţi jos, e o poveste lungă.

— Noi nu stăm jos, zise Zm.

— A, ce interesant, spuse pisica. Păreaţi destul de evoluaţi.

— E o chestie biologică, zise Zr jignit.

— Mda, tot ce se poate, nu-i treaba mea. Povestea noastră începe acum treizeci de… Stai. Aveţi nişte apă?

Zr apăsă pe ceva şi în faţa pisicii apăru o sticlă cu apă. Pisica dădu nervoasă din coadă.

— Aş prefera un bol, dacă se poate.

Zr apăsă din nou pe ce apăsase mai înainte şi sticla se transformă într-un bol.

— Uau! zise pisica impresionată.

Lipăi nişte apă, apoi îşi dădu de două ori cu lăbuţa peste faţă, se tolăni din nou pe podea şi-şi începu povestea.

— Acum vreo 10.000 de ani, noi eram stăpânele pe planeta asta. Bineînţeles că eram mult mai evoluate decât oamenii, adică decât sunt oamenii acum. Pe vremea aia, ei abia dacă ştiau să meargă pe două picioare, nu că asta ar fi cine ştie ce şmecherie; şi noi am putea, dar la ce bun? În fine, eram probabil mai evoluate şi decât voi, habar n-am, adică ştiam cum e cu călătoriile spaţiale, doar că nu ne interesau din cale-afară. De fapt, da, sigur că eram mai evoluate decât voi, dovadă că voi vă plimbaţi încă prin spaţiu ca să aflaţi una-alta, iar noi trecuserăm de faza asta. În fine, de fapt, trecuserăm de mai toate fazele, găsiserăm răspunsurile la toate întrebările, sau măcar la toate întrebările care ne interesau, că nu ne interesau chiar toate prostiile… Mda, eram destul de şmechere. Şi… şi atunci ne-am hotărât să renunţăm la tot.

— Stai, zise Zm, cum adică „să renunţaţi la tot“? De ce?

— Păi, na. O să vedeţi, dacă o să ajungeţi vreodată în punctul ăla. Pentru că… de fapt, ne-am blocat în moarte. În sfârşit. În imposibilitatea de a trăi la infinit. Adică ajunseserăm… ha, ha, ha, nu ştiu dacă ştiţi, oamenii au o vorbă cum că pisicile au nouă vieţi. Chestia e că noi ajunseserăm să avem de fapt vreo 40 chiar. Dar acolo ne opriserăm. Mai mult nu mergea. Şi ne-am dat seama că, la cât de avansată era civilizaţia noastră, singurul motiv pentru care nu găsiserăm secretul nemuririi era că el nu există. Nemurirea nu este posibilă. Dar, fără nemurire, la ce bun totul? Ce alt scop pot avea evoluţia, cercetarea, toate chestiile astea drăguţe, decât să ne facă nemuritori?

— Păi, în cultura noastră…

— Nu vorbim despre cultura voastră, vorbim despre a noastră. Şi mă rog, asta a fost înţelepciunea la care am ajuns. Că până la urmă, orice am face, nu putem face nimic împotriva morţii. Şi dacă nu poţi evita momentul în care te

desparţi pentru totdeauna de cineva drag, care e cam cel mai nasol moment, atunci nimic nu se justifică. Mda. Şi…

Pisica se opri şi lipăi o gură de apă. Zm şi Zr aşteptau cuminţi să-şi continue povestirea.

— Aşa, zise animalul. Cum spuneam, ne-am întrebat ce rost are totul. Ne-am întrebat asta ca civilizaţie, nu ca fiinţe unice. Şi am decis că, iată, n-are nimic nici un rost. Şi dacă nimic n-are nici un rost, la ce bun să conducem noi planeta asta amărâtă? Hai să-i lăsăm pe alţii! Şi cum oamenii erau cei mai la îndemână, i-am pus pe ei. I-am învăţat cu focul, cu metalele, cu nişte chestii din astea de bun-simţ, cât să nu-i mănânce urşii şi tigrii şi cine mai avea chef să-i mănânce. Ba chiar am şi stârpit nişte animale, deşi nu ne făcea mare plăcere. După care, şi asta a fost partea cea mai grea, ne-am deconstruit civilizaţia. Am descompus reactoarele atomice, am făcut chisăliţă navele spaţiale, am nimicit toate maşinăriile pe care le inventaserăm până atunci, cu tot cu planurile lor, ne-am făcut praf oraşele şi, la o ultimă întâlnire mondială a tuturor pisicilor, ne-am luat la revedere unele de la altele şi ne-am împrăştiat în cele patru zări. De fapt, ne-am şi mirat că, având în vedere cât suntem de antisociale, reuşiserăm să construim împreună ceva atât de măreţ. Şi uite aşa au ajuns oamenii să conducă planeta asta, lucru la care e evident că nu se pricep câtuşi de puţin. Da' acum asta e.

— Şi ei nu s-au prins niciodată? întrebă Zm neîncrezător.

— Nu. De fapt, strămoşii mei au mai lăsat nişte vestigii – piramidele, de exemplu, dar oamenii n-au înţeles nimic din ele. Ba, să vedeţi poveste amuzantă, se pare că uitaserăm să dărâmăm Sfinxul şi, când ne-am amintit de el, nu mai aveam deja nici o unealtă la dispoziţie, aşa că a trebuit să-l desfigurăm cu ghearele. Sau cel puţin aşa zice legenda.

Zm şi Zr se priviră gânditori, în măsura în care feţele lor erau în stare să pară vreodată gânditoare.

— Ce chestie, zise Zr.

— Mda, spuse pisica.

— Şi n-aţi regretat niciodată…

— Nu. Adică, gândiţi-vă şi voi: aveţi de ales între a vă strădui să puneţi pe picioare o civilizaţie, s-o întreţineţi, să progresaţi mereu şi mereu, deşi ştiţi că progresul vostru n-are nici o finalitate, sau a sta tolăniţi la soare şi a nu face nimic.

— E un punct de vedere corect, recunoscu Zr.

— Mă rog, spuse pisica, nu zic că e singurul punct de vedere, dar noi pe ăsta l-am ales.

— O întrebare am totuşi, zise Zm. Cum… cum era civilizaţia voastră?

— Era moale, zise pisica. Totul era moale. Cred că de-aia îmi place metalul ăsta moale al vostru. Pentru că îmi aminteşte de cum era probabil lumea noastră atunci.

— Mersi, spuse Zr.

— N-ai pentru ce, zise pisica.

— Ba da, spuse Zr, că eu l-am inventat.

— A, atunci felicitări.

Pe navă se lăsă liniştea. Deşi nu existau hublouri sau ferestre, prin perete pătrundea totuşi o rază solitară de soare. Pisica se trase sub ea şi închise încet ochii.

— Cam asta-i ideea, zise.

Table of Contents

Table of Contents